

Giới thiệu Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá

Tạ Từ Thiên và Triệu Hạ Phong năm đó hạ sinh đứa con trai Tạ Từ Ngạn. Từ nhỏ tướng mạo đã khôi ngô, tuấn tú, miệng lưỡi thật khiến người ta muốn lên huyết áp, vui tính lại rất dễ hòa đồng, suốt đời dường như chỉ quan niệm cuộc đời luôn gắn liền với niềm vui thú lạc, hưởng thụ tất cả.

Năm 17 tuổi, hắn trở về nước học trung học sau một thời gian ở nước ngoài. Giàu có, đẹp mã và phóng khoáng, điều đó làm hắn được mọi người yêu thích, người người mến mộ. Còn lạ lẫm, hứng thú và thích tự do, điều đó lại làm hắn biết được một bạn học nọ. Bạn học mà hắn khẳng định chính là người hắn có cảm giác thành tựu khi kết bạn làm quen.

Trích: "Nhưng, hai tiếng "Chào bạn!" vừa thốt ra khỏi miệng, hắn đã đứng đ愣 đến không thể nào nhúc nhích. Cánh tay đang bọc trong túi quần cũng khẽ run. Cái gì vậy? Người đó, người đó.....vừa lơ hắn đi sao? Không có một cái nhìn, cũng không thờ nặng lấy một chút, giống như hắn hoàn toàn không có tồn tại. Cô, cứ thế lạnh lùng bước qua hắn, bàn tay vẫn còn tro bụi giữa không trung, xấu hổ vô cùng"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thích nghi với cuộc sống mới

Mùa thu năm hai trung học, trường trung học quốc tế X. Mùa nhập học của học sinh, gió thổi lá cây xào xạc ngoài sân trường. Chim không còn cất tiếng hót nhưng trường cũng không còn rơi vào trạng thái tĩnh mịch như mùa hè chói chang. Vài tia nắng yếu ớt chiếu vào học giáo viên. Tiếng bút máy sột soạt vẫn đều đều

Nghe tiếng mở cửa, bút vẫn không có dấu hiệu khựng lại, coi như không hề có chuyện gì. Tạ Từ Ngạn lúng túng tìm giáo viên chủ nhiệm của mình. Cửa sổ mở toang, rèm cửa bay phấp phới, còn có gió mon môn đùa giỡn với làn da, thật dễ chịu. Tiết trời cho dù đã đi vào mùa thu cũng vẫn rất oi bức ngoài kia, bức hắn muốn chết

Đảo mắt một vòng quanh văn phòng chặn chặt bàn giáo viên ở đây. Chỉ lác đác vài người. Đúng rồi, tuần sau mới đến lễ khai giảng mà. Giáo viên đến đây làm gì chứ? Ngoài một vài giáo viên còn có học sinh ở kia nữa. Không để ý lắm, hắn thấy thầy giáo hao gầy đeo kính cận ở kia vẩy tay thì cũng mỉm cười đi tới

- Chào thầy! - Từ Ngạn cúi đầu lễ phép chào

- Em mới về nước chắc có nhiều điều lạ lắm lắm, đặc biệt là ở trường học cũng khác, mẹ em đặc biệt nhờ thầy chú ý - thầy giáo nâng gọng kính lên, ngược nhìn gương mặt tuấn tú của hắn

- Vâng, em có biết ạ - hắn gãi gãi đầu, mắt đảo tròn. Mẹ hắn đương nhiên có nói đi nói lại với hắn chuyện này đến muốn nhức lỗ tai - thầy đừng lo, em thích ứng nhanh lắm

- Dù sao, việc học tập nhất định rất khó khăn, à đúng rồi - thầy giáo vỗ gối một cái rồi nghiêng đầu, nhìn ra phía sau Từ Ngạn kêu lớn, gọi một người tên "Tư Dư". Thấy tò mò, hắn cũng quay đầu ra phía sau nhìn, chỉ thấy ánh mắt vô hồn đang ngẩng đầu chờ đợi lời dặn dò của thầy giáo. Chính là vị học sinh duy nhất ngồi trong phòng giáo viên - vào năm bạn này sẽ học cùng lớp với thầy trò mình, có gì nhờ em giúp đỡ nhé! Bạn ấy mới từ nước ngoài trở về, chưa quen

Vị học sinh tỏ vẻ đã biết, gật đầu một cái rồi lại tiếp tục ghi chép gì đó. Bạn học này cũng thật kì lạ. Liếc cũng không thèm liếc hắn một cái, cùng lắm Từ Ngạn cho rằng đó là kiểu cư xử mới lạ ở đây nên cũng không để ý, tiếp tục trò chuyện với thầy giáo, thảo luận một số giấy tờ. Cho đến khi hắn một lúc sau ra về, cả văn phòng cũng chỉ còn tiếng sột soạt bút của vị học sinh kia

Này cũng thật là siêng năng, đã trễ vậy còn ngồi ở đây. Từ Ngạn chào thầy giáo xong đi về, hôm nay hắn có hẹn với Hồ Huân, bạn thân đi uống một chút

Ánh hoàng hôn buông xuống, nắng đỏ rực đã chiếu qua tấm rèm. Tư Dư gấp vở lại, nhip thở khẽ nặng một chút, cổ tay đã mỏi nhừ nhưng cô không hề có cảm giác. Chỉ chậm chậm tiến lại gần cửa sổ, mặc cho con gió nhẹ hòa lẫn mùi dầu gội hương thảo mộc vào không khí. Cô khép cửa lại, gió ngừng, tóc cũng không còn đung đưa nữa

Tư Dư dường như là người về sau cùng. Đeo bên vai chiếc túi nặng trĩu, cô ghé qua siêu thị gần nhà mua một chút rau, tối nay nấu canh cho Đồng Hạo. Bước chân của cô trở về nhà sau một ngày dài, như thường lệ em trai lại chạy tíu tít ra đòi xách đồ ăn, tiện thể hỏi thăm vài câu về ngày hôm nay. Em trai cô rất ngoan, cố gắng học hành chăm chỉ, muốn giống như chị gái nó - Hôm nay hình như tiểu tử nhà mình nhập học? - Tạ Từ Thiên nhàn nhạp ăn cơm. Dù đã gần 50 nhưng vẻ đẹp của thời tuổi trẻ vẫn còn lưu giữ lên gương mặt lấm tấm nếp nhăn

- Ba, hình như là sao? Đến cả ngày khai giảng của con trai ba cũng không nhớ, vậy làm sao nhớ lịch làm việc của mình nữa chứ - Từ Ngạn đang nhai ngấu nghiến cũng bị lời của ba làm cho tức chết, liền phun lại một câu, mắt gườm gườm. Trái lại, thái độ của ba Tạ vẫn không có vẻ biến đổi gì nhiều

- Lịch làm việc đã có thư ký nhớ, tại sao ba phải phí công nhớ những thứ vô bổ đó? Người thông minh lúc nào cũng làm việc thông minh

- Để thư ký nhớ đến một ngày, ba ngay cả tên mình còn không nhớ nổi, tuổi cũng đâu còn nhỏ gì, có một ông chủ như ba, cô Anna đúng là bất hạnh - Từ Ngan chẹp chẹp miệng, liền lấy cặp chạy đi mất

- Cái thằng quý! Uống công ngày xưa ba mày nuôi mày lớn - Từ Thiên đang ăn cơm cũng muốn lên huyết áp, đưa đũa dọa đánh đũa con trai từ lúc nào đã cao chạy xa bay. Hạ Phong ngồi cạnh cũng không nhịn được cười, già cả rồi còn so đo với đũa con trai chỉ mới 17, 18 tuổi. Chừng đấy năm rồi mà tính tình anh vẫn không thay đổi chút nào - em còn cười được - thấy vợ mình không những không nói một tiếng công bằng còn cười

- Ăn mau đi, cơm nguội hết bây giờ

Nhờ có Hồ Huân giới thiệu, bạn bè của hắn càng ngày càng nhiều. Cũng nhờ tính tình ăn nói vui vẻ, cởi mở và vẻ ngoài ưu tú, hắn nhanh chóng bắt nhịp được với trường học ở đây. Cũng không khó khăn như hắn tưởng. Trừ một vài chuyện nhỏ khác khiến hắn không thoải mái

Tiếng thầy giáo giảng bài trên bảng không làm hắn tập trung nổi. Từ Ngan liếc mắt nhìn bạn học bên cạnh. Nếu hắn nhớ không lầm thì vị học sinh này chính là người ở phòng giáo viên lúc trước. Ánh mắt nghiêm nghị đó vẫn không thể thay đổi, để lại cho hắn ấn tượng. Vị này cũng thật siêu phàm, mắt nhìn lên bảng, lại nhìn xuống vở, lưng thẳng, đầu nghiêng một góc đủ nhìn, một chút xê dịch cũng không có. Hắn sẽ không chú ý tới người này nếu như cô không phải là người ngồi cạnh hắn

Hắn có quan sát vài lần, cũng vô tình nghe người ta nói. Vị này lên là Lương Tư Du, là học sinh xuất sắc toàn diện, là con ngoan trong mắt thầy cô giáo, là viên ngọc sáng để các vị phụ huynh đem ra dạy dỗ con cái của mình. Người này không hề có bạn, cũng không hề nói chuyện, cơ hồ còn tưởng là bị câm, cho đến một ngày, thầy giáo gọi lên đọc bài mới biết cũng có thể phát ra âm thanh. Thành tích lúc nào cũng giữ vững vị trí số 1 toàn trường

Hắn tự hỏi, sống như vậy không thấy nhột nhẽ hay sao? Trong suốt một ngày, đến trường, rồi lại về nhà, rồi lại đến trường, rồi lại về nhà. Không bạn bè, không tụ tập đi chơi, như vậy sao có thể sống được? Nếu là hắn chắc chắn sẽ chịu không nổi. Từ Ngan rùng mình một cái rồi trở về bàn ăn, ăn cơm cùng Hồ Huân

- Từ Ngan

- Hừm?

- Trường học có tốt không?

- Rất tốt. Mình có rất nhiều bạn - mắt đẹp híp lại thành một đường, gương mặt lại tỏa sáng nữa rồi, khiến Hồ Huân thật ghen tỵ

- Đương nhiên rồi. Cờ cậu mà không có bạn mới lạ, đặc biệt... - nói nửa câu, Hồ Huân lại đánh mắt sang đám con gái ngồi đằng sau. Từ Ngan nháu mày rồi cũng quay lại, khoe môi giật giật, nhìn đám con gái vẫy tay nháy mắt làm duyên với hắn, không hiểu sao lòng trở nên nặng nề, hắn lại tiếp tục bữa ăn của mình. Nhưng tầm mắt lại dời lên người con gái ngồi ăn bên cạnh, một mình, tĩnh lặng, không bị ai quấy rối, cũng không muốn ai quấy rối mình - Từ Ngan!

- U, hả? - bị Hồ Huân đập vai, hắn giật mình

- Làm gì mà thất thần? Không lẽ....để ý được em nào rồi? - Hồ Huân nhếch môi nhìn ra phía sau, đoán xem là em gái nào lại may mắn như vậy, lọt vào mắt xanh của thiếu gia này. Đám người này, làm hắn ta mất cả hứng, mắt xanh mở đỏ, lại mặc váy ngắn như vậy, đúng là không đứng đắn chút nào, lại chẳng có hấp dẫn như đàn chị trường hắn - Ê?

- Sao vậy? - thấy Hồ Huân cũng neho mắt, hắn thăm dò

- Không lẽ lúc này là cậu đang nhìn....Lương Tư Du?

Hóa ra, cuộc sống trường học vốn không đơn giản như hắn nghĩ. Ngày ngày bạn bè đều rủ rê hắn đi chơi đi hát, mà hắn cũng là người ham vui nên liền không từ chối một buổi nào. Liên tục một tháng như vậy, hắn cũng đã quen với việc đi chơi. Đến khi đã nhận ra, hình như mình đã mất một số kiến thức cơ bản quan trọng

Những bài kiểm tra đầu năm hắn đều đạt được điểm rất thấp, “may mắn” lọt vào top điểm thấp nhất lớp. Tuy rằng lấy cớ là mới từ nước ngoài trở về chưa quen nhưng hắn cũng cảm thấy rất mất mặt. Ngày xưa hắn học cũng khá tốt, không hiểu sao sau khi về đây sức học lại giảm sút như vậy, chắc là do hậu quả của việc đi chơi bạc mạng. Dù sao cũng là học ở trường quốc tế, hắn cũng nên giữ chút thể diện cho ba mẹ hắn nữa

Đặc biệt, ba hắn mà biết, chắc chắn sẽ nể hắn thậm tệ. Rằng người thông minh như ông sao có thể sinh ra một đứa con trai chỉ biết chơi bời như vậy cơ chứ? Đáng sợ nhất chính là hắn sẽ bị cắt tiền tiêu vặt. Mà tháng sau ba mẹ hắn sẽ sang Pháp đi du lịch một tháng lận, hắn không thể cứ như vậy mà sống a

Trải qua kì thi học kì đầu tiên, bước ra khỏi phòng học, Từ Ngan cảm thấy hắn làm bài cũng khá tốt. Đại Vũ cùng đám bạn từ xa liền kéo hắn đi chơi suốt đêm, giải tỏa áp lực. Nhìn ai ai cũng mang nét mặt mừng rỡ sau khi đã thi xong, Tư Du không hề có cảm giác, chỉ lẳng lặng trở về nhà. Ngày hôm nay cũng dài giống như những ngày khác thôi. Cô sẽ yên lặng mà trải qua, để rồi khi trở thành quá khứ, nó sẽ chỉ là một ngày ngắn không đáng nhớ

Cạch, một quân cờ đặt xuống. Chiếu tướng! Tư Du dựa lưng ra sau ghế, đôi mắt vẫn lạnh nhạt nhìn vào cái nháu mày thật chặt của người trước mặt. Bỗng nhiên, ông ta vỗ trán cười, giọng cười khàn đục của tuổi già. Rồi lại lắc đầu tự mỉm

- Già rồi, tuổi trẻ càng ngày càng giỏi - ông sắp xếp lại con cờ trên bàn, thừa nhận thua cuộc. Tư Du không nói gì, chỉ cùng ông xếp chúng về vị trí cũ trên bàn cờ - dựa vào thành tích kì này của em, chắc chắn việc giành học bổng sẽ không có vấn đề gì

- Vâng - Tư Du rời khỏi phòng hiệu trưởng, bước từng bước dài về phòng giáo viên

Hôm nay là chủ nhật, học sinh được nghỉ. Tư Du chỉ là muốn tìm một chỗ có thể học bài yên tĩnh, trường học dĩ nhiên là nơi tốt. Lại còn có giáo viên, bài không hiểu có thể hỏi, còn có thư viện, rất hoàn hảo. Đương nhiên trên đời không có cái gì là miễn phí, muốn đến đây, cô phải cùng lão già trong căn phòng lúc nãy làm một ván cờ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Làm thêm

Mặc dù mọi lần, kết quả vẫn chỉ là một nhưng hiệu trưởng vẫn cố chấp muốn chơi với cô. Lương Tư Du vô tình trở thành bạn cờ với ông ta. Cùng lắm chỉ là một ván cờ, cô có thể đổi lấy một ngày bình yên của mình, không phải rất tốt? Trở về phòng giáo viên, cô lại gặp thầy giáo chủ nhiệm đang răn dạy học sinh nào đó, không để ý lắm, Tư Du trở về chỗ ngồi. Nhưng chưa kịp bước thêm một bước, đã bị thầy giáo gọi lại

- Tư Du - cô dừng bước - em sau này có thể giúp học sinh này giúp thầy, kèm em ấy một chút được không? Đây, học sinh này, hồi trước khi nhập học thầy có giới thiệu với em, hai đứa học cùng lớp chắc cũng biết nhau rồi nhỉ?

Không, cô không quen biết người này. Cũng không muốn dính líu. Già vờ như đang nghe, cô gật đầu với thầy giáo một cái cho yên tâm. Tạm thời cứ nghe lời trước đã, dù sao chuyện giúp hay không cũng không liên quan đến cô. Đó là nhiệm vụ của giáo viên và phụ huynh, không phải là một học sinh như cô

Nhìn bóng lưng nhỏ bé trở về vị trí cũ, đột nhiên Từ Ngạn cảm thấy có chút lạnh lạnh xương sống. Người này ngay cả ánh mắt cũng không hề nhìn hấn lấy một cái. Thái độ cũng rất dửng dưng, không biết có thể, giúp hấn được không. Từ Ngạn lại tiếp tục bị thầy giáo la rầy. Kết quả học tập lần này của hấn thực sự rất tệ

Điểm thi học kì đều dưới trung bình, bắt buộc phải thi lại tất cả các môn. Những môn xã hội thì không nói, chỉ cần học thuộc là có thể làm được, nhưng còn những môn tự nhiên thì hấn chịu. Cũng may ba mẹ hấn sắp đi du lịch xa, có thể tránh được một quãng thời gian, nhưng mà sau khi trở về, đằng nào cũng sẽ biết được kết quả. Thế nào hấn cũng chết thôi

Từ Ngạn uể oải ra về. Đúng là mệt, nói vậy, hấn nhất định phải đạt được điểm số cao của lần thi lại này. Lại còn, nếu muốn đạt điểm cao không chỉ có cố gắng, còn phải.....hấn không thể thuê gia sư được, nếu không chắc chắn ba hấn sẽ nổi điên. Bạn bè, bạn bè hấn thì chỉ biết ăn uống chơi bời, bọn nó căn bản không có hứng thú với học hành. Còn Hồ Huân, cái tên đấy thì hấn ta sớm muộn cũng đi du học, không cần học nhiều

Càng nghĩ, sắc mặt hấn càng đen lại vài phần. Hôm nay hấn lại từ chối đi chơi với bạn. Giờ phút này hấn làm sao còn dám nghĩ đến chuyện chơi bời nữa. Đang bận cách suy nghĩ làm sao để bắt chuyện với bạn học kì lạ này, hấn liền thấy, ông trời đúng là không phụ lòng người. Nhưng mà hấn lấy gương mặt khả ái này để bắt chuyện, chưa bao giờ nhận được kết quả ngược lại

Nhưng, hai tiếng “Chào bạn!” vừa thốt ra khỏi miệng, hấn đã đứng đến không thể nào nhúc nhích. Cánh tay đang đút trong túi áo cũng khẽ run. Cái gì vậy? Người đó, người đó.....vừa lơ hấn đi sao? Không có một cái nhìn, cũng không thờ nặng lấy một chút, giống như hấn hoàn toàn không có tồn tại. Cô, cứ thế lạnh lùng bước qua hấn, bàn tay vẫn còn lơ lửng giữa không trung, xấu hổ vô cùng

Trên đây hành lang chỉ có hai người, mà hấn lại vẫy tay nhìn cô, không lí nào lại không có phản ứng. Hay là người này có ý, rõ ràng thầy giáo cũng đã giới thiệu hấn với cô, hấn cũng đã vào lớp này được một học kì rồi, không lẽ....hoàn toàn không có ấn tượng. Dù cho là một người vô cảm thì cũng phải có chút....- Này! - Từ Ngạn theo phản xạ gọi lại cô. Nhưng không một tiếng đáp lại, hấn sững sờ đứng ngốc tại chỗ

Là hấn hoa mắt? Bóng người quen thuộc đó, không bao giờ làm hấn nhận lầm được, vậy ngắn vừa đủ, lộ ra đôi chân trắng tấp, áo sơ mi trắng phẳng phiu bỏ ra ngoài phủ ngang hông hơi rộng, hay còn nói là thoải mái. Nữ sinh ở trường đa số sẽ mang váy thật ngắn, áo thật bó sát, lộ ra đường cong quyến rũ, chỉ riêng người này tóc ngắn qua vai, lúc nào cũng trong tư thế chỉnh tề quen thuộc nhưng khiến người ta dễ dàng đặt tin tưởng

Hấn mất thiện cảm, không phải bởi vì cách ăn mặc của cô, mà bởi vì thái độ và suy nghĩ khác người của cô. Hoàn toàn khác với hấn. Lần đầu hấn thấy một người lại sống xa với thế giới của hấn đến vậy. Hấn cố gắng hòa nhập với thế giới của mọi người, của bạn bè, còn cô lại tìm cách tránh xa nó hơn. Hấn lại không hiểu, hay là hấn không đủ trình độ để hiểu?

Lần đầu tiên bị coi như người dưng, hấn cảm thấy thật chua chát, cũng thấy hơi xấu hổ. Đánh rằng người này thật khó thuyết phục, nhưng cô căn bản là cây bút sáng giá, có cô giảng bài, chỉ trong tháng này hấn có thể gỡ lại tất cả bài thi, chỉ có vài ngày ôn thi thôi, hấn không còn thời gian nữa. Nhưng muốn thu hút sự chú ý của cô đã khó, huống hồ là dạy học

Càng nghĩ hấn càng thấy tương lai của mình thật tăm tối...

- Cái...cái gì? - Đại Vũ lấp bắp nói, dánh về đầu gối khuyên tai đầy mình lại lộ về kinh ngạc - cậu muốn nhờ Lương Tư Du dạy học??!!
- Ừm, nhưng tớ thấy.... - hấn lại nảo nề nhìn bàn học kế bàn của mình, có một người luôn chăm chú làm bài tập trong giờ giải lao - không khả thi
- Đương nhiên là không khả thi rồi - Đại Vũ to tiếng - cậu tuyệt đối đừng dây dưa với con nhỏ khó tính đó
- Nghe nói - Anh Thi trong nhóm hấn, cô gái xinh đẹp lúc nào cũng kè kè bên hấn thì thầm - năm ngoái cậu ta còn dính lú đến xã hội đen nữa đấy
- Ôi trời, thiệt hả?
- Gì chứ? Nghe muốn nổi da gà
- Gương mặt nhìn lúc nào cũng như người chết

Vài bạn gái trong nhóm xoa xoa cánh tay, tỏ vẻ kinh sợ. Nhưng hấn hình như có chút nghi ngờ, một người chăm học như vậy còn dính lú đến xã hội đen? Cho dù hấn là học sinh mới chuyển đến năm nay nhưng mà là người ngoài nhìn vào, khó có thể phán đoán ra lai lịch của Lương Tư Du. Thật sự là....có liên quan đến xã hội đen sao?

Thấy hấn dăm chiêu nhìn người đang ngồi cắn bút đặng kia, Anh Thi nhú mày. Không lẽ hấn không tin cô? Chơi trong nhóm cũng gần nửa năm học rồi hấn lại không tin cô, đi tin lời của cô gái mình thậm chí cái nhìn mặt cũng không có. Anh Thi hừ lạnh, lên giọng chủ động rủ cả nhóm tối nay đi uống cafe để giải xui cho hấn. Là nhân vật chính, Từ Ngạn đương nhiên không thể từ chối. Chuyện học, đành để sau vậy

Bàn tay nhỏ nhắn gạt cần gạt, những giọt cafe chảy thành dòng, đọng lại trong đáy cốc, sủi bọt trắng. Hương thơm lại phảng phất trên gương mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị lúc nào cũng tập trung. Không thừa không thiếu, nâng lại cần gạt, đẩy nắp cafe đưa cho khách hàng. Tư Du nâng cổ tay nhìn đồng hồ. Đã 11h hơn rồi, chút nữa cô sẽ tan ca

Hoàn toàn không một chút nào. Đó là câu châm ngôn của cô. Nhưng thực chất có một hay không, cô lại không biết được. Tư Du không khi nào đứng không, cô đi đến bồn rửa chén rửa cốc. Ngày mai kết quả tổng kết học kì này sẽ được dán trên bảng điểm, đó chính là sự kiện mà cô nhớ, còn có lịch làm việc, lịch học của Đồng Hạo và lịch học của cô nữa

Điện thoại trong túi rung. Là tin nhắn của Đồng Hạo “Chị nhớ về sớm”, cô không có nhắn lại. Đám đông ồn ào đổ xô vào quán, Tư Du lại ngừng công việc đang dở của mình ra tiếp khách

- Quý khách uống gì ạ?
- À cho một.... - Từ Ngạn đẩy đám bạn về chỗ ngồi, ngưng cười để nhìn vào menu. Hấn định gọi cho mình một cốc espresso - Lương Tư Du - hấn buộc miệng gọi cả họ lẫn tên của cô
- Cho hỏi anh uống gì? - trái lại, cô không hề có phản ứng với người gọi tên mình, không cần biết tại sao người này biết tên cô. Chỉ quan tâm nhanh nhanh gọi món một chút, sau khi làm xong cho đám người này, cô sẽ tan ca
- Cậu làm thêm ở đây sao? - hấn lần đầu nói chuyện với cô, rất có hứng thú. Người này cuối cùng cũng nhìn vào hấn mà nói chuyện
- Anh muốn dùng gì? - ngữ điệu của cô vẫn không thay đổi cho dù đã lặp lại câu hỏi này ba lần
- À... - nhận ra hình như hai người không cùng nói chung chủ đề, hấn liền nói ra yêu cầu của mình. Rồi chăm chú nhìn cô thành thực pha cafe. Đáng điệu lúc pha cafe của cô cũng thật tao nhã. Kì quái, cũng không phải tiêu thư quê các, sao lại có khí chất thanh thuần như vậy?
- Làm ơn thanh toán trước - đặt cốc cafe trước mặt hấn, cô hần giọng. Người này để hồn ở đâu vậy chứ? Đám bạn hấn từ từ đi ra, chẳng qua là hấn chỉ muốn vào mua một cốc cafe mà thôi, sao lại lâu như vậy?
- Từ Ngạn, sao lâu vậy? - Đại Vũ khoát tay cần nhần, lại thấy hấn đang bắt chuyện với người bán hàng. Không ai khác chính là Lương Tư Du
- À, mình xong rồi đây - vội đặt tiền trên bàn, hấn rời đi - hẹn gặp lại!
- Lương Tư Du? - Anh Thi đang hỏi nhân son lúc này cũng vô tình nhìn thấy cảnh ngựa mất - đi làm thêm sao? Tội nghiệp - nhìn bộ dạng lúc nào cũng thâm thương của Tư Du, Anh Thi không tiếc lời mà chê bai
- Được rồi, đi thôi

Nghe Anh Thi nói những lời khó nghe với cô, hấn cũng không muốn gây xích mích, liền kéo cả bọn ồn ào đến, lại ồn ào rồi đi, trả lại không gian yên tĩnh cho quán cafe. Cửa hàng đóng cửa, cô đeo túi xách lên vai, lại lặng lẽ trải qua một ngày của mình. Đi qua không biết bao con đường, bao nhiêu ngõ phố, bao nhiêu cửa hàng còn mở đèn, trong lòng không hiểu sao đột nhiên dâng lên một cảm giác khó tả

- Woa, đáng sợ quá, Lương Tư Du lại đứng nhất nữa sao?
- Nhìn kia nhìn kia, gương mặt cậu ta vẫn đáng sợ như vậy

Bạn học nhìn nhìn cô rồi lại quay lưng rồi đi. Chỉ có Tư Du, là vẫn bất động. Đây chính là kết quả cô đã đoán được trước. Mà hiệu trưởng cũng đã nói với cô trong vấn đề hôm qua rồi. Chẳng có gì là bất ngờ. Nhìn Tư Du rồi đi, hần hơi ngạc nhiên. Đứng nhất trường vẫn không có cảm xúc gì sao? Đáng lẽ phải vui vẻ lên chứ? Người đứng thứ hạng thấp như hần còn ăn chơi nói cười được mà

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Làm quen

“Tư Du”, “Tư Du à”, “Bạn học Lương”. Tư Du luôn bị quay quanh những lời kêu xung quanh. Cô tự hỏi tại sao nhiều người lại gọi cô như vậy? Bọn họ tìm cô có việc sao? Không thể nào. Dần nhận ra, không phải là “bạn học”, mà chỉ là một người. Cô vận dụng trí nhớ của mình, nhớ lại lời thầy giáo đã từng nói đầu học kì trong phòng giáo viên, trong lớp họ có một học sinh từ nước ngoài trở về, tên.....tên.....Tạ Từ Ngạn

Cô cũng tình cờ nhận ra, người này là bạn ngồi gần bàn cô trong một lần hần gọi tên làm phiền cô. Nhận thấy đây chính là gánh nặng cô nên gỡ bỏ, Tư Du quyết định không thêm quan tâm đến người kia nữa. Nhưng mà trái lại, hần không bỏ cuộc, còn bám lấy cô nhiều hơn nữa. Cứ liên tục gọi cô, nhờ cô dạy học

Được vài lần, cô lại nghe loáng thoáng hình như thầy giáo chủ nhiệm gọi ý cho hần nên mới làm hần điên điên đại đại như bây giờ. Đám bạn của hần thấy hần như tên ngốc thì ngăn lại, nhưng hần mặc kệ, không thể bỏ cuộc, hần không muốn tiền tiêu vặt của mình bị cắt một cách vô lý như vậy được, hần sắp phải thi lại rồi, hần cần có người ôn tập cho hần

- Tư Du, cảm ơn cậu cho mình mượn tập vở - Đại Vũ phe phẩy cùng đám bạn lại gần bàn cô. Từ Ngạn vừa đi vệ sinh xong cũng về chỗ ngồi. Tròn mắt nhìn, từ khi nào Đại Vũ lại bỏ bài xích đối với Lương Tư Du?

Tư Du không biểu hiện gì nhìn tập vở của mình. Hèn gì cô tìm mấy ngày nay không thấy, vốn tưởng là đã mất. Mà cô cho người khác mượn vở mình lúc nào, là hần ta tự trộm lấy thì có. Dù biết hần vừa ăn cướp vừa là làng nhưng cô cũng không muốn vạch trần, cắt vở vào học bàn. Đáng tiếc, vở chưa được an vị, cô liền bị dọa cho tức giận

- Nhưng mà, mình lỡ tay làm mất vài trang, cậu sẽ không tức giận chứ? - Đại Vũ cố ý cất cao giọng, thu hút sự chú ý của bạn học trong lớp. Tư Du đánh mặt lại, cho dù không có lớn tiếng chửi mắng người nhưng trong lòng như có sóng thần dâng trào, vô cùng tức giận

- Ừm, không..... - một lúc sau thấy cô không lên tiếng, Đại Vũ còn tưởng là cô căm phẫn. Ai ngờ khi cô lí nhí, cả bọn lại cười nhạo khảnh khảnh. Từ Ngạn nhử mắt nhìn, trêu chọc người khác vui vậy sao? - chỉ cần các người chép lại cuốn vở này thôi, tôi sẽ bỏ qua

- Cái.....cái gì? - Đại Vũ vừa đắc ý một lúc, mặt lại trở về tím ngắt

- Tôi sẽ bỏ qua, nếu các người chép lại tập vở cho tôi - lại còn đề tặng thêm tính chân thực cho câu nói, Tư Du ngửa lưng sau ghế, ngẩng đầu nhìn ánh mắt tức giận của Đại Vũ, khiến cả người hần ta một cổ rét lạnh

Mọi người lại đang nhìn, Đại Vũ đương nhiên là đại ca, không thể để uy nghiêm của mình bị giảm sút. Hần ta lại ưỡn ngực làm lớn chuyện, chỉ là một quyển vở nhỏ bé lại đi so đo, con nhóc này đúng là đồ không biết điều. Nhưng là lần đầu tiên nói chuyện cùng Tư Du, Đại Vũ lại không tránh được lạ lẫm, dễ dàng bị hạ gục bởi ánh mắt vô hồn của người này

- Mày, mày nói cái gì? - Đại Vũ tóm lấy cổ áo của cô, dễ dàng nhấc người cô lên không trung. Cả bọn thấy thế lại càng khâm phục, muốn đứng xem kịch hay. Anh Thi khoanh tay đứng cạnh cũng nhếch môi cười, nhưng Từ Ngạn lại muốn ngăn lại, có điều, không ngăn được lời ra khỏi miệng của cô - Tôi sẽ bỏ qua nếu các người chép lại tập vở cho tôi - tuy người khác không thấy, nhưng hần ta thấy, Đại Vũ thấy cô.....là đang nhếch môi cười. Cảm thấy mình bị khinh thường, con giận trong hần lại trào dâng

- CÂM MIỆNG! - chỉ bằng một cái nắm tay, Đại Vũ đã quăng lại cô xuống đất. Đầu gối đụng phải cạnh bàn kê nhói đau, nhưng cô vẫn loạng choạng đứng thẳng người, đứng tư thế gương mẫu của mình - TAO KHÔNG THÍCH CHÉP

- CÁC EM ĐANG LÀM GÌ THẾ HẢ? - thầy giáo bước vào lớp, vô tình chứng kiến cảnh ấu đả trong lớp thì đâm ra cáu giận, hơn nữa người liên quan lại là Lương Tư Du

Đại Vũ thất kinh đứng ngay tại chỗ. Rồi hần lại ngẩng đầu nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô. Cô ta, Lương Tư Du, chắc chắn là cô ta cố ý. Biết thầy giáo sắp vào lớp nên mới sắp xếp tình huống đẩy hần vào chỗ này. Có chết hần cũng không ngờ, cô ta lại là người quý quyết như vậy, lời đồn không nên động vào loại người nào là có thật, không lẽ cô ta có liên quan đến xã hội đen? Đầu ai biết được trong cái đầu thông minh kia có bao nhiêu tính toán chứ?

Anh Thi cũng tái mét, tránh xa bọn kia một chút, tránh bị lây vạ. Đại Vũ sẽ không nói cô là chủ mưu đâu chứ? Ngay lập tức, Tư Du cùng với Đại Vũ bị mời về phòng giáo vụ. Bước ngang hàng với nhau, ngay sau thầy giáo chủ nhiệm nhưng tâm thế cô vẫn vậy, không chút nao núng. Còn Đại Vũ, đầu óc rối tung rồi mù cả lên. Có cả lớp chứng kiến, hần khó mà thoát khỏi tội

Hơn nữa, Lương Tư Du lại là học sinh ngoan, còn hần, chỉ là tên côn đồ trong lớp. Đáng lẽ lúc này cô cười, hần nên cảm thấy có vấn đề mới phải, không

nên ngu ngốc mà gây chuyện tiếp. Ai, đúng là điên mà! Đại Vũ tự trút giận lên đầu mình, hẳn ta lại không ngờ cô ta lại tính toán đến cả chuyện này

Đương nhiên người ngồi trong phòng giáo vụ nhiều lần như hẳn cũng không thể nào nói nhiều bằng cô. Lời Lương Tư Du nói ra vừa sắc bén, chỉ lí lại có sức thuyết phục, hầu như thầy giáo chỉ ngồi nghe cô nói mà không nghe hẳn giải bày lấy một câu, cho rằng lời hẳn nói vừa ngu ngốc lại lí sự cùn. Bước ra khỏi phòng giáo vụ, Đại Vũ liếc nhìn Tư Du một cái sắc lẹm

Với lí do làm trễ tiết học của cô ở lớp, lại còn làm hư tập vở của cô, Tư Du yêu cầu hẳn phải chép lại toàn bộ tập vở của cô một cách sạch đẹp, chi tiết không thiếu dù chỉ một chút, thời hạn là ba ngày. Giỡn hay sao mà ba ngày? Ba ngày làm sao hẳn ta giao kịp. Vậy mà thầy giáo còn ngoan cố, nói hẳn nếu không đúng hẹn sẽ phạt, hình phạt thật nặng

Mà Lương Tư Du, nếu lúc đó có mặt, ai biết được cô sẽ đưa ra hình phạt đáng sợ gì cơ chứ? Thầy giáo còn nghe lời cô rầm rập vậy mà. Hẳn đương nhiên là không dám mắng gì cô ta rồi, hơn nữa cho dù mắng cũng chỉ càng thêm mất mặt, mà cô còn chưa chắc đáp lại nữa. Đại Vũ về lớp, nghe lời an ủi của đám bạn

Từ Ngạn nhìn cô bình lặng trở về chỗ, coi như là cô không sao. Dù sao hẳn cũng thấy Đại Vũ đúng là hơi quá đáng, đúng là phải chép lại tập vở cho người ta rồi. Nhưng mà lúc này, Đại Vũ quăng một cú mạnh, cô không sao thật chứ? Từ Ngạn nhìn Tư Du lấy sách vở từ trong cặp ra, tầm mắt lại không tự chủ dòm xuống chân. Chân cô bầm tím rồi, vậy vẫn không sao? Vẫn không có cảm giác?

Nhìn cô vẫn học bình thường, vẫn lắng nghe bình thường, thậm chí cường độ tập trung còn cao hơn mức bình thường, hẳn chỉ cảm thấy không bình thường. Là khâu phục, rất khâu phục, bị thương mà vẫn còn chăm học, chẳng bù với hẳn, có nghe cũng chẳng hiểu. Thôi, hẳn tốt nhất là vẫn nên thuyết phục cô dạy học cho mình

Rắc....cây bút chì trong tay Anh Thi bẻ gãy làm đôi. Kế hoạch lần này không ngờ lại thất bại, nghe Đại Vũ nói, hoàn toàn là nằm trong kế hoạch của cô ta. Được lắm, Lương Tư Du, học với cô một năm trời cũng không biết con người này lại xảo quyết đến vậy. Anh Thi vốn là muốn chọc tức cô, bởi vì muốn cô bộc lộ tính xấu mà Từ Ngạn sẽ kinh sợ, sẽ không có ý muốn đến gần nữa

Cùng trong một lớp, lại có đến hai ánh mắt đáng nhìn Tư Du. Cô lại không biết, coi như là không có gì, tiếp tục cắm cúi chép bài trên bảng, hoàn thành tiết học của mình

Không hiểu tại sao, cô càng cảm thấy cuộc sống của mình càng ngày càng phiền phức. Vốn lúc trước là rất tốt, nay lại lòi ra một con nhím thích chạy theo cô. Cũng không hiểu sao, hẳn lại biết chỗ cô làm việc. Đáng sợ hơn nữa, hẳn còn biết được ca làm của cô, theo cô hết ở trường rồi lại về đến tận nhà, không ngừng ở bên cạnh cô than vãn

Ngoài đề cập đến việc học, hẳn thậm chí còn can thiệp vào cuộc sống của cô. Nói cô về nhà thật trễ, đêm đến đi bộ về thật rất nguy hiểm, còn có nhiều tội phạm gần đây nữa, yêu cầu cô về sớm hơn, nhưng lời hẳn nói chẳng hề có chút ảnh hưởng nào. Hẳn lại hỏi cô không thấy mệt? Vừa học cả ngày, đến tối còn phải đi làm thêm?

Tư Du mới là thấy, hẳn đúng là rảnh rồi, thay vì đứng nói chuyện phiếm với cô cả ngày mà không có kết quả thế này, chỉ bằng tự mình cứu lấy mình, thời điểm thi lại cũng gần kề, hẳn lại không lo học, đúng là ngu xuẩn. Mặc khác, cô càng ngày càng biết nhiều chuyện tình cờ khác mà hẳn kể với cô. Hẳn nói hai người đã gặp nhau lúc nghỉ hè, còn nói đã gặp nhau lúc hẳn vô tình đi mua cafe của cô. Có sao? Tại sao cô không nhớ?

Nói vậy, sức ảnh hưởng của hẳn cũng có một chút, lời người khác nói có thể cô không để tâm, nhưng hẳn nói, cô có thể nghe chữ được chữ mất, coi như cũng có chút khác biệt. Mặc dù không quan tâm cho lắm, người ngoài nhìn vào cũng giống như hẳn đang độc thoại một mình, nhưng cô vẫn nghe được giọng điệu cười nói của hẳn. Thật là lạc quan!

- Nay, mình đã năn nỉ cậu 3 ngày nay, cậu cũng phải quan tâm mình một chút chứ - Từ Ngạn đã tốn một đồng tiền ngày nào cũng kiên trì đến đây mua cafe vào buổi tối, vậy mà cô một chút động lòng cũng không có

- Của quý khách đây - làm như không nghe thấy, Tư Du đưa cafe cho hẳn. Từ Ngạn bĩu môi nhìn cô, đúng là tính tình sắt đá. Hẳn bực bội đưa tiền cho cô, chẳng may là đổ ly cafe, cả tập đề làm việc của cô liền ướt sũng một màu đậm

- Minh....ôi, xin lỗi, mình không cố ý - Từ Ngạn nhanh tay rút khăn giấy ra thấm lau cho cô, miệng rồi rít xin lỗi. Lại phát hiện đây là cafe nóng, chắc chắn là rất rất. Cũng may mà đổ ra trang phục, chắc sẽ không nóng lắm, nhưng mà cổ tay cô cũng dính một phần, lập tức đỏ ửng cả lên

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bị thương

Tư Du nhủ mảy, không phải vì đau rất, mà là vì tên này hình như rất thích gây ra phiền phức cho cô, cả ngày vụng về cái gì không biết. Nên thông minh một chút, biết mình đã gây ra họa lớn mà tự rút lui, nếu không cô khó lòng mà im lặng mãi như vậy được. Cô mặc cho hẳn lau cho mình, tay theo phản xạ mà giật ngược ra xa, tránh cái động chạm của hẳn

Từ Ngan chỉ là muốn xem thử vết thương của cô ra sao, phản ứng của cô lại nghiêm trọng như vậy. Tư Du nhú mày nhìn cô, cô tháo tạp dề bỏ vào trong tủ, về nhà sẽ giặt, mai đem trả lại cho tiệm là được rồi. Hơn nữa cũng đã đến giờ cô tan ca, không nên đứng đây đây dựa vào người này nữa. Thấy cô rời đi, Từ Ngan cũng vội vã chạy theo

- Này, để mình xem vết thương của cậu chút đã! - Từ Ngan kéo tay cô lại, nhưng lại bị Tư Du hất mạnh ra. Cô không muốn bắt kì người nào động vào mình, kể cả là Đông Hạo ở nhà chứ đừng nói hấn

Thấy cô nhú mày nhìn mình, hấn bất ngờ thấy, chút run. Cuối cùng cô cũng có cái phản ứng đầu tiên với hấn trên mặt. Nhú mày, chắc hấn là đang cảm thấy hấn rất phiền, cũng có thể là tức giận. Đây là dấu hiệu tốt đấy chứ, có thể thấy cố gắng của hấn là có tiến bộ. Nhưng mà thời gian không cho phép, nếu đây chỉ là dấu hiệu, vậy hấn dành dành thời gian làm bạn với cô sau này rồi, chỉ sợ đến khi cô đồng ý ôn tập cùng hấn sẽ không kịp nữa

- Yên tâm, mình chỉ xem thôi, xem xong, mình sẽ không bám lấy cậu nữa

Suy nghĩ một chút, đề nghị này cũng không tệ. Cô chỉ cho hấn xem, hấn sẽ rời xa cô, như vậy rất tốt. Nếu hấn cứ tiếp tục quấy rầy, cô sợ có một ngày mình không chỉ bị phỏng nhẹ. Ở đây hơi tối, hấn dẫn cô đến chỗ trước tiệm thuốc gần đó cho sáng. Ở đây có biết bao nhiêu băng hiệu, tại sao lại phải ở trước tiệm thuốc?

Tư Du nghi ngờ nhìn hấn, quả thực hấn chỉ đứng xem cổ tay nhỏ nhắn của cô. Nhìn hấn đứng nghiêng đầu qua lại, khó khăn kiểm tra vết bỏng, thật rất buồn cười. Bất quá cô cũng không biểu hiện ra bên ngoài. Từ Ngan chạy vào tiệm thuốc mua thuốc bỏng và băng gạc ra

- Cậu không thấy đau sao?

- Không - cô buộc miệng trả lời, lại phát hiện bản thân vô tình nói chuyện với hấn thì che miệng lại

- Hừm.... - Từ Ngan liếc mắt thấy biểu hiện che nửa mặt của cô thì buồn cười, miệng lại thổi vết bỏng, tiếp tục bôi thuốc cho cô - lần trước bị bỏng ở chân cũng không đau?

Rút kinh nghiệm, cô sẽ không tùy tiện mở miệng lần nữa. Hấn biết cô bị thương? Chính cô còn không biết, đến lúc về nhà, Đông Hạo mới hoảng hốt lần trúng gà bóc cho cô. Vậy mà hấn lại biết, hấn để ý?

- Ừm, không đau - không hiểu sao cô lại một lần nữa đáp lại câu hỏi của hấn

Hấn vốn tưởng cô sẽ không trả lời nữa, không ngờ cô còn nói lại. Lúc đó, Từ Ngan cũng đã băng bó xong vết thương. Hấn cảm thấy rất vui, lần đầu nghe được giọng nói trong trẻo lại trầm thấp của cô, rất đáng để ghi nhớ. Hấn từ lúc kết bạn đến giờ cũng chưa từng có cảm giác thành tựu như vậy. Muốn làm bạn với cô, quả thực còn là một quãng đường rất dài- Hừ, mình về đây, sau này sẽ không làm phiền cậu nữa - Tư Du nhìn hấn mỉm cười, vậy tay rời đi, rồi lại nhìn xuống cổ tay được băng bó tỉ mỉ của mình

Nói dối! Vậy mà hấn nói chỉ là xem thôi. Còn chủ động xử lí vết thương giúp cô. Tư Du biết, hấn nói chuyện với cô, chỉ là muốn phân tán sự chú ý, không muốn cô đau, nhưng mà không hề. Đúng thật, những lần bị thương, cô đều cảm thấy không đau chút nào. Về nhà, Đông Hạo nhảy dựng lên khi thấy cổ tay cô băng trắng, cô không quan tâm mấy. Trái lại, da tay còn có chút tê tê của đụng chạm, tay hấn, rất ấm....

Tên Đại Vũ từ sau chuyện đó lúc nào cũng nhìn cô với ánh mắt ghen ghét. Hấn vẫn đang ở nhà cặm cụi chép bài cho cô. Mẹ nó! Với người ta ghi ngắn gọn, cô ta cái gì cũng ghi rõ ra, ghi chú dường như có thể nhét đầy cả một quyển sách, làm hấn chép cũng muốn rã rời tay chân. Anh Thi thấy mình còn bạn cùng hội cùng thuyền lại càng lấy làm niềm vui

Tư Du ôm tài liệu lên phòng giáo viên, thầy giáo chủ nhiệm nhờ cô chút việc, mà đang giờ ăn trưa cô cũng khá rảnh. Không ngờ lúc đi qua nhà ăn, lại vô tình lại vấp té, giấy trắng bay lung tung khắp nơi, Tư Du nhìn cũng nhìn muốn hoa mắt, cảm thấy muốn nhặt hết lại cũng thật khó

- Ô, xin lỗi, xin lỗi, mình không cố ý - Anh Thi vội xin lỗi, tay lại cúi xuống nhặt giúp cô. Tư Du không quan tâm là mấy, nhanh chóng thu dọn giấy tờ, nếu không người qua lại dẫm lên rất bẩn

Làm trò một lúc, Anh Thi thấy cô chẳng quan tâm mình lại đứng đứng đứng đây, dẫm lên đồng giấy tờ mà đi qua. Tư Du nhú mày ngược đầu nhìn cô ta. Chắc chắn là cố ý bước qua. Lại còn đám bạn của của Đại Vũ cũng hùa theo, kéo đàn kéo đám đi qua. Giấy trắng dưới đất lại lấm tẩm dầu gày. Tư Du thờ dài thườn thượt

- Anh Thi - trong lòng vừa hả hê vì chơi được cô một ván, cánh tay liền bị người khác lôi lại - cậu không có gì để nói sao? - Từ Ngan không thích thái độ của cô vừa rồi. Rõ ràng chính mắt hấn chứng kiến Anh Thi cố tình gạt chân cô, đã không giúp người ta nhặt lên, lại còn giẫm lên

- S....sao? - giọng cô ta run hấn, nghe giọng nói đanh thép của hấn, Đại Vũ lại cười giả lả

- Thôi mà Từ Ngan, Anh Thi cũng đâu cố ý - hấn ta vốn tưởng Từ Ngan sẽ niệm tình bạn bè mà bỏ qua, không ngờ còn chọc hấn tức hơn

- Cậu rõ ràng là cố tình gạt chân người ta mà, nên xin lỗi một câu đi chứ - hấn dù rằng đã bị cô từ chối việc dạy học nhưng mà cũng không hèn hạ đến mức trả thù vật như vậy, huống hồ Tư Du cũng chẳng hề làm gì sai, hấn cũng không muốn đứng không nhìn cô bị bắt nạt

- Từ Thiên, cậu là bạn mình, chẳng lẽ lại nghi ngờ mình, chắc chắn là cậu nhìn lầm, hơn nữa mình thấy cũng không còn nhiều, chắc là Tư Du có thể tự lo được - Anh Thi ồ ồ ư ư nước mắt, một phần vì tức giận

Từ Du đợi bọn họ giằng co một lúc cũng nhặt hết giấy tờ dưới đất lên. Thật là phiền phức! Một đám phiền phức lằng nhằng, làm một ngày vốn bình thường của cô lại bị vấy bẩn. Bởi vậy cô mới chính là không thích dính líu đến bọn họ. Vậy mà tên Từ Ngan kia lại cứ thích làm lớn chuyện. Từ Du ôm đống giấy tờ loạn choạng đứng dậy

Không hề liếc mắt bọn họ lấy một cái, cô lạnh nhạt đi về phòng giáo viên. Còn có, Anh Thi đang mắt khô mắt ướt biện hộ với Từ Ngan, vai liền hung hăng bị thúc một cái. Cả bọn tròn mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp rời đi. Từ Ngan biết, là cô đang tức giận, rất tức giận!

Vừa bước ra khỏi phòng giáo viên, Từ Du liền bị lôi đến phòng y tế. Người trước mặt này là ai, hần quay lưng, cô không biết, nhưng nhìn nghiêng hình như có chút quen thuộc. À, là Tạ Từ Ngan, nhưng hần mạnh tay như vậy làm gì? Không biết cô là ghét người khác động vào mình. Từ Du cố gạt tay mình ra cũng không được, đành mặc hần muốn làm gì thì làm

Để cô ngồi yên giường trắng, hần lục đục đi tìm thuốc. Từ Du không hiểu hần đưa mình đến đây làm gì? Để ý mới thấy hình như đầu gối cô bị trầy, chắc là lúc này ngã bị thương, mà làm sao hần biết nhỉ? Chẳng lẽ hần thích để ý vết thương người khác đến thế. Nổi tức giận lúc này bị quấy nhiễu cũng giảm bớt phần nào

Từ Ngan ngồi xổm bôi thuốc đỏ cho cô. Hần lại ngạc nhiên, không giống như hần tưởng, cô không hề có biểu hiện chút nào, chỉ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Bình thường vết thương bôi thuốc đỏ sẽ rất rát, vậy mà một chút rên rỉ cô cũng không có, thật là khó hiểu. Hần chỉ biết khi cô rời đi, lại còn thấy máu trên đất, hần đã rất tức giận đám bạn của mình, vì vậy mà mắng một trận, chạy đi tìm cô

Chỉ muốn thay đám bạn xin lỗi cô một tiếng, đồng thời xem thử vết thương thế nào. Có thể nào từ khi liên quan đến hần, cô đã bị thương những hai lần, hần đương nhiên thấy tội lỗi đây mình. Hoặc có thể cô nghĩ hần là loại người xấu xa, cố tình chơi xỏ cô không đồng ý dạy hần học. Len lén nhìn biểu hiện khi băng bó xong của cô

Sau đó, Từ Du rời đi. Mà hần định xin lỗi cũng không có cơ hội. Tại sao đứng trước gương mặt lãnh đạm của cô, hần lại nói không ra lời chứ? Thật quá mất mặt đi. Từ Ngan tiu nghỉu trở về lớp, không còn tâm trạng nào học hành nữa. Hần cảm giác bản thân càng ngày càng lười ra thấy rõ. Xem ra học kì này hần phải về ăn đòn với ba mẹ rồi

- Từ Du! - lại tiếng gọi đó. Không lẽ nào, cô đã bị ám ảnh rồi hay sao? Từ Ngan kia đã hứa sẽ không làm phiền cô nữa rồi kia mà. Tại sao cô lại còn nghe loáng thoáng giọng nói của hần nữa chứ? Vừa nghĩ đến, hần liền xuất hiện trước mặt cô, chống tay thờ hồng học - chờ.....chờ chút....

Từ Du kiên nhẫn đứng đợi hần nói, dù sao loại người này nếu không đáp ứng yêu cầu của hần, nhất định sẽ bám lấy cô không rời. Lấy lại nhịp thở, hần chìa tay mượn điện thoại cô. Từ Du nhướn mày, lại còn mượn điện thoại? Bạn bè hần đâu? Sao không mượn?

Thấy tay chân cô còn chưa động đây, hần là không tìm ra lí do cho hần mượn rồi. Từ Ngan gãi đầu viện cớ là đang rất gấp, mạnh hơn nữa liền uy hiếp, nếu cô không cho mượn sẽ theo cô đến chỗ làm thêm. Quà nhiên hiệu quả, Từ Du đưa cho hần điện thoại. Hần cười chưa chút, cô hình như rất không thích hần làm phiền cũng không cần tỏ ra hào hứng vậy chứ

- Đây, số điện thoại của mình, nếu cần cứ gọi, coi như thay mặt đám bạn, xin lỗi cậu chuyện hồi sáng - nói xong Từ Ngan lại vẫy tay rời đi

Từ Du nhìn chiếc điện thoại đời cũ của mình, màn hình còn nhấp nháy số điện thoại của ai đó, Từ Ngan. Hừm, hần là ai mà dám tự tiện lưu số điện thoại của mình vào điện thoại cô chứ. Danh bạ cô trừ số điện thoại Đông Hạo và chỗ làm ra, chẳng còn gì khác, nay lại nhét thêm một số nữa vào. Cô mới là mong hần đừng xuất hiện nữa, không lí nào bây giờ lại điện thoại cho hần. Đúng là dư thừa!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhờ vả

Từ Du cất điện thoại, vào siêu thị mua một ít đồ chút về nấu bữa tối. Tối nay cô sẽ nấu món rau xào, cá kho tiêu, còn có canh đậu tương. Nhìn qua thật đúng là đơn sơ. Dù sao cũng chỉ có hai chị em nhà cô ăn

Trong căn bếp nhỏ quen thuộc nhưng đầy đủ đồ dùng, thân ảnh nhỏ bé mang tạp dề trông giống như tiểu nữ nhỏ xuống bếp, linh hoạt động tay với những nguyên liệu đơn sơ nhưng trong không khí đã lan tỏa hương thơm của bữa tối ấm cúng. Tiếng dao phanh cá nhẹ nhàng, đôi mắt lạnh băng tuyệt đối tập trung, đầu hơi nghiêng, ngón tay tỉ mỉ cắt cá thành từng lát. Tiếng dầu chiên xì xèo, mùi cá thơm phức thu hút Đông Hạo

- Woa, thơm quá chị hai! - hần tíu tít dọn bát đĩa ra, chuẩn bị một bàn ăn hai người thịnh soạn

Mà Từ Du thái độ vẫn lãnh đạm, nhẹ nhàng đặt đĩa thức ăn lên bàn, dùng com. Đông Hạo coi như đã quen với sắc mặt của chị mình nên không nói gì, rộn ràng kể với cô một ngày dài ở trường của mình. Cuối cùng, cô lại trải qua một ngày của mình cùng bữa tối ăn với em trai. Ăn xong, cô lại phải đi làm ở siêu thị mini gần nhà

Chậm rãi xếp dầu ăn lên kệ, gương mặt tựa hồ không hề có một biểu cảm nào khác. Buổi tối hay ban ngày đối với cô cũng chẳng khác nhau là mấy. Ban ngày dù có nhiều người hơn, nhưng với cô cũng chỉ như chốn không người vào ban đêm. Cuộc sống nhàm chán cô đơn này từ lâu cô vốn đã quen thuộc,

cũng đã thích nghi, cũng không thể nào sống một cuộc sống tốt hơn khác

“Bịch”, túi xách rơi xuống sàn, phát ra tiếng rõ to. Tư Du vốn luôn bình tĩnh cũng kinh sợ quỵ xuống đất, đỡ lấy Đông Hạo. Mặt không còn giọt máu, tay tự động sờ trán, có sốt nhẹ. Nhưng là sốt? Sốt sẽ không quằn quại như vậy. Còn ôm bụng? Hẳn là bị đau bụng, nhưng tại sao lại đau bụng? Không lẽ trong thức ăn có gì? Không đúng, nếu vậy tại sao cô vẫn bình thường?

Bất quá trong lúc tình thế cấp bách này, cô không thể ngồi tìm hiểu lý do tại sao Đông Hạo gặp chuyện, chỉ có thể đưa đến bệnh viện. Nhưng dù Đông Hạo có nhỏ tuổi hơn cô, nó hẳn đã trải qua thời kì phát triển, thân thể cũng khá cao lớn. Cô cả người nhỏ bé thế này, làm sao đưa nó đến bệnh viện. đành rút điện thoại ra tìm gọi cho người quen, nhưng lại nhận ra mình chẳng có ai để gọi

Nhìn mồ hôi làm ướt cả áo thun Đông Hạo, răng lại cắn chặt môi trắng bệch, đáng vẽ vô cùng chật vật, cô lại càng khẩn trương hơn. Không biết phải nên làm cái gì, ngay cả tay cũng bắt giác run rẩy theo. Người nó càng lúc càng lạnh, nếu cô không mau mau một chút, hẳn là sẽ có chuyện đi

Cuộc đời này cô không có gì để luyến tiếc, chỉ có Đông Hạo, Đông Hạo là tất cả đối với cô. Nó không thể có chuyện gì được. Trông mất lộ ra một tầng sương mờ, Tư Du siết chặt điện thoại trong tay, nhìn thấy dãy số cuối cùng trong danh bạ mới được lưu vào gần đây

- Ba, mẹ, ba mẹ nghĩ xem trên đời này có người nào lạ kì như vậy không chứ? - Từ Ngạn com nuốt cũng không nổi, càng nghĩ hẳn lại càng không hiểu nổi

- Như thế nào? - Từ Thiên nhàn nhạt hỏi, đầu cũng ngẩng, gấp miếng cà rốt cho vợ

- Tính tình thật kì quái hết sức, con sống mấy mươi năm trên đời cũng chưa từng gặp người nào như vậy - nghe con trai nhắc đến hai chữ “kì quái”, cả 2 người già không thẹn mà cùng nhìn nhau. Mặc dù biết con trai bên ngoài bạn nhiều vô kể nhưng cũng chưa từng nghe hẳn nhắc đến người bạn nào trong bữa ăn gia đình. Không để ý biểu tình kì lạ của ba mẹ, hẳn nói tiếp - bất kể là môn tự nhiên hay xã hội đều tinh thông, học hành giỏi giang, nếu ở trường cậu ấy xếp thứ hai, không dám đứng thứ nhất, thầy hiệu trưởng cũng phải nể vài phần, suốt ngày chỉ đi học rồi đi làm thêm, sau đó về nhà, ngày nghỉ cũng sẽ dành cả ngày học hành, sống như vậy thật có thể chịu đựng nổi, là lần đầu tiên con thấy- Rất thông minh? - nghe con trai nói đến đây, nháy mắt Từ Thiên đột nhiên cảm thấy hứng thú. Con trai anh tuy miệng mồm lạnh lợi nhưng nói đến thông minh, vẫn còn rất xa. Để có được tư chất thông minh như anh thời trai trẻ, hẳn là trên đời chỉ có vài người. Mà anh đặc biệt thích chiêu mộ nhân tài

- Con cũng không rõ, tóm lại hỏi không bao giờ trả lời, nói không bao giờ nói chuyện, bạn bè càng không có, danh bạ điện thoại dài không quá 5 số. Đến nỗi con cạy miệng lắm cũng chỉ nói được đúng một lần - đúng rồi, chỉ có một lần hẳn bằng bó vết thương cho cô, còn lại, toàn bộ đều im bặt

- Là bạn nam...hay là nữ? - Hạ Phong nhảy bèn hỏi điều quan trọng mà chồng mình bỏ qua

- Đương nhiên là..... - đến lúc quan trọng, lời hẳn đã bị tiếng điện thoại cắt ngang. Từ Ngạn bỏ đĩa xuống, màn hình điện thoại hiện ra số lạ - alo.....Cái gì?....Em trai cậu bị sao? Được được, mình tới liền....

Thấy Từ Ngạn lục đục không nói không rằng, vẻ mặt lo lắng tức tốc chạy đi, ngay cả câu chào tạm biệt cũng không nói với họ, Từ Thiên tức giận chỉ biết rống giận ở đằng sau

- CHÚT NỮA BA MẸ PHẢI LÊN SÂN BAY, NGAY CẢ BỮA ĂN CŨNG ẲN KHÔNG XONG?

Nghe một nhà chỉ có hai chị em cô, Từ Ngạn liền theo địa chỉ chạy tới nhà cô, ở khu nhà tối om như ổ chuột thế này, hẳn sống còn thấy hơi sợ. Nhưng kì lạ nhà cô lại nhỏ bé lọt ở giữa nhưng màu sắc lại chan hòa ấm áp, đèn vàng lúc nào cũng sáng. Bé xóc Đông Hạo đang co quắp người, hẳn chạy ra ngoài đường lớn bắt taxi, đưa đến bệnh viện

Ngồi ngoài phòng cấp cứu, tay cô không tự chủ mà siết, môi mím chặt. Đã nửa đêm mà còn xảy ra chuyện. Cô bình tĩnh cũng chỉ biết hoang mang chạy theo Từ Ngạn, một người ngoài xa lạ, vậy còn mù quáng nhờ hẳn giúp đỡ chuyện nhà mình. Tuy vậy, lúc đó cô thật sự hoảng sợ không biết phải ra sao, đành bất đắc dĩ gọi cho hẳn

Vốn dĩ tưởng rằng sẽ không ai nghe điện thoại, không ngờ hẳn lại bắt máy nhanh như vậy, còn không chần chừ mà vội chạy đến nhà cô. May mà người Từ Ngạn đủ to để bế Đông Hạo đến bệnh viện. Coi như cô nợ hẳn một ơn, cũng sẽ tìm cách trả nợ

Từ Ngạn đưa cho cô một chai nước nhỏ, nhìn vẻ mặt tĩnh lặng như nước của cô hẳn cũng nhận ra vài phần. Thì ra không đơn giản như hẳn nghĩ, vẻ mặt của cô chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài, nhưng bên trong lại chứa đựng tâm tình khó nói. Lúc này hẳn cũng có quan sát, ánh mắt sợ hãi của cô giống như tuyệt vọng tìm hẳn, ngay cả giọng nói bình thường mà hẳn không nghe được cũng chỉ nghe vài tiếng nỉ non cầu xin cứu người từ hẳn

Từ Ngạn vì vậy mà hoảng loạn liền chạy đến, chỉ nghĩ đây là chuyện cứu người nên làm mà thôi. Nghĩ lại, càng thấy vui hơn. Tư Du ấy vậy mà lại mở miệng đi nhờ người khác. Hẳn vốn tưởng cô sẽ không bao giờ gọi điện cho hẳn, cũng không bao giờ có cơ hội nói chuyện với hẳn. Thật đúng là ý trời, xem ra đêm nay đã dọa cô một trận rồi

Em trai kia thật là quan trọng với cô. Lần đầu thấy biểu tình khác của cô so với tư thế chỉ nghiêm túc ở trường học, Từ Ngạn đột nhiên hơi có hứng thú. Tư Du tính ra cũng không phải là người quá vô tình, rất thương em trai. Em trai nhỏ kia cũng thật là có phúc. Nhưng mà, nhà cô không có ba mẹ hay người lớn, chỉ có hai chị em?

Như vậy sao mà sống? Cũng không phải cách nhau nhiều tuổi, cũng chỉ là trẻ vị thành niên như nhau, lỡ như có chuyện gì phải biết làm sao? Hoặc là bọn họ chỉ đi du lịch giống như ba mẹ hẳn một thời gian? A, nghĩ đến ba mẹ hẳn, hình như tối nay có chuyến bay. Xem ra hẳn cũng không thể ra tiễn họ rồi

Từ Ngan thu tầm mắt nhìn người ngồi bên cạnh nhai uống nước, tâm trí cũng đã thả lỏng. Tối nay hẳn lần đầu thấy mình rất có trách nhiệm với hai chị em cô. Kì lạ thật đấy, cũng không phải bạn bè thân thiết gì, hơn nữa cô còn từ chối giúp đỡ hẳn, vậy mà hẳn còn đóng vai người tốt qua đường nữa

Cũng tại hẳn, lại đi cho cô số điện thoại, còn cứng rắn nói nếu có chuyện cứ gọi cho hẳn, không ngờ cô lại gọi thật. Làm hẳn mềm nhũn tay chân, nếu còn có chuyện lớn hơn, hẳn sợ mình sẽ đáp ứng không nổi. Tự cười cho mình đòi làm anh hùng rơm. Bất quá, Từ Ngan cũng thấy mình làm thật đúng, nên có một người giúp đỡ cô, cho số điện thoại, cũng không tệ

- Cảm ơn cậu, cậu về đi - câu trước nhẹ nhàng, câu sau đã ra lệnh. Cô gái này quả thật thích làm mọi việc theo ý mình, mà lời cảm ơn cũng thật chẳng có chút thành ý nào cả

- Không có gì. Mình sẽ ở đây với cậu - lời như còn chuyện gì không hay, một cô gái như cô sao có thể gánh vác. Từ Du lạnh lùng nhìn hẳn, thật phiền phức, nếu như cô không phải còn nhận ra hẳn chưa về, làm sao có thể mở miệng nói chuyện trong lúc này

- Chuyện của nhà tôi, một mình tôi lo là được, còn cảm ơn cậu đã đưa Hạo đến đây, chuyện của cậu hết rồi - cô một nhát tàn nhẫn cắt đứt tâm ý của hẳn. Từ Ngan có hơi chua xót nhìn cô. Có cần phải tàn nhẫn như vậy? Đồng Hạo dù đã được chẩn đoán chỉ bị đau ruột thừa nhưng mà đâu sao là con trai, hẳn cũng nghĩ mình nên ở đây. Hơn nữa ba mẹ hẳn chắc giờ này cũng đã lên máy bay, hẳn có không về nhà cũng chả sao

- Mình không thích, cậu dù sao cũng nhờ mình rồi, vậy mình sẽ không về - hẳn khoanh tay cố chấp ngồi im một chỗ. Cho dù cô nói gì cũng không có nhúc nhích

Từ Du không muốn phí lời nữa, nhìn hẳn ngoan cố, cô cũng hết cách. Nhưng nếu có chuyện gì, cô sẽ không chịu trách nhiệm. Ngày sau đừng vì con trai không về nhà mà ba mẹ hẳn tìm đến cô, cho rằng cô dụ dỗ hẳn, lại kéo theo một đồng phiền toái. Quá đáng hơn, ngày mai còn có đi học, dựa vào tính cách của hẳn chắc chắn sẽ bắt chuyện lung tung

Mà cô thì rất ghét bắt chuyện, đó cũng không phải hình tượng bấy lâu của cô. Muốn mở miệng nhắc nhở nam nhân ngồi cạnh cẩn thận một chút, lại chỉ nhận được hơi thở nhẹ nhàng của hẳn. Ngủ rồi. Từ Du trầm mặc ngắm nhìn, bây giờ mới biết nhìn hẳn cũng không quá tệ. Da trắng mềm, tựa hồ còn đẹp hơn da cô, mày rậm đẹp đề luôn như lông cao, còn có đôi mắt rất sáng, rất dễ gây thiện cảm với người đối diện, mũi sao, môi cũng không mỏng quá. Nhìn qua thật giống học sinh cấp 3 năng động, nhưng nếu mặc thường phục, nhìn sẽ giống như người mẫu

Người mẫu? Đúng rồi, nhìn dáng người hẳn cũng không tệ, đúng là có thể làm người mẫu. Từ Ngan trở người một cái, mi khẽ động, Từ Du liền giật mình quay mặt đi. Hình như bản thân đã quá chăm chú nhìn người này. Thật quá mất mặt, cô đến giờ cũng chưa từng nhìn kĩ qua một người. Đêm nay hẳn quả thực đã ở cùng chị em cô, đang suy nghĩ, không biết nên trả ơn như thế nào đây

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ôn thi

- Ừm....CÁI GÌ? Cậu nhờ Lương Từ Du dạy học?.....hừ, nằm mơ, cậu ta không....CÁI GÌ??!! Lương Từ Du đồng ý rồi? Thật hay đùa vậy?.....Chờ, chờ chút, Lương Từ Du nói chuyện với cậu? Vì sao chứ?.....Ừ, thôi....

Hồ Huân cất điện thoại, quảng máy chơi điện tử dời mới sang một bên, chẳng còn hứng thú nào. Hẳn ngồi ngệt mặt trong phòng. Sắc mặt lúc nói chuyện điện thoại biến sắc như tác kẻ hoa. Bây giờ ngấm lại, không biết mình đã nghe thấy chuyện quái dị gì. Nói giỡn, hẳn học ở đây một năm trời cũng chưa từng nghe thấy giọng Lương Từ Du, Từ Ngan vừa mới về nước được một học kì liền thuyết phục cô dạy học. Không thể nào!

Không lẽ, Lương Từ Du bản chất là sắc nữ, mê trai? Trai ở đây nhiều như vậy, cũng rất thuận mắt, không thể nào một người đẹp bình thường như hẳn lại làm cô mê luyến. Cũng không hẳn, Từ Ngan nhìn rất được mắt, mà không, là quá được mắt đi. Ai bảo người lại cứ giống như nam thần, cả người như tỏa ánh hào quang xung quanh

Nhà hẳn lại thuộc dạng có điều kiện, chơi thể thao cũng khá, học dù sao, cũng tạm chấp nhận. Điều kiện quá tốt! Bạn học nữ theo hẳn cũng hơn một nửa số học sinh ở trường, suốt ngày Hồ Huân cũng nhận được một đồng thư tình, đáng tiếc hơn hai phần là dành cho học sinh tên Tạ Từ Ngan. Nhưng nhìn bề ngoài, thật khó đoán được Lương Từ Du là vì động lòng với mấy điều kiện bên ngoài của Từ Ngan

Cả người cô lúc nào cũng toát ra sát khí dè dặt, gương mặt thì lạnh giống như xác chết, đặc biệt ánh mắt, ánh mắt làm người ta chẳng còn hứng nói chuyện. Hẳn biết Từ Ngan này tính tình hòa đồng, thích làm bạn nhiều người, nhưng cũng chưa nghĩ hẳn có thể vươn đến cảnh giới của Lương Từ Du. Đừng là chuyện lạ!

Đương nhiên, chính Hồ Huân hẳn còn không tin được. Còn phải ngồi như một đứm ngốc ở đây là lắm bả. Rốt cuộc Từ Ngan kia đã dùng bùa mê gì vậy? Thuyết phục Lương Từ Du kèm hẳn học, có cô, hẳn đương nhiên có thể xuất sắc vượt qua lần thi thử. Bất quá, thời gian ôn thi chỉ vồn vện có 5 ngày. Liệu có ôn không?

Từ Ngan mỉm cười cúp máy, tâm tình vô cùng phấn khởi mà rời khỏi nhà. Nhớ lại lời hôm qua cô còn nói với hẳn, mặc dù sắc mặt vẫn nghiêm nghị như thường nhưng hẳn chẳng mấy để ý. Chỉ còn văng vẳng trong đầu “Coi như là trả nợ cho cậu, tôi sẽ ôn thi giúp. Nhưng mà là cậu tự ôn cho chính mình,

tôi cũng không phải nhận lương làm việc, sẽ không phải hằng ngày đến chỗ cậu, đốc thúc cậu học như học sinh tiểu học, tự cậu hãy tìm tòi mà ôn thi. Nếu như ngay cả chút ý chí đó cậu còn không có, vậy thì có 10 Lương Tư Du cũng không cách nào giúp cậu”

Từ Ngan cho rằng, đây có lẽ là câu nói dài nhất mà hần nghe được từ cô, cũng là câu dài nhất mà hần không nghĩ là cô sẽ nói, cho nên hiện giờ tâm tình rất tốt. Ý tứ quá rõ ràng, cô sẽ không đến dạy kèm cho hần, tự hần đi tìm cô, nhờ cô chỉ dạy, kết quả của hần, cô không quan tâm. Không sao, hần đương nhiên ý chí không thiếu, chỉ thiếu người nâng đỡ mà thôi

Dẫu cho kết quả thế nào, hần vẫn vui vẻ. Bởi vì ít nhất hần cũng cố gắng. Hần cũng không phải ăn vạ, làm bài không được thì chạy đến chỗ cô than than trách trách. Từ Ngan hào hứng chạy xe máy đến trường. Hôm nay chủ nhật, cô tất nhiên sẽ ở thư viện, hần là nghe từ lời của giáo viên chủ nhiệm nói như vậy. Từ biết ca làm việc của cô ở quán cà phê, cô sẽ đi học, rồi sẽ về nhà, trải qua một ngày bình thường như vậy, hần tự nhiên cũng biết được giờ này cô đang ở đâu, hơn nữa, hần cũng có số điện thoại của cô. Hồ Huân sáng nay biết hần được cô dạy kèm, cảm đã suýt chút nữa rơi xuống sàn, nghe giọng điệu khùng hoảng trong điện thoại hần liền biết

- Ủa? Từ Ngan, em làm gì ở đây? Tìm thầy có chuyện gì à? - thầy giáo chủ nhiệm thấy hần lén lả lén lút vào phòng giáo viên thì hỏi

- À, em...em không phải là đến tìm thầy, em đến tìm... - hần quét mắt tìm qua chỗ quen thuộc. Quả nhiên, cô ở đây. Khoe môi anh tuấn mỉm cười - em tìm gia sư dạy kèm

- Hà? - thầy giáo nhìn theo bước chân của hần về hướng bàn học, hiểu được vài ý trong lời nói

- Hi - hần vẫy tay cười tươi, tháo ba lô ngồi xuống ghế đối diện. Nghe tiếng chào, Tư Du đầu cũng không ngẩng, chậm rãi ngưng bút - thái độ của cậu hơi hợm quá! - hần ỉu xiu lôi sách vở toán ra - hôm nay học toán nhé!

Hần chủ động như vậy, cô cũng không nói nhiều nữa. Tư Du ngẩng đầu nhìn hần, có vẻ rất có quyết tâm học hành, không phải dạng lơ to mơ. Nếu hần dám có nửa điểm lười biếng, cô lập tức quăng hần ra sau gáy. Cô không muốn phí thời gian của mình với một kẻ như vậy. Thấy cô nhìn mình hơi lâu, cổ họng hần bất ngờ nóng ran

- Khụ, mặt mình, có dính gì sao? - nhìn chăm chú vậy cũng khó cho hần. Tư Du mắt hơi trầm xuống, liền đảo qua sách vở của hần. Từ Ngan nhe răng cười rui. Quả nhiên, là rất đáng yêu!

- Đây là đề thi thử, cậu làm đi, nếu có gì không hiểu, hỏi - lời nói ngắn gọn xúc tích, Tư Du tiếp tục cúi đầu làm bài tập, không quan tâm sắc mặt hần từ xanh đến vàng

Đề thi thử? Hần cũng không phải chưa từng làm qua. Nhưng mà, đề thi của giáo viên đưa, hần thật sự đọc nửa chữ cũng không có hiểu, đề ôn thi học kì mà hần mất căn bản trầm trọng, làm thế nào làm. Lại ảo não nhìn cô, rồi lại nhìn vào đề thi thử. Chắc chắn là hần làm không nổi rồi, nếu mà bây giờ nói cô biết trình độ hiện tại của hần, có khi nào sẽ bị ăn mắng không, sẽ bị cô tức giận. Đùa, hần chưa từng thấy đáng về tức giận của cô, chỉ có một lần, là nhũn mày

Hà? Đây là cái gì? Lưng hần lập tức chỉnh sửa ngay ngắn. Đây là đề thi thử? Tại sao những câu này lại khác quá? Mấy cái này thì hần biết, đã học đầu năm, còn có chút ấn tượng. Nhưng đây không phải là những bài đầu năm hay làm? Đề thi thử làm sao lại chỉ có những kiến thức cơ bản này? Từ Ngan ngạc nhiên nhìn cô, thấy cô không có biểu hiện gì lại nhìn vào tờ giấy trên bàn

Đúng là gặp quỷ rồi. Cô vậy mà biết hần mất cơ bản, thật là may quá, hần không có bị ăn mắng. Từ Ngan phấn khởi cầm lấy bút. Nghe tiếng sột soạt trước mặt, Tư Du cũng yên tâm là mình đoán đúng, bởi vì chỉ có những người mất căn bản trầm trọng mới phải thi lại thôi. Bất quá, nếu hần biết cô nghĩ mình logic tẻ đến vậy, mà hần còn nghĩ cô tâm lí thì thật quá buồn cười rồi

Thầy giáo chủ nhiệm nhìn hai đứa học sinh cầm cúi chăm chỉ làm bài tập. Đặc biệt nhìn đầu óc Từ Ngan suốt ngày chỉ biết cầm bút cũng biết ghi vài chữ thì như trẻ thêm vài tuổi. Đúng là nên để Tư Du dạy kèm sẽ có hiệu quả hơn ông già này. Thầy giáo mỉm cười ra khỏi phòng uống một ly trà, nhường lại không gian tĩnh mịch cho hai đứa nhỏ

Những bài đầu thi quả thật dễ, nhưng càng về sau, kiến thức không hiểu sao lại hệt hăng dần, đáng sợ hơn, còn có những kí hiệu hần không hề biết, công thức cũng không thuộc. Hần cắn cắn bút hé đầu nhìn cô. Lần đầu tiên học cùng Tư Du, đúng là có cảm giác khác lạ. Không gian lúc nào cũng tĩnh mịch, nhìn cô chăm chỉ, lại nghĩ tới bản thân, hần không khỏi cảm thấy xấu hổ

Nhưng mà, cái này hần thật sự không biết làm, có nên hỏi. Mấy cái này, ách, hỏi ra thật sự có chút ngu ngốc. Cô có buông lời mà trách móc hần không học bài hay không? Từ Ngan gãi đầu không biết nên làm thế nào, thấy cô vẫn không có nửa giây động đậy, hần thấy hơi chán chừ. Hôm nay Tư Du mặc cái váy màu trắng tinh khôi

Hần vốn nghĩ cô sẽ không bao giờ mặc váy nữ tính, thật không ngờ, là ngược lại. Cô mặc váy họa tiết đơn giản, tóc lại búi cao hơi lỏng, nhìn tuy hơi khác với tác phong nghiêm chỉnh thường ngày nhưng quả thực rất giống em gái nhỏ. Từ Ngan không tự chủ mà che miệng cười. Hần phát hiện ở cạnh cô hần rất dễ phát cười, cho dù nhìn qua giống như hần đang bị điên, cười một mình. Chỉ là, con người này thật buồn cười, sống, lại không thật lòng với bản thân, sinh ra những phản ứng khiến người khác lầm tưởng

- Ừm, cái này....làm như thế nào? - hần lí nhí hỏi, cô vẫn ngồi im không nhúc nhích. Vốn tưởng cô chưa nghe thấy, cô lại dừng bút ngừng đầu, đưa tập giấy nháp cho hần. Trong đó, đáp án câu đang dừng lại đã được giải hoàn chỉnh

- Cái này, nếu áp dụng công thức cộng, sẽ có dạng đơn giản như vậy, đến đây chỉ cần tính sin cos bình thường, giải ra ẩn x - giọng cô trầm ấm trong trẻo như thổi miên. Từ Ngan gật đầu đã hiểu, có chút hơi si mê. Làm sao suy nghĩ lại nhanh như vậy?

- Nhanh như vậy, đã giải ra được. Lại còn, cậu ngồi ngược, đề làm sao đọc? - hần mấp máy môi hỏi

- Chỉ cần nhìn số câu tôi đã nhớ đến đề, cậu không cần hỏi, cái này tôi soạn - cô chậm rãi nói rồi lại cúi đầu làm bài tiếp

- Cái, cái gì? - hần há hốc mồm, không có tiếng đáp lại. Cái này cô cất công soạn? Thảo nào lại nắm rõ trong lòng bàn tay, hơn nữa dạng toán cũng đơn giản dễ hiểu. Hần dần dần hiểu, lí do tại sao cô luôn đứng vị trí thứ nhất rồi

Ngày học thứ hai, lại thứ ba, thứ tư, lại thứ năm. Mỗi ngày là một môn, mỗi môn chỉ vồn vện có một buổi chiều, hần gần như đã lấy lại toàn bộ kiến thức bị mất gốc. Cũng không quá khó hiểu, Tư Du đẩy nhanh tiến độ làm bài tập chậm như rùa bò của hần. Hần tự nhiên tư duy cũng nhanh nhạy, vào phòng thi, cảm thấy đề dễ như ăn bánh

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Coi như không có cái gì

Lại còn có những bài giống y như trong đề, chỉ khác số liệu. Tối trước khi thi Tư Du còn khoanh lại cho hần những câu cần chú ý kĩ, hôm sau liền ra ít nhất là một trong số đó. Hần nghi ngờ người ra đề là cô, làm sao lại nắm rõ như vậy? Bất quá, hần cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng cũng không có hỏi nhiều, người giỏi đương nhiên tư duy cũng hơn người

Biết lớp không có ai phải dưới trung bình, Tư Du tự hiểu hần đã qua kì thi lại. Mặc dù khi biết kết quả, Từ Ngạn vẫn không khỏi mừng rỡ chạy đến khoe với cô, nhưng cô một chút như sóng mây cũng không có, mặt vẫn lạnh như nước đá. Thấy vậy, hần cũng không để ý, tiếp tục ăn mừng với đám bạn. Anh Thi nghe được từ hần, hần là nhờ học kèm với cô nên kết quả mới tốt thế này, liền trở nên tức giận

- A, Tư Du... - giờ ra về, hần định mời cô đi ăn một bữa, vốn là muốn trả ơn. Nhưng mà Anh Thi lập tức kéo lại, đám bạn liền rủ hần đi đập phá quấy nhẹ, ăn mừng hần oanh liệt trở về từ trường thi

Chưa kịp nói câu tiếp theo, cô quay lại, bóng dáng hần đã không thấy đâu. Tư Du tiếp tục đi bộ đến siêu thị. Hôm nay Đồng Hạo cùng ăn mừng với bạn bè khi kết thúc xong kì thi. Trường nó thi trễ hơn trường cô vài tuần. Cùng lắm, cô sẽ đến siêu thị kiểm thử gì đó ăn, hoặc là không, đến đó trực tiếp làm việc

Tư Du cô hoài nghi mình bị ảo giác, lại còn nghe thấy tiếng hần gọi, nhưng lại không thấy hình bóng hần đâu cả. Lâu ngày, nếu như có nghe ai gọi tên, cô cũng sẽ không quay lại nữa. Không biết trong lòng lại sinh chán ghét. Đúng rồi, người ta lợi dụng xong thì sẽ bỏ đi, cô cũng như vậy. Dầu sao, chỉ là cô biết ơn hần nửa đêm đưa em trai cô đi bệnh viện

Chuyện đã kết thúc, cô cũng trút bỏ được phiền muộn. Như vậy, tên kia từ sau này sẽ không quẩn lầy cô nữa, cuộc sống cũng sẽ trở về bình thường như xưa, tĩnh mịch như xưa,...cô quạnh như xưa

Nghe tiếng nhốn nháo ngoài đường lớn, cô không khỏi ngẩng đầu, lập tức tứ chi rục rịch, Tư Du ngồi phịch xuống dưới quầy tính tiền. Từ Ngạn cười lớn nhìn vào trong cửa hàng, cảm giác có thứ gì đó, nhưng lại không thấy cái gì, cho nên cũng nhốn nháo đi qua. Ôn ào kết thúc! Cô biết bọn họ đã đi. Mà tại sao, cô lại phải trốn chứ?

Hoài nghi như vậy, nhưng Tư Du không có đủ dũng khí đứng dậy. Chỉ ôm lấy gối mình ngồi im. Làm ơn, biến khỏi tầm mắt của cô đi. Nếu hần thấy cô làm việc ở đây, hần là sẽ đi vào chào hỏi, mà cô không muốn làm như quen biết hần, cũng không muốn gặp lại đám bạn cột nhà của hần nữa. Đám người đó, thật vô lễ!

Nghĩ lại, hần cũng không khác gì bọn họ. Tự tiện xen vào đời tư người khác, tự tiện làm đảo lộn cuộc sống người khác. Mà hần nhìn theo cách ăn mặc cũng biết là công tử nhà giàu, hóa ra chỉ khoác bên ngoài vẻ rạng ngời giả tạo, cố gắng làm bạn với thật nhiều người, tỏ vẻ thân mật, hóa ra cũng chỉ là lợi dụng

Tư Du bất giác cảm thấy chua xót. Xong rồi, thật may người kia đã đi qua cuộc đời cô, suýt chút nữa lại khiến cô lâm tưởng. Thật may, hần xuất hiện rồi rồi đi cũng thật may, dặn cô nhớ rằng tâm lòng này mười mấy năm cũng muốn như ngủ quên, đừng dễ dàng tin vào người khác. Đã hiểu rõ, Tư Du đứng dậy tiếp tục bày ra bộ mặt sắc lạnh, tiếp tục làm việc của mình, tiếp tục....tồn tại...Hồ Huân ăn cơm nhai chớp chớp, mắt đăm đăm nhìn bạn học đang ngồi ăn cơm một mình đàng kia, gương mặt ngàn năm vẫn như một. Hần vẫn không hiểu nổi, người như vậy lại chịu giảng bài cho tên tiểu tử bạn hần. Liếc mắt nhìn Từ Ngạn, hần mở miệng:

- Từ Ngạn, mình hỏi cậu, cậu làm sao thuyết phục được Lương tiểu thư kia vậy? - Hồ Huân neho mắt nhìn hần

- Tư Du á? - nghe đến vậy, mắt hần sáng ngời, quay đầu nhìn cô phía sau. Mắt cười tươi đến híp lại thành một đường. Hồ Huân mày nhíu chặt

- Có gì đáng cười sao? Mình nói thật, nếu có ở cạnh cậu ta cả ngày mình cũng không nặn nổi một cái nhếch môi - Hồ Huân nhàn nhạt nói

- Đầu có, ở bên cạnh cậu ấy rất buồn cười - hấn trái lại phản bác - đó là cậu không biết

- Tóm lại là làm thế nào?

- Mình đưa em trai cậu ấy đến bệnh viện, cậu ấy trả ơn giúp thôi

- Làm sao lại giúp được em trai cậu ấy? Còn có em trai? - Hồ Huân tròn mắt, com trong miệng còn rơi ra ngoài. Từ Ngan thấy ý tứ vụng về của hấn ta thì lắc đầu

- Cậu ấy gọi cho mình

- CÒN CÓ SỐ ĐIỆN THOẠI? - Hồ Huân không kìm chế nổi đứng dậy đập bàn, liền thu hút sự chú ý của bạn học

- Nhỏ tiếng một chút - Từ Ngan kéo hấn ngồi lại - là thật, mình là cho cậu ấy số điện thoại

- Ồ, mình không tin - Hồ Huân lúc sau liền nghi ngờ - nếu cậu qua mời cậu ấy qua đây ăn com được, mình sẽ tin

- Ách, cái này..... - cái này hơi khó, Từ Ngan gãi gãi đầu. Chỉ sợ cô vô sự từ chối, nhưng dù sao, cũng tốt, hấn muốn mời cô một bữa trả ơn, dặn lòng từ tuần trước nhưng đám bạn hấn cứ hể hấn mở miệng lại chặn họng kéo đi chơi

- Thế nào? - Hồ Huân nhướn mày. Hấn đương nhiên tin Từ Ngan là được Lương Tư Du dạy kèm, tin tức lớn như vậy, cả trường cơ hồ đều rõ. Nhưng mà là hấn muốn coi sức hút của Từ Ngan như thế nào, hấn cũng muốn trò chuyện một lúc với bạn học kì lạ này

- Không thành vấn đề - Từ Ngan dừng mảnh đứng dậy, thoát cái hùng hực đi về phía cô - Tư Du - Từ Ngan gãi gãi đầu đứng trước mặt cô, xung quanh lại có tiếng bàn tán. Một số người nhận ra hấn, một số người nhận ra cô. Nhưng không có bất cứ nhúc nhích nào, lại càng khiến hấn hơi xấu hổ - Tư Du - tưởng là cô không nghe được, hấn lại cúi đầu nói lớn. Kì lạ, cô lại không có biểu hiện

Vốn định mở miệng, Tư Du đã đứng dậy. Từ Ngan vui mừng, vốn tưởng rằng cô cuối cùng đã để ý sự có mặt của hấn. Không ngờ cô lại lấy khay thức ăn mà bỏ đi, bữa trưa đã ăn xong. Nụ cười của hấn lập tức đông cứng, nhiều người nhìn vào cười khinh, tảng đá này, không thể nào nhắc nổi. Từ Ngan không nhanh không chậm chộp lấy cánh tay cô, liền bị Tư Du một cước hất mạnh ra, có thể nhìn thấy, dùng lực rất mạnh

- Cậu làm sao vậy? - Từ Ngan tròn mắt nhìn cô. Thái độ của cô sao lại như vậy? Chẳng lẽ hấn làm cái gì sai sao?

Ồn ào đông dần, nhìn một màn cự tuyệt ở căn tin, ai nấy hứng thú đầy mình, chẳng muốn trở về lớp. Không buồn liếc hấn lấy một cái, Tư Du cứ nhiên lại đi trả khay thức ăn trở về lớp, sắc mặt vẫn không thay đổi là bao, hấn cũng không có đuổi theo, cả người đứng ngây ngốc ở đó. Hồ Huân thấy tội nghiệp cũng là nên kéo hấn đi

Xem ra tin đồn Lương Tư Du kèm học một học sinh nam hoàn toàn là bất khả thi. Chuyện đó tất nhiên là không thể nào. Còn nghe đồn học sinh nam đó đẹp trai, nhà giàu, hóa ra là Tạ Từ Ngan. Có nhiều người còn khinh bỉ, nói rằng Lương Tư Du ham sắc ham tiền nên mới đồng ý, nhiều người lại nói chỉ là bịa chuyện, bọn họ từng tiếp xúc qua Lương Tư Du, quả thật, không thể nói chuyện cùng

Cô gái này nếu người trước mắt không phải người lớn tuổi hơn cũng sẽ không tôn trọng, không nhìn, không nói chuyện, không để ý, khiến người khác còn hoài nghi bản thân không tồn tại. Cho nên trừ phi có việc quan trọng, bình thường cũng chẳng có ai đến tìm cô gái này. Nhưng mà vì tình huống bất đắc dĩ, Tạ Từ Ngan mới phải nhờ đến cô

Còn nói cái gì mà học chung, đúng là chuyện hoang đường. Chuyện ở căn tin nhanh chóng truyền đi, tiếng xa vạn dặm, đến cả thầy cô cũng biết, đánh tan hoàn toàn tin đồn. Nhưng chỉ có Từ Ngan biết, đó không phải là tin đồn, là thật, là Tư Du đã nói chuyện cùng hấn, giảng bài cho hấn suốt 5 ngày liền

Nhận thấy thái độ hôm đó của hấn, hấn không khỏi tự kiểm điểm. Rốt cuộc bản thân đã làm cái gì khiến cô tức giận. Mặc dù sắc mặt cô vẫn lãnh đạm như trước nhưng từ lực tay, hấn biết được cô đã kìm nén không ít. Hấn không hiểu, suy nghĩ mãi cũng không hiểu, điện thoại cô cũng tắt, nhắn tin không trả lời, chỉ còn cách hỏi trực tiếp thôi

Hay là, thật sự giống như Hồ Huân nói, cô chỉ coi anh chỉ một chiếc lá qua đường. Trôi nổi một hồi, nhìn qua rồi sẽ thôi, sẽ coi như không hề quen biết nữa. Ngẫm lại, thái độ dạo này của cô thật giống hai người lúc đầu năm, hoàn toàn xa lạ. Hấn vốn nghĩ hấn đã thân thiết hơn với cô một chút, khiến cô mở lòng một lòng. Nhưng xem ra là hấn lầm rồi

Ba mẹ lại không có ở nhà, hấn là làm sao hỏi ý kiến đây? Nếu bây giờ hấn gọi điện, lúc này thì không sao, đến khi trở về, ba hấn chắc chắn sẽ cảm tức hấn, cho rằng đã phá hư kì nghỉ của hai người. Ba hấn chính là tính tình nhỏ mọn như vậy, lại sinh ra người có tâm lòng rộng lượng như hấn, thật quá mức kì lạ

Nhìn gương mặt tuấn mỹ phong trần trong gương, Từ Ngan không khỏi tự nhếch môi. Bề ngoài của hấn quả thực càng ngày càng trưởng thành, càng ngày càng ra nét đàn ông, nhìn quyến rũ vô cùng. Mà da hấn cũng không còn trắng mịn như con gái nữa, cũng có chút màu đồng, như thế này mới đúng. Nhưng là Anh Thi bảo, hấn nhờ về ngoài này có thể kết bạn với rất nhiều người, có nhiều bạn gái theo đuổi

Hấn không phải là không hiểu, hấn cũng biết Anh Thi chính là mê hấn ngay từ phút đầu, luôn tựa người vào hấn, nhìn qua thật giống như là người yêu. Nhưng hấn cũng đã nói rõ, hấn không có cảm giác gì với Anh Thi. Mà cô cũng cười cho qua, đoán rằng đó là một cô gái phóng khoáng. Nếu như Anh Thi đã nói vậy, nhiều bạn gái đổ dưới chân hấn, tại sao chỉ có một người là lạnh nhạt với hấn

Hắn không phải là có ham muốn chinh phục tất cả bạn nữ ở trường, nhưng là người ở cạnh hắn, hắn muốn thân thiết một chút, còn những người khác, hắn không quen, họ cũng không quen biết hắn, làm sao nói thích là thích, hắn không quan trọng. Nằm lật người trên giường, ở nhà thật quá nhàm chán. Nhưng hắn đi chơi, cũng đã chán hơn rồi, thật không biết có cái gì có thể nào

Mà hôm nay hình như là thứ sáu. À đúng rồi, thứ sáu, thứ sáu giờ này cô có lẽ đang làm thêm ở quán cafe. Hắn cười tươi nhảy xuống giường đi thay đồ, chuẩn bị đi uống chút cafe

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đến tận nhà

Rạng ngời bước vào quán cafe, không ít người bị dáng vẻ trẻ trung năng động của Từ Ngan hấp dẫn ánh nhìn, Từ Du cúi đầu chào khách hàng một câu như thường lệ. Đôi mắt vẫn hướng bàn tính tiền mà nhìn, chuẩn bị ghi lại những gì khách hàng sắp kêu. Thấy cô vẫn lạnh nhạt như bình thường thì khóe môi lập tức nở nụ cười, hắn cũng không biết mình cười cái gì, chỉ là cười cô không nhận ra mình dù đang đứng ở trước, cô vẫn là mạng trái tim sắc đá như vậy

- Cho một Espresso - Từ Ngan theo thói quen rút ví tiền ra. Giọng nói này có chút quen thuộc, mày liễu khẽ động, nhưng Từ Du không có biểu hiện gì, nhận lấy tiền từ hắn. Nhưng đáng chết! Hắn đang chơi trò gì? - Hi! - Từ Ngan mỉm cười, vẫy vẫy mấy ngón tay chào cô, coi như sáng nay chưa hề có chuyện gì xảy ra

Từ Du quét mắt nhìn hắn, vẫn không đáp lại, kiên trì muốn lấy tiền. Nhưng hắn cũng rất kiên trì, không chịu buông tay ra, mắt còn có chút vui đùa nhìn cô. Tuy gương mặt cười rạng rỡ như vậy, nhưng trong đầu lại có tính toán. Người này, còn muốn làm lơ hắn như lúc trước. Đáng tiếc, hắn đã bắt thóp được cô, sẽ không dễ dàng để cô chịu quay đầu

- Nếu anh không trả tiền..... - cô mất kiên nhẫn buông tay, không lí nào là nhân viên lại đi giật tiền với khách hàng, thật mất thể diện

- Ai nói mình không trả - Từ Ngan lập tức ngưng đùa, đặt tiền lên bàn, nhíp chân đợi cafe. Từ Du nhìn hành động trẻ con của hắn, một cái nhún mày cũng không muốn bỏ ra ngoài, đem tiền cất vào trong ngăn, lặng lẽ đi làm cafe

Từ Ngan chống tay bên ngoài đứng đợi, mắt không tự chủ mà liếc nhìn bên trong. Hương cafe cuốn quýt lấy mũi hắn. Nhìn hình bóng nhỏ bé chăm chú nhìn từng giọt cafe cuối cùng chảy ra, tay lại điều luyện về lên bề mặt bột những bình phiên lá nhỏ, thật giỏi. Không biết cô đã làm ở đây được bao lâu, tay nghề lại khá như vậy

Cafe đem ra, Từ Ngan vẫn không dời ánh mắt khỏi cảnh đẹp. Nhận được cafe, hắn rời khỏi quán. Từ Du thở hắt một hơi, cuối cùng cũng đi. Hắn hình như cũng giống như đám bạn của hắn, thích trêu ghẹo người khác, bắt quả cô không có hứng thú đáp lại, lâu ngày hắn sẽ sinh nhàm chán, sẽ bỏ đi thôi. Con người một khi hết thích thú, sẽ không để tâm nữa

Nhưng người này kì lạ lại thích bám dai làm phiền cô. Ý tứ lúc sáng còn chưa hiểu, đợi để cô lại buộc miệng nói ra hay sao? Từ Du không biết từ lúc nào tâm tư lại phức tạp, giống như mặt nước suốt mười mấy năm đều tĩnh, đột nhiên có một hòn đá không biết lớn nhỏ lăn vào, tạo thành một vòng tròn nhỏ. Vốn tưởng vòng tròn nhỏ đã thể lại hết, không ngờ những vòng tròn khác lại lan tỏa, cứ lớn dần, lớn dần, kéo theo biết bao nhiêu phiền phức

Tâm tình phút chốc không vui, Từ Du lại đi rửa cốc tiếp. Sau này có lẽ cô nên nghĩ cách tránh mặt hắn ở trường, mà không, tại sao cô phải tránh? Cô cũng là nộp tiền mới đi học. Không, cô nên giữ vững gương mặt này, tác phong lạnh lùng này thôi, nên là như cũ, lạnh đạm với tất cả mọi thứ. Cất tạp dề vào quán, cô lấy túi xách rời đi

Trong đầu đang suy nghĩ một chút, lại bắt gặp thân ảnh cao ráo đang tựa người vào bờ tường lạnh lẽo ngoài quán. Ánh đèn màu vàng chiếu lên gương mặt đang tĩnh lặng nhắm mắt, trên tay vẫn cầm ly espresso đã nguội lạnh từ lâu. Từ Du lộ vẻ ngạc nhiên, phát hiện một lúc thật lâu, có người nhìn mình, Từ Ngan mở mắt, cô đã đi ngang qua người hắn- Từ Du, Từ Du, làm gì đi nhanh vậy? - Từ Ngan hấp tấp chạy theo cô không kịp. Mặc dù bước chân không nhanh nhưng cô cũng đi được một quãng khá xa. Vốn tưởng hắn sẽ vĩnh viễn đứng ngủ ở đó cả đêm, không ngờ mở mắt, lại còn đuổi theo cô. Từ Du không khỏi lấy làm vẻ miễn cưỡng nghiêng răng

- Trời vừa lạnh vừa tối, cậu về nhà sẽ không sao chứ? Cậu ăn mặc quá phong phanh rồi đó, không thấy lạnh cũng không thấy đau, rốt cuộc xúc giác của cậu bị hỏng há?

- Tại sao cậu lại phải làm thêm? Ba mẹ cậu không có ở cùng cậu sao? Gia đình cậu gặp khó khăn à, lúc trước đến nhà cũng chỉ thấy hai chị em

- Đúng rồi, mình vốn định mời cậu đi ăn một bữa, trả ơn cậu vụ thi lại. Khi nào thì cậu rảnh?

Từ lúc đi cùng cô về đến nhà, một lúc rồi lại một lúc, hắn mở miệng nói với cô đủ thứ chuyện. Sao chuyện trước mắt tại sao cô không nói chuyện hắn với hắn, hắn lại không hỏi? Còn hỏi cô lúc nào thì rảnh đi ăn tối. Cô không có rảnh, cũng không có thời gian đi ăn với người khác, cô phải ăn tối cùng với Đồng Hạo rồi

Bất quá, cô ngay cả từ chối cũng không muốn. Tùy cho hấn xử lí, nếu hấn từ bỏ thì không sao, nếu còn tiếp tục, hấn có thể chờ, nhưng chờ đến lúc tốt nghiệp, cô cũng không muốn ăn cơm với hấn. Thấy cô không có trả lời, cả người cứ dậm dậm đi về phía trước, lại thấy gió cứ tấp tấp vào người, ngay cả hấn còn không nhận được run rẩy, cô lại không thấy gì

- Từ Du - Từ Ngạn kéo tay cô lại. Từ Du theo phản xạ lại giật mạnh ra, cả người thờ dốc vội tiến lên một bước dài - sao vậy? - hấn hỏi, còn hỏi? Không hiểu thật hay là giả ngốc? Cô và hấn hết rồi, cắt đứt quan hệ, còn muốn duy trì cái gì? Theo cô về đến nhà, không phải còn muốn cướp lấy cái gì chứ? - rốt cuộc đã có chuyện gì? Mình làm sai cái gì cậu phải nói chứ

- Chị hai! - Đông Hạo nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, tưởng là ai, không ngờ là cô, lại còn đang giằng co với một người con trai, nó là lần đầu tiên thấy, không khỏi nhướn mày

Nhìn ánh mắt sững sờ của Đông Hạo, cô biết nó nghĩ gì, không nói nhiều liền vội đi vào nhà. Nghe tiếng cửa sổ sầm lại, nó thoáng giật mình, nhận ra bản thân đã không lễ phép chào hỏi. Nhìn mặt có lẽ là bằng tuổi với cô

- Chào anh! Em là Đông Hạo, là em của chị....

- Anh biết - Từ Ngạn giãy sau liền mỉm cười - anh là Từ Ngạn, bụng em còn đau không? Nếu còn đau phải đến bác sĩ khám

- Bụng đã hết đau rồi. Mà, tại sao anh biết em bị đau bụng? - Đông Hạo nghi ngờ hỏi, dựa vào tính cách của chị nó, chắc chắn sẽ không đi kể chuyện nhà lung tung

- Anh là tôi đó đưa em vào bệnh viện, chứ em nghĩ sức chị em có thể đi xa được bao nhiêu - Từ Ngạn chống tay lên tường cười trù

- Thật ă? Chị ấy nhờ anh giúp đỡ?!! - đến cả em trai cô còn không tin cô, xem ra Từ Du sống cũng quá khép kín rồi

- Đúng, là gọi điện nhờ anh giúp - Từ Ngạn không ngại nói rõ. Có thể tưởng tượng, tối nay chị em cô sẽ có một cuộc trò chuyện vui vẻ với nhau

- Không thể tin được - Đông Hạo kinh ngạc tròn mắt. Là lần đầu tiên, lần đầu tiên chị nó nhờ vả người khác. Nhưng là tình huống bất đắc dĩ, cũng không phải chuyện gì to tát. Nháy mắt thấy trời đã không còn sớm, Đông Hạo đóng cửa - thôi, tối rồi anh về đi, em đóng cửa đây ạ

- Ừm - Từ Ngạn tay dứt túi quần mỉm cười quay đi

- Mà khoan đã.... - nghe tiếng gọi, hấn quay lại, còn có chuyện gì? - lúc này hình như là anh động vào người chị ấy - nhìn biểu tình khó chịu của Từ Du, nó có thể đoán được phần nào sự tình. Từ Ngạn bất động đứng nhìn - chị em không thích người khác động vào mình, anh nên chú ý một chút. Còn nữa.... anh là người đầu tiên đến gần nhà em đến vậy, cảm ơn anh đã làm người bạn đầu tiên của chị ấy

Từ Ngạn đứng như si ngốc ở đó. Người đầu tiên đến nhà? Là người bạn đầu tiên? Hấn là người bạn đầu tiên đến nhà cô sao? Vậy suốt những năm qua, cô đi học mà không có lấy một người bạn để trò chuyện. Nghĩ đến cuộc sống cô quanh đó, hấn thoáng rung mình sợ hãi, chính hấn nghĩ tới đã thấy sợ, cô làm sao vượt qua nó?

Tại sao lại không có bạn? Không thích, hay là vì không có ai chủ động làm quen. Nhìn gương mặt của cô, hấn cũng đoán được tại sao không có ai chủ động đến gần cô. Hơn nữa, hơn nữa....nghe đến em trai cô gọi hấn là người bạn đầu tiên, hấn lại cảm thấy hơi chua xót. Người bạn đầu tiên, nghe thật mỉa mai

Hấn có được coi là bạn của cô không? Chính cô phải công nhận thì mới được. Hiện tại, hấn chẳng khác nào kẻ bám đuôi, muốn rủ đi ăn một bữa cũng rất chật vật. Nhưng mà, nghĩ lại, cái chức danh người bạn đầu tiên, thật oai phong, thật hãnh diện. Hấn bắt chuyện làm bạn với nhiều người cũng chưa từng có cảm giác thành tựu này, trong lòng dâng lên cảm giác tự mãn

Có lẽ việc làm bạn với một người đối với hấn dễ dàng giống như ăn bánh. Nhưng muốn làm bạn với cô, có lẽ còn là một quãng thời gian dài cố gắng. Không sao, hấn rất có kiên nhẫn, còn còn 1 năm rưỡi nữa hai người cùng lớp với nhau, hấn sẽ khiến cô một lần nói chuyện vui vẻ, trải qua quãng đời học sinh thật tươi sáng. Nghĩ tới đó, hấn không khỏi cảm thấy hào hứng, chuyện này vui quá!

Cô không thích người khác động vào mình, đó là chuyện hấn không biết được, cũng không biết cô đã khó chịu cỡ nào, thường xuyên động chạm không cần thiết. Có lẽ cô khá nhạy cảm, cũng trầm tính, lạnh nhạt lại có chút vô tình. Biết được chuyện này, Từ Ngạn cảm thấy hấn có thể đến gần cô một bước nữa, cảm giác cả người lâng lâng trong thành công

Từ Ngạn đột nhiên, có dòng điện xoẹt qua đầu, hấn muốn nhìn thấy cô cười. Người như vậy, nếu cười, nếu nói đùa, tức giận, còn có xấu hổ, đau đớn, sẽ có biểu hiện như thế nào, hấn thật hiếu kì. Tâm tình cô luôn giấu kín trong lòng, nếu bị hấn bóc móc ra, có khó chịu hay không? Có lẽ cô không quen đem về mặt thật của mình cho người khác xem

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không có gì thay đổi

Lại bắt đầu một ngày mới, Tư Du vẫn thức dậy đúng giờ vô cùng, làm bữa sáng cho em trai xong, cô cũng tranh thủ ăn một chút rồi mới đi học. Vừa bước khỏi nhà được vài bước, cả người cô liền đứng sững. Từ Ngan đứng tựa vào cột đèn cũng mỉm cười đi lại. Đứng chờ ở đây thật là cả chân muốn tên rần hết cả lên

Nháy mắt vài cái, Tư Du ngoảnh đầu bước đi, không quan tâm lí do tại sao hần xuất hiện ở đây, tại sao lại đi theo cô đến trường. Mà đúng rồi, hần cũng đi học, nhưng tại sao sáng sớm phải đến đây, không lí nào lại muốn đi học với cô. Tư Du sờ da gà, không phải là như cô nghĩ đi, có lẽ cô quá đa nghi, có lẽ hần chỉ tiện đường, chỉ tiện đường đi qua con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo sâu hoắm này thôi?!!

Ý nghĩ này nhanh chóng làm lu mờ lí trí của cô. Cuối cùng là tại sao? Cô rất muốn hỏi cho ra nhẽ, cũng muốn cảnh cáo hần sau này đừng xuất hiện quanh khu vực nhà cô nữa. Nhưng mà cô là lười mở miệng nói chuyện với người. Quyết định để cho hần chết tâm đi. Nhìn môi cô hơi mỉm, ánh mắt vẫn mờ to nhìn đường thì hần không nhận được cười. Hần là cô đang cố nén giận

- Mình gửi xe gần đây, tiện thể đi bộ cùng đi học với cậu, dù sao thời gian cũng còn sớm, đi bộ rất tốt - gửi xe gần đây? Có xe không đi, lại đi bộ cùng cô, coi như là muốn tập thể dục, hần có thể đi trước kia mà, không cần phải đi cùng nhau

- Hơn nữa, mình nghĩ nếu đi xe có lẽ cậu cũng không quen - nói vậy là có ý gì? Hần còn có ý định muốn chờ cô đi bằng cái xe của hần?! Cũng may đầu hần không có bị hỏng, còn biết cô nhất định không đi. Nhưng là, hần không có tiện đường, là cố ý “đi qua” đây. Thấy mặt cô càng ngày càng đanh lại, hần cũng hiểu, cô đã nghe hần nói chuyện

- Khu này khi về nhà nhất định rất đáng sợ, mình biết cậu cũng sợ, cho nên không cần nói, mình hằng ngày sẽ đi đi về về với cậu

Nhất thời, chân cô dừng lại. Hần nói hươu nói vượn cái gì? Cái gì mà sợ? Cô không có sợ, là hần tự mình dọa mình, nói hần sợ thì đúng hơn. Cô không sợ, hần giống như đang viện cớ. Cái gì mà cùng đi đi về về? Muốn đóng vai người tốt sao? Phi, cô không cần, quá rắc rối. Lần đầu thấy cô bị chần động, hần là sẽ mở miệng từ chối đi

Nhưng mà trái lại, cô tiếp tục đi, không hề nói gì sau đó, Từ Ngan thấy cũng kì lạ, tiếp tục nói chuyện, cô vẫn im lặng, thậm chí tâm thế còn thư thái hơn. Không có nổi giận? Là ngầm chấp nhận sao? Đúng là tin tức lớn, nếu cô đã không từ chối đuổi hần đi, hần nhất định có biện pháp khiến cô mở miệng. Vừa đi, hần lại tiếp tục nhún nhảy, tâm tình phút chốc bay lên tận trời

Tư Du trong lòng cười lạnh. Tên này, nhất định đầu óc có vấn đề. Cô nhất thời hiểu ra, có lẽ, hần đã nhận một cuộc cá cược mới kiên trì như vậy. Nằm mơ, cô không bao giờ muốn thân thiết với người nào đó, hần cố gắng cũng là vô ích rồi. Cứ như cũ, trực tiếp xem hần như người vô hình, như vậy là tốt nhất

Anh Thi vừa đến trường bắt gặp một cảnh hai người cùng đi học liền chần động. Riu rít lòi lòi kéo kéo. Tư Du bị đẩy ra ngoài cũng không có nửa lời than trách, lập tức đi lên lầu. Cũng tốt, có người giúp cô kéo lại thứ kia đi, tốt nhất cũng đi đến nơi nào mà cô không nhìn thấy, đừng lượn lờ trước mặt cô là được. Mà ngất nổi, hần lại là ngồi bên cạnh cô, không giáp mặt nhau không được. Cô thì không sao rồi, cứ im lặng là được, mà Từ Ngan lại kiên nhẫn vô cùng, ngồi bên cạnh độc thoại một mình. Từ ngày này qua ngày khác, sáng trưa chiều tối một ngày bốn bữa đều làm phiền cô, bức cô muốn mở miệng thì thôi. Nhưng mà, Tư Du vẫn là nghĩ hần vì tiền cá cược, không có mở miệng chút nào

Bạn bè xung quanh thấy hần bị bỏ bơ đến tội nghiệp cũng thông cảm, khuyên nhủ có, răn đe có, cũng không làm lung lay ý chí của hần. Anh Thi một cổ tức giận ở bên cạnh, có sao hần lại cứ một mực muốn ở bên cạnh Lương Tư Du? Không lẽ thích cô ta, không lí nào, nhìn bề ngoài quá bình thường, gia cảnh không tốt lại còn liên quan xã hội đen. Trừ cái học giỏi, cô cái gì cũng không có

Anh Thi khinh thường nhìn. Có từng hỏi qua hần tại sao lại muốn vậy, hần chỉ nói là hần thích kết bạn với Lương Tư Du. Cả trường có biết bao nhiêu bạn gái muốn kết bạn hần cũng không màng vậy mà lại quan tâm đến một bạn học nhỏ bé. Hần không biết là hần có biết bao nhiêu ngu ngốc? Người ngoài nhìn vào còn cười chê

Đại Vũ cũng không chịu được tức giận, nói hần lập tức từ bỏ. Nhưng một ngày rồi hai ngày, hần cười trừ lại tiếp tục bám theo Lương Tư Du. Có một lần, bắt gặp Tư Du đang đi từ phòng giáo viên trở về, mà hần thuận tiện cùng đám bạn đi ngang qua. Từ Ngan dơ tay chào cô một cái. Đáng tiếc, cũng giống như lần đầu gặp mặt, Tư Du vẫn lướt qua mặt hần như một con gió

Từ Ngan có chút hụt hẫng, nhưng mà vẫn mỉm cười đi tiếp. Bạn bè thấy hần vậy cũng lắc đầu, đúng là hết cách, đành đợi hần một mõi mà bỏ cuộc. Chứ người như Tư Du, hết thuốc chữa rồi. Cố gắng trong một tuần, vẫn không có gì thay đổi, Từ Ngan không biết rằng làm thế nào mới thu hút được sự chú ý của cô

Nhưng càng nghĩ, hần lại càng thấy kì. Hình như càng ngày, cô càng không chú ý hần, mà ngược lại, hần lại càng để ý đến cô. Bất cứ nơi nào có Lương Tư Du, hần đều muốn xuất hiện, muốn để ý những thay đổi dù là nhỏ nhất nhất trên mặt cô, tìm ra những gương mặt tự nhiên đâu đó trong lớp mặt nạ đó. Hần thấy mình đúng là như bị điên rồi!

Ngay cả Hồ Huân còn khuyên hần nên từ bỏ. Mà nhìn hần bây giờ giống như đang theo đuổi người ta, tin đồn đã lan ra trong trường rồi. Từ Ngan cũng đã giải thích rõ ràng với bạn tốt, nhưng Hồ Huân nói, hần ta tin thì có ích gì, phải là người khác tin mới được. Từ Ngan có lần nhờ Hồ Huân tra thử trong giới xã hội đen có liên quan gì đến cô không?

Hồ Huân liền bĩu môi. Hình như hần đánh giá hơi cao Tư Du, làm sao một cô gái nhỏ có thể có quan hệ với xã hội đen. Nhưng nghe tin đồn trong trường năm đó, cũng không quá ngạc nhiên lí do tại sao hần hỏi vậy. Hồ Huân liền đem đi hỏi ba hần - Hồ Minh Triết. Quả nhiên, không có chút dính líu. Vậy

mà còn bị ba hần cười cợt, nói con nít ranh còn đi lo chuyện bao đồng

Tuần sau, ba mẹ hần từ Pháp trở về, cuộc sống một mình sắp sửa kết thúc. Từ khi quyết tâm bám lấy Tư Du, cảm thấy thời gian trôi qua thật bình yên. Hần ngày trước cảm thấy ngày ngày chơi bời khắp nơi với bạn bè, nhọc nhằn lụi xụi mới thấy cuộc sống bớt nhạt nhẽo hơn. Vậy mà khi cùng cô cứ hằng ngày đi bộ, còn có trò chuyện, mặc dù đa số là hần tự độc thoại nhưng cũng rất nhàn nhạ

Giống như là một ngày tự tổng kết, hần sẽ đem tất cả mọi chuyện nói với cô, cũng thấy lòng đỡ khuất mắc hơn, thoải mái hơn hần tưởng. Có những lúc tức giận, hần sẽ xả giận trước mặt cô, sẽ mắng chửi te tát cũng không nghe nửa tiếng ca thán. Chứ nếu như đi với đám Đại Vũ, cũng sẽ bị cuốn theo câu chuyện của Đại Vũ, còn có những chuyện bên lề, hoàn toàn không có thời gian cho hần kể chuyện của mình

Hần đành đem kể với Hồ Huân, nhưng Hồ Huân học khác lớp, cùng lắm sẽ nói chuyện được vài chục phút. Còn có một số chuyện hần bị Hồ Huân hỏi đến không thể nào trả lời, dường như phải giới thiệu hết những người hần quen biết cho Hồ Huân để dẫn dắt câu chuyện. Đến lúc giới thiệu xong, cũng đã qua vài chục phút

Còn có Tư Du, cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói, giống như cô cái gì cũng biết, khiến hần thoải mái nhất chính là ở cạnh cô. Quả nhiên, có một người bạn biết im lặng thế này cũng thật là tốt. Đến trước cửa nhà, Tư Du cũng chẳng buồn quay lại nhìn hần một cái, trực tiếp mở cửa, làm hần có chút tổn thương cười khổ

- Anh Từ Ngan - Đông Hạo từ trong nhà liễn nhìn thấy hần, vội vàng chạy ra - anh cũng thật siêng, ngày nào cũng về cùng chị hai, chẳng hay, có muốn vào nhà uống một cốc nước - Đông Hạo này còn bày đặt giả giọng người lớn mời khách vào nhà

Tư Du đứng bên trong bất động, muốn cười vào mặt tên nhóc này. Từ Ngan thấy cô không có nửa điểm phản đối liễn tưởng cô đồng ý, liền ngang bước vào nhà. Dù sao là Đông Hạo tiếp, nên là Đông Hạo mời khách, cô không có can hệ, lên lầu học bài. Từ Thiên quan sát từng góc ngách trong căn nhà nhỏ ẩm cúng

Rất khác so với nhà cao cửa rộng của hần, nhìn quá dễ thương. Sống ở đây chắc hần rất vui vẻ. Nhìn sắc mặt hồng hào của Đông Hạo, chắc chắn cô đã chăm sóc nó rất tốt. Đông Hạo rót cho hần cốc sữa ấm, không có chuyện gì, chỉ hỏi vài chuyện ở trường của cô. Đông Hạo từ lâu muốn biết, cô ở trường như thế nào, bạn bè có thân thiết không?

Tư Du thay đồ xong từ trên lầu đi xuống, rót một cốc nước trong bếp uống. Nhìn biểu tình phấn khởi trên mặt Đông Hạo, hần là không biết trên trường cô là người tuyệt tình như thế nào. Từ Ngan liếc mắt nhìn cô uống nước, thái độ vẫn hời hợt. Chỉ là cô khoát trên người bộ đồ dài tay hơi rộng, nhìn nhỏ bé vô cùng, đứng trong căn bếp, lại càng nhìn giống tiểu quỷ, khóe môi bất giác nhếch lên

Ở trường thì lạnh lùng vô tình, ở nhà lại có em trai đáng yêu, sống cuộc sống bình thường yên ả, đúng là có hơi khó nói. Từ Ngan mấp môi nói vài câu với Đông Hạo, nó chăm chú lắng nghe, mà Tư Du đứng trong bếp tai cũng hơi dính lên. Trái với dự đoán của cô, hần nói....những chuyện thật kì lạ. Cô từ lúc nào trên trường lại hay giúp đỡ bạn bè ôn thi, làm việc chăm chỉ có trách nhiệm, nghe lời giáo viên lại thường đi tản bộ cùng bạn bè chứ?

Tư Du tròn mắt nhìn hần. Từ Ngan nhanh mắt phát hiện nét mặt mới này của cô. Hần chính là rất bất ngờ, hần cười híp mắt. Mà Tư Du bị nụ cười của hần làm cho thất thần, lập tức quay đi cắt li. Cái nụ cười kia? Là ý gì? Hần lừa em trai cô, để làm gì? Lấy lòng sao? Lấy lòng để làm gì? Không phải là vì tiền cá cược chứ?

Chết tiệt! Cô vì vậy mà mắc vào cái bẫy lớn của hần. Trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu cùng bức bối, Tư Du đi thẳng một hơi lên lầu. Cô không thích ánh mắt hần cứ nhìn mình lúc trò chuyện như vậy, nhìn giống như thật lòng, nhưng tận sâu trong lí trí, cô biết hần đang diễn. Tư Du ôm đầu, xem ra cô lo hần cũng không được, hần không có dấu hiệu ngừng lại, còn tấn công sâu hơn, hiện đã tới Đông Hạo rồi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Là đồng cảm hay là thương hại?

Đông Hạo lôi album cả nhà ra cho hần coi. Đây là cô. Hần chăm chú nhìn cô bé nhỏ nhỏ mặc váy đầm chấm bi đỏ đứng quàng vai em trai, nét mặt cười tươi rực rỡ. Đáng tiếc, từ năm 10 tuổi, cô đã không còn cười tươi như vậy nữa. Tất cả chỉ toàn là mặt lạnh, mặt lạnh, và mặt lạnh. Ngay cả chụp với em trai cũng không có cười nữa

Từ Ngan hỏi tại sao. Đông Hạo cũng thành thật trả lời. Đó là vì năm đó mẹ cô đột ngột qua đời, mà ba cô năm sau liền lấy vợ mới, thành ra cô không thích. Lí do, chính là vì gia đình mới của cô rất giàu có, là danh gia vọng tộc, nên trừ hai người đó ra, không ai trong gia đình đó biết ba cô từng có vợ, lại còn có hai đứa con, cũng không muốn chấp nhận người như vậy bước vào gia đình

Nghe ra thì thật là buồn cười. Tư Du nghe ba giải bày xong, mặt không biến sắc liền chỉ nói ra một câu “Ba cùng đi đi Mỹ đi, Đông Hạo con lo“. Nghe con gái nói vậy, ba cô cũng không nói nhiều, nghĩ là cô thật sự vì ba mà lo cho em trai, hằng tháng còn có gửi tiền về, nhưng trừ chi tiêu khó khăn những năm đầu phải dùng đến số tiền, sau này hoàn toàn không có động tới

Tư Du không có kể cho Đông Hạo nghe chuyện này, chỉ nói là ba đi Mỹ làm ăn một thời gian rồi sẽ về. Nhưng mà nó là ở bên ngoài nghe được cuộc trò

chuyện của hai người, cũng nghe được giọng điệu kìm nén của cô. Nhưng lạ là, Đông Hạo không tức giận ba, chỉ thấy tội nghiệp cho cô. Đêm đó ba rời đi, cô đã khóc rất nhiều, gần như là khóc đến ngất đi

Hôm đó trời mưa rất to, mà Đông Hạo chỉ là một đứa trẻ 6 tuổi, ngồi ngoài phòng nghe tiếng khóc của chị nó còn át cả tiếng sấm chớp. Đông Hạo không có khóc, chỉ muốn nhào vào phòng ôm lấy chị nó, an ủi chị nó, chị nó đã phải gánh chịu tất cả một mình, đi làm, đi học. Ba cô từ đó không bao giờ xuất hiện nữa, mà cô cũng không bao giờ nhắc đến tên ông, cũng không bao giờ cười nói hay khóc lóc nữa

Đông Hạo biết Tư Du ở bên ngoài rất vất vả, cũng muốn làm thêm giúp đỡ, nhưng cô không chịu. Cô nói nó phải lo học hành, không được chơi bời lêu lổng, cô sẽ rất không vui. Nó không biết làm cách nào chị nó đi học cả ngày, tối còn đi làm thêm, lại học giỏi vô cùng. Vì vậy Đông Hạo rất ngưỡng mộ chị mình, cố gắng học thật giỏi

Từ Ngan hỏi có bao giờ cô cười không? Nó nói, có chứ, lúc trước thỉnh thoảng có, nhưng bây giờ, cứ ít dần, ít dần, đến nỗi nó không còn nhớ gương mặt chị lúc cười là gì nữa. Đó mới chính là điều làm Đông Hạo cảm thấy đau khổ nhất, không phải là ba bỏ đi, không phải là cuộc sống cực khổ, mà là vì chị nó không thể cười được nữa. Chỉ cần chị nó sống vui vẻ, nó không còn gì hối tiếc nữa

Từ Ngan thường thờ đi về nhà. Nghe được một câu chuyện, một mảnh đời đau khổ. Hắn từ nhỏ sống trong niềm yêu thương của ba mẹ cũng chưa từng nghĩ có một ngày, ba mẹ vì muốn vào gia đình khác mà chối bỏ hắn. Rồi đến một ngày tình cờ gặp nhau trên đường, bọn họ sẽ lướt qua mặt nhau giống như chưa từng là một gia đình

Từ Ngan khụy xuống dưới gốc cây. Đây là cảm giác gì? Hắn là lần đầu tiên thông cảm cho người khác, không ngờ cảm giác lại thật tệ. Cảm giác giống như không còn sức để thở, trái tim không tài nào đập thành thịch được nữa. Thì ra đó chính là thứ đã cướp đi nụ cười của cô. Hắn có thể tưởng tượng được phần nào, năm đó, Tư Du đã đau khổ đến mức chết đi sống lại. Nếu hắn ở ngay đó, tại thời điểm đó, hắn sẽ cho cô tất cả, sẽ nói hai chị em cô đến ở nhà hắn miễn phí, cho ăn miễn phí, thậm chí học phí cũng sẽ trả giúp, chỉ cần cô sống hằng ngày cười cười nói nói là được. Từ Ngan quy lụy bước về nhà, những bước chân nặng nề. Đông Hạo không có khóc, nhưng hắn là người nghe, chỉ chực giống như muốn rơi nước mắt

Hai chị em nhà đó thật nghị lực phi thường. Người em 6 tuổi đã kiên cường như vậy, người chị còn kiên cường hơn, như vậy mà vừa đi học vừa đi làm, giỏi như vậy, so với kẻ kém cỏi suốt ngày đi chơi như hắn lại còn phải thi lại, quả là hổ thẹn vài phần. Không nhận ra trong nhà có người, đến khi nghe thấy tiếng ba mẹ gọi lại, hắn mới tỉnh

- Ngan, con coi ba mẹ mua mấy cái quần áo này cho con có mặc vừa không?

- Socola này xem ra là đồ thượng hạng đấy

- Thấy chưa, em đã nói với anh rồi mà. Còn nữa, cái này con có thể....

Tiếng ba mẹ ù ù bên tai, quả cáp gì hắn cũng không còn hứng thú nữa. Từ Ngan chỉ thấy một mảng đèn mờ mờ trước mắt. Thấy con trai sắc mặt tím tái, lại còn đi đứng loạng choạng, bình thường hắn thích nhất là quả nhưng cũng chẳng màng quan tâm. Hạ Phong thấy vậy liền bỏ tất cả xuống

- Con trai, con bị sao vậy? Con trai, Từ Ngan.... - Hạ Phong đỡ lấy cả người nặng trĩu của hắn. Từ Thiên đứng cạnh cũng hoảng hốt

- Tạ Từ Ngan, Tạ Từ.... - Từ Thiên vỗ vỗ mặt hắn, cho rằng bị trúng gió, đêm hôm thế này mới về, không phải đi chơi bời đâu đó chứ. Hạ Phong sững sờ nhìn con, bàn tay ấm nóng không ngừng xoa xoa, có một giọt nóng hổi nhỏ lên tay cô, cô không khỏi run rẩy

- Nói mẹ biết, có chuyện gì hả? Nói mẹ biết được không.... - Hạ Phong ôm Từ Ngan vào lòng. Không biết đã có chuyện gì, chỉ biết con trai lớn của cô đang khóc, đứa nhỏ lúc nào cũng vui vẻ lại đang vui đầu vào ngực mẹ hắn mà khóc

Hai người liếc nhìn nhau, không hiểu lí do, có lẽ là quá nhớ ba mẹ đi. Không thể nào, trước đây bọn họ thậm chí còn đi du lịch lâu hơn thế này cũng không có vấn đề mà. Có lẽ, trong quãng thời gian này, ở nhà đã xảy ra một số chuyện mà đối với đứa trẻ niên thiếu này còn cảm thấy chịu không nổi. Từ Thiên miệng hay mắng con trai cũng im lặng, cho rằng quá yếu đuối, nhưng mà anh không mở miệng, chính là vì nhìn thấy đáng về này không phải trẻ con, mà là trưởng thành

Hắn sai rồi, là hắn sai rồi. Hắn quá yếu đuối, quá ủy mị, quá phụ thuộc vào mọi thứ. Vốn có thể tưởng, cuộc sống không thể sống thiếu niềm vui lạc thú, vốn tưởng cuộc sống luôn trôi chảy, nhưng đó chỉ là đối với hắn. Còn đối với một số người khác, lại chật vật vô cùng, vốn không có thời gian kết bạn, cũng không có thời gian nghĩ đến chuyện chơi bời, không chỉ chăm lo một thân, mà còn phải nuôi người khác

Nếu đổi lại là hắn, căn bản là không làm được. Hắn thật sự, làm không nổi. Ba hắn nói đúng, hắn chỉ là một gã vô tích sống dựa hơi đồng tiền ba mẹ, vậy còn lấy đó đi chơi với bạn bè, khoa trương, luôn miệng nói cuộc sống thật hạnh phúc. Đúng là hắn vô dụng, quá vô dụng, quá tự phụ, sống vô trách nhiệm

Chết tiệt! Hắn vậy mà tự hân bản thân. Cũng không biết bản thân làm thế nào mà về phòng, làm thế nào ngủ, lại làm thế nào tỉnh dậy. Trễ giờ học rồi! Hắn không không muốn đến trường. Nhưng mà, hắn muốn gặp Lương Tư Du, hắn muốn kể cho Hồ Huân nghe chuyện của cô, rằng cô không phải là người xấu, không liên quan đến xã hội đen, cũng không phải lãnh khốc vô tình, mà là cả một tấm lòng, một tấm lòng bị phụ bởi người cha của mình

Hắn vậy mà không có ăn cơm, ba mẹ hỏi gì cũng không nói, chỉ nằm im trên giường, im lặng suy nghĩ. Rốt cuộc hắn sống vì cái này, mấy năm nay sống cũng đã làm được những gì, không có gì cả, hắn chỉ biết gây họa, chỉ biết nói đùa, cũng chỉ biết dùng gương mặt đẹp để thu hút người khác. Người khác đến với hắn cũng chỉ vì hắn đẹp trai, hòa đồng, có tiền

Biết hắn không đi học, Tư Du lại thấy vui lạ. Tốt quá! Cuối cùng cũng thoát khỏi hắn được một ngày. Hôm nay có bài kiểm tra cá nhân, thầy chủ nhiệm

bảo cô thu rồi đặt vào phòng giáo viên giúp thầy. Tư Du đương nhiên làm theo, thu lại tất cả các bài trừ bài của một người, thầy nói để hôm sau sẽ cho hần làm lại, cô cũng không ý kiến

- Lương Tư Du - Anh Thi từ xa chạy lại, sắc mặt có chút hồng - thầy hiệu trưởng bảo cậu lên văn phòng gấp kia - Tư Du không có cảm ơn, chỉ gật đầu rồi đặt chồng bài kiểm tra chỗ bàn thầy chủ nhiệm, bước dài đi ra

Thầy hiệu trưởng kì lạ là đã về nhà rồi, có lẽ đã đợi cô lâu quá nên về, thôi thì ngày mai cô hỏi cũng được. Tư Du thờ dài trở về nhà, hôm nay, đáng lẽ cô nên vui mới phải, nhưng vui không nổi. Không biết Đông Hạo đã nói cái gì khiến hần từ bỏ, cô thật hiểu kì

- Tư Du.... - Tư Du bất giác quay đầu lại, nhận ra....sau lưng mình, chẳng có ai cả, chẳng có ai

Sân trường trống rỗng trước mặt cô, vậy mà cô còn nghe thấy tiếng gọi, cơ hồ muốn phát điên. Nhất định là cô điên rồi. Khi không lại nghe thấy tiếng của hần, nhất định là cô đang bị ảo giác, căng thẳng quá chăng? Gió thổi mạnh một góc, làm dây chun cột trên tóc cô bỗng nhiên bị đứt, tóc không tự chủ mà bay tán loạn

Tóc. Cô chưa từng nghĩ tóc mình đã dài đến thế này. Cô còn nhớ mình vừa mới cắt. Đúng thật tóc cô rất nhanh dài ra. Thờ dài một hơi, cô cứ nhiên lại nhớ đến âm thanh riu rít bên tai mình, hần quả thực nói rất nhiều. Mà cô, nhớ cũng không ra hần đã từng nói gì, chỉ nhớ cô nhất quyết không quan tâm, không để lời hần nói vào tai

Từ lúc sống, hần là người đầu tiên kiên trì muốn làm bạn với cô. Ở cô có cái gì thu hút, cùng lắm chính là số tiền đặt cọc kia. Cô cũng từng nghe hần cũng không phải là thiếu tiền, là vì sĩ diện với bạn bè sao? Hần còn có sĩ diện. Tư Du mím môi bước đi. Nhưng chân đi được vài bước đã ngưng lại, như mọi lần cô lại nhìn thấy

Ản hiện như ảo giác, người đó lại đứng trước cổng trường chờ cô. Giống như ở trước quán cafe khi đó, giống như ở trước cổng nhà cô mỗi sáng, đều có sự hiện diện của hần. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ để mắt đến người nào đó, cũng không thể nhớ được lâu dung mạo của một người. Nhưng hần, là cô đã nhớ, đã nhớ từ lúc nào không biết

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tiệc tại gia

Tư Du nhú mày nhìn chân, rốt cuộc là như thế nào? Cô còn không hiểu. Từ Ngan đã đi đến trước mặt cô, nhìn cô cúi đầu không nói, không biết cô đang nghĩ gì, càng không biết gương mặt cô đang biến đổi như thế nào, là nhăn nhó, khó chịu hần, hay vui mừng vì hôm nay hần không làm phiền cô. Tất cả những gì hần biết chỉ là gia cảnh của cô thông qua lời của Đông Hạo

Hần có một suy nghĩ, nếu như hần lấy cô làm mục tiêu phấn đấu, có lẽ cuộc sống của hần sẽ bớt vô dụng hơn nhiều. Có nhiều người không biết được làm bạn với một người chính là chẳng cần gì cả, bản thân sẽ tự khắc nhận ra giá trị của đối phương. Cũng giống như, người khác nhìn vào, vốn nghĩ không cần làm bạn với người này cũng không sao, dù sao gương mặt cũng lạnh như xác chết

Nhưng hần thì biết, quen biết cô, chính là một cơ hội, hần học được nhiều thứ mà hần không học được ở đám Đại Vũ. Hần cũng biết quý trọng bản thân hơn là tiền tài vật chất xung quanh, vì vậy, hiện tại hần đang trân trọng người bạn này hơn bất cứ thứ gì. Từ Ngan im lặng nhìn cô không nói một lời, trái với bình thường, làm Tư Du phải ngẩng mặt nhìn hần dò xét

- Hôm nay cậu có đi làm không? Mình muốn mời một bữa - không hiểu sao nghe giọng hần buồn buồn, cổ họng cô nghẹn trăn. Hần biết mà, tối nay cô phải đi làm ở siêu thị. Từ Ngan vốn tưởng cô chỉ làm ở quán cafe, không ngờ là 2,4,6 ở siêu thị, 3,5,7 ở quán cafe, chỉ còn chủ nhật, chủ nhật sẽ cả ngày ở trường. Mà hần không thể chờ đến chủ nhật được nữa. Biết rằng kết quả chẳng có gì, nhưng hần vẫn vô thức hỏi cô

Không hiểu sao, nghe chuyện của cô, hần thấy mình lại đau xót đến vậy. Là thương cảm sao? Hần chưa từng có thương cảm người khác. Ba hần cũng chưa từng thương cảm người khác nên có thể nói, hần giống ba. Nhưng bây giờ hần phát hiện không phải, là hần giống mẹ, hần cũng dễ mềm lòng như mẹ hần

Tư Du vốn muốn lướt đi coi như không có chuyện gì, nhưng chân không thể nào động đậy nổi. Từ Ngan không có tươi cười sáng lạn nhìn cô, hôm nay cũng không đi học. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. Không lẽ, cô lại bày tỏ lòng thương hại. Không được, tuyệt đối không được, nếu bây giờ cô bước đi, có thể hần sẽ thật sự từ bỏ. Biết như vậy, nhưng cô làm không được

Một bên lại cự tuyệt muốn đi theo hần, một bên lại muốn cứ đứng đây mãi, đứng mãi. Từ Ngan biết cô không nói, chính là không muốn đi, nhưng hần cũng không cách nào nhúc nhích được nữa, tứ chi như rã rời. Tư Du bước đi, chính xác là bước qua mặt hần, là lướt đi. Từ Ngan biết, cô sẽ từ chối, nhưng không ngờ, kết quả bao nhiêu lâu mình cố gắng lại trở thành công cốc như vậy

Không, hần không cố gắng, một chút nỗ lực nhỏ của hần cũng không bằng mấy năm qua của cô. Hần không đành lòng, tiếp tục đi theo sau cô, không có nói gì. Hần chỉ làm cái gì nên hồn cả, vậy mà động một chút lại muốn bỏ cuộc, hần không đầu lại quá khứ của cô. Đúng rồi, hần có là gì đâu, hần không thể giúp cô mở lòng ra, cũng không thể khiến cô có thêm nhiều bạn hơn

Bước vào siêu thị không một bóng người. Siêu thị này chính là vắng như vậy, cũng không biết chủ tiệm duy trì như thế nào, chỉ cần tiền lương của cô không có vấn đề là được. Ngày thường không có nhiều khách lắm, chỉ có cuối tuần là hơi đông. Từ Ngạn không biết từ khi nào đã theo cô vào trong, nghĩ mình không thể cứ quấy nhiễu công việc của cô, hần quay lưng bỏ đi "Cạch", tiếng động lớn phát ra từ bàn ăn bên cửa gương. Từ Ngạn nhìn thấy cô nghiêng nghiêng đầu, trên tay cầm hai ly mì tôm thì khóe môi bắt gặp mỉm cười. Hần kéo ghế ngồi cạnh cô, li mì tôm đơn sơ nhưng ấm nóng, chính vì ba ở nhà thích ăn mì tôm nên mẹ cũng hay làm, thành thử mì tôm đối với hần rất quen thuộc, mà hình như loại này cũng là mới ra

Từ Ngạn mỉm cười nhìn cô đang si sụp ăn mì. Im lặng cũng là một loại niềm vui. Không cần nói gì cả, chỉ cần cảm nhận là tốt rồi. Ăn xong, hần cũng thấy tâm tình tốt hơn, cô vậy mà lại cùng ăn mì tôm với hần, còn không sợ ông chủ vào bắt tội, dám cho hần ăn mì tôm miễn phí. Xoa xoa cái bụng no nê, hần mạnh miệng nói với cô

- Đáng lẽ hôm nay muốn mời cậu, cậu lại mời rồi - Từ Du mặt vẫn không biến sắc dọn dẹp, không để lời hần vào tai. Muốn làm lơ hần nữa? Từ Ngạn cố chấp chạy theo sau nói - vậy đi, hôm sau mình mời lại, chủ nhật đi, được không?

Từ Du không nói gì, tiếp tục làm việc. Từ Ngạn híp mắt nhìn cô, không nói gì sao? Cũng tốt, làm người tốt xong lại không muốn nhận ơn. Cái này, là lần đầu hần thấy, cùng lắm tâm tình hôm nay khá tốt, hần sẽ về đòi quà ba mẹ. Tối nay, không thể đưa cô về được rồi, hần có việc quan trọng phải làm. Nhìn Từ Ngạn rời đi, cô không khỏi thắc mắc

Hần không có đi chơi với bạn sao? Hầu như những tối gần đây hần đều ở cùng đến khi đưa cô về nhà, chắc là cãi nhau với bạn gì đó, hoặc là giận nhau, đến đây tìm cô, ăn ké mì tôm. Nghĩ vậy, Từ Du tự thấy mình ngu xuẩn, cư nhiên muốn làm người tốt. Lần sau, sẽ không bao giờ có lần sau nữa. Mặt cô càng ngày càng đánh lại, có lẽ hần đang đi chơi với đám bạn tốt kia cũng nên

- Có thể kể cho mẹ nghe chuyện gì không? Tối nay ăn cái gì? - không phải bình thường, hần sẽ đi ăn đi chơi với bạn bè đến tối mới về, hôm nay lại về sớm, còn ngồi ăn trái cây với bọn họ

- Con ăn mì tôm, nhưng rất ngon - ôm lấy mẹ đang ngồi trên sofa, hần mỉm cười nói. Hạ Phong cơ hồ biết được một số chuyện, chỉ nghiêng đầu nhìn con, không hỏi gì thêm. Chắc đã gặp chuyện tốt, ngoan ngoãn ở nhà như vậy

- Ăn mì tôm? - Từ Thiên ngược lại hơi nhú mày. Sao anh lại cảm thấy con trai dạo này giống hệt anh lúc đó? Thích ăn mì tôm? - với ai?

- Với bạn con. Mẹ, là bạn mà con kể lúc trước, học rất giỏi đấy - Hạ Phong nhìn vào mắt con trai, thấm đượm niềm vui sướng, cũng đủ biết người bạn kia thật sự làm hần vui vẻ

- Có phải hay không nên cho ba mẹ xem mặt một chút - Từ Thiên nhanh ngữi thấy mùi vấn đề, liếc mắt nhìn vợ, vợ chồng lâu năm đúng là hiểu ý nhau

- Vừa hay, con định tổ chức tiệc ở nhà mình, có được không? Lúc đó tiện thể ba mẹ giúp con đánh giá người bạn này một chút - hần nhướng cao mày kiêu ngạo. Từ Du trong mắt hần tuyệt rất tốt, chỉ sợ lúc giao tiếp có hơi hụt hẫng

- Được, ba mẹ đợi, lúc nào định tổ chức, chỉ cần nói một tiếng là được

Từ Ngạn vậy mà ngây thơ không nhận thấy trong mắt ba hiện lên một tia tính toán, nhanh chóng lên lầu. Từ Thiên ngồi xuống ôm vai vợ, nụ cười nham hiểm cực kì. Người kia, khẳng định tám phần chính là nữ nhi, chỉ không biết ngoại hình tính cách như thế nào. Cái này, đành phải giao tất cả lại cho bà xã thân yêu bên cạnh

Không đợi là lâu, ngày hôm sau hần liền đến trường rủ rê bạn bè, tựa như muốn mời hết cái trường này đến nhà hần, không sao, nhà hần chứa được, quan trọng, hần sẽ mời Từ Du đi, chỉ sợ cô không đồng ý, nhưng là hần năn nỉ, chắc cũng có thể suy nghĩ chứ. Hần thật mong chờ, không biết ba mẹ sẽ nói cô thế nào

- Từ.....

- Từ Ngạn - đám Đại Vũ từ xa nhìn thấy hần liền kêu. Từ Ngạn vốn là nhìn thấy bóng cô, muốn mở miệng mời, lại phải ngừng lại - không phải tối nay có tiệc sao, về chuẩn bị trước đi

- Nhưng mà....mình còn phải mời các bạn - hần ú ớ nói, lại bị Đại Vũ đẩy nhanh về phía trước

- Đi đi, đi đi, mời cả lớp chứ gì, mình sẽ nói, sẽ mời hết, tối sẽ đến đầy đủ cho cậu coi - Đại Vũ vỗ ngực nói chắc chắn, hần cũng thấy có lý, hần là nên về chuẩn bị trước vẫn tốt hơn

- Vậy được, mình đi trước - gạt đầu một cái, Từ Ngạn đi về phía bãi đỗ xe, ánh mắt vẫn không ngừng tìm kiếm

Khác hoàn toàn với thường ngày, hôm nay, Từ Ngạn giống như hoàng tử, tỏa sáng giữa bữa tiệc. Sân nhà hần rất rộng, bao nhiêu ô tô để cũng được. Ô tô nườm nượp đến, rồi lại nườm nượp đi, bạn bè ăn mặc xinh đẹp lộng lẫy đều xuất hiện. Từ trong nhà đến ngoài vườn đều treo đèn lấp lánh, làm sáng hết cả bên ngoài hồ bơi

Bên trong phòng chính, ngoài cái đèn chính bằng thủy tinh sáng lung linh còn có ánh sáng dung hòa. Một bàn tiệc dài trải đầy thức ăn và rượu ngon, nước trái cây, sân nhà được trải thảm đắt tiền, người làm phục vụ chu đáo. Từ Ngạn khoác bộ comple màu xanh đậm, tóc được vuốt ngược khác với kiểu để tự nhiên như ngày thường, nhìn chừng chặc vô cùng, các bạn nữ đều xúng xính vây quanh

Nhìn bên dưới toàn đám trai xinh gái đẹp, vợ chồng họ Tạ không khỏi chếp môi. Bọn họ vẫn ở trên lầu đứng nhìn con trai, xung quanh vẫn là nữ nhân vây quanh, nhưng tuyệt không thấy cô gái này thân thiết với hắn như hắn miêu tả

- Từ Ngạn! - tiếng gọi trong trẻo nhưng kiều sa gọi hắn, đám con gái lập tức tản ra. Anh Thi khẽ lườm một cái, liền nở một nụ cười ngọt ngào, tay ngọc nâng tà váy màu đen lóng lánh

- Anh Thi, cậu đẹp quá! - Từ Ngạn cười tươi vẫy tay, không tiếc lời khen cô một câu

- Ừm, cảm ơn cậu - Anh Thi ngượng ngùng cúi đầu, tóc vén qua mang tai

Cô gái này được, chính là Từ Ngạn rất quan tâm nhất trong những người này giờ. Bề ngoài thật xinh đẹp lại có chút cá tính ngang tàng. Nhưng Từ Thiên nhìn vợ, không có nửa điểm thiện cảm. Anh siết chặt eo cô. Hạ Phong giật mình, nhận ra này giờ bản thân đã quá thất thần rồi. Nhìn Từ Thiên, cô cũng biết chồng đang cho rằng có phải là cô gái kia. Hạ Phong mỉm cười lắc đầu

- Cô gái kia thoát nhìn thật sự đẹp quyến rũ, cũng có vẻ là con nhà giàu. Nhưng mà cũng không phải là người có thể đứng nhất một trường quốc tế, nhìn bàn tay, cũng không phải đã từng động qua việc làm thêm, da mặt mịn như vậy, không thể ăn mì tôm cùng con trai, khẳng định là một người chăm sóc da rất chu đáo - nghe phân tích của vợ, Từ Thiên khẽ mỉm cười, chính là điểm này. Người này, không phải. Hai vợ chồng đều khẳng định trong đầu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tức giận

- Từ Ngạn, cậu tìm cái gì vậy? - Anh Thi khoát tay hắn kiều ngạo đi quanh khắp nhà, thu hút ánh nhìn ghen tỵ của bạn học

- Nào nào, hôm nay là ngày vui, chủ tiệc nên ra đây một chút - Đại Vũ dường như đã hơi ngà ngà, lời nói còn không chút tỉnh táo, lời lôi kéo kéo hắn

- Chờ chút, chờ chút, cậu say rồi Đại Vũ, thật là - Anh Thi không muốn một người thom tho hắn lại bị vậy bản. Ngược lại, Từ Ngạn có chút không quan tâm cuộc giằng co này cho lắm, mắt đã đắm đắm tìm người. Người đâu? Sao giờ này còn không thấy?

- Đại Vũ, cậu khẳng định mời hết bạn trong lớp chứ?

- Đương nhiên....rồi.... - Đại Vũ dựa người vào bạn học nói

- Vậy Tư Du đâu?

- Tư Du? Tư Du là ai? - Đại Vũ hình như đã say thật rồi, nghe không ra cái gì. Một lúc sau, thấy cái nhú mày của hắn, mới bắt đầu cười nói - À, là Lương Tư Du, lúc đó cậu ta đi đến phòng giáo viên, cũng không nghe được, nhưng chẳng phải, bạn học trong lớp đều đến rồi sao?

- Cậu rốt cuộc có mời Tư Du không? - sắc mặt hắn càng lúc càng không vui. Anh Thi siết chặt cánh tay, hắn làm sao vậy?

- Đã nói lúc đó cậu ta đi, không có mời, dù sao cũng chỉ thiếu có một người, cậu nghiêm trọng cái gì? - Đại Vũ nghe được giọng tức giận, liền đứng thẳng người, lộ ra dáng vẻ đại ca

- Vậy mà cậu nói mời không thiếu một người. Kết quả thì sao? Tư Du không đến - nghe tiếng lộp xộp ở dưới, hai vợ chồng chau mày, con trai bọn họ gây sự

- Không đến thì sao? Dù có mời chưa chắc cậu ta đã đến, hơn nữa, một Tư Du nhỏ bé thì có gì quan trọng, bữa tiệc vẫn diễn ra rất vui, không phải sao?

Từ Ngạn nghe Đại Vũ nói mà như sấm đánh bên tai. Môi mím chặt, mặt đã đanh lại từ lâu. Tiếng ồn nhốn nháo cũng chậm lại, im lặng nhìn đám người lớn tiếng ở giữa. Từ Ngạn siết chặt nắm tay, gân xanh nổi đầy mặt, nén không cho bản thân thét giận, làm hoảng sợ mọi người. Hắn vậy mà tin Đại Vũ kia thật sự mời Tư Du. Là hắn làm rồi

Anh Thi lo lắng, cảm nhận được hắn đang gồng mình chịu đựng, chỉ sợ Đại Vũ và hắn không khỏi gây xích mích. Nếu như xích mích là vì nha đầu Tư Du kia thì thật quá hoang đường. Có sao hắn lại nổi giận vì cô cơ chứ? Tất cả mọi người đều đã ở đây đầy đủ, cũng rất vui vẻ, hắn còn muốn cái gì? Hạ Phong đứng trên lầu siết chặt tay Từ Thiên

Hai người nhìn nhau, rồi lại nhìn con trai đang nhắm mắt gồng mình đằng kia. Chưa từng thấy hắn tức giận như vậy. Hắn từ nhỏ đến lớn cũng chỉ ăn chơi vui vẻ, mặt lúc nào cũng tươi cười trêu chọc người khác, chứ cũng chưa từng bày ra vẻ mặt ngoan độc này

- Đại Vũ, cậu là không mời Tư Du, không giữ lời hứa - nghe giọng, có thể thấy hắn đang kìm nén rất nhiều

- Từ Ngạn, Tư Du thật sự không thể tới, cậu đừng tức giận có được không? Mọi người sẽ không vui - Anh Thi nhẹ giọng khuyên bảo, mọi người thật sự

đang lo sợ nhìn bọn họ

- Minh đi trước - thấy lời Anh Thi nói cũng có phần đúng, hấn liền bỏ đi, hấn phải đi tìm Tư Du. Nhưng vừa bước được nửa bước, tay đã bị người khác giữ lại- Từ Ngạn, đây là tiệc của cậu, cậu đi rồi, mọi người phải làm sao?

- Nếu Tư Du không đến, tiệc này chẳng là gì cả - hấn không quay đầu cũng biết người đang giữ hấn là ai. Nhưng hấn không quan tâm, chỉ giật tay áo bước đi, để lại một đám người mặt mũi không biết nên làm sao

Bọn họ không mời cô. Đáng chết! Bọn họ như vậy lại không mời Tư Du. Không ngừng chửi thề trong miệng, hấn còi cúc áo vest ra nói lòng thân thể, liền vọt lên ô tô rồi đi, mặc dù ba hấn nói hấn chưa đủ tuổi lái xe. Lúc ở nước ngoài hấn đi xe cũng không xuất sắc, nhưng cũng không phải quá tệ, đủ để chạy với tốc độ tối đa trong thành phố

Nhìn xe trắng phóng đi trong đêm, Anh Thi siết chặt ly thủy tinh trong tay suýt muốn bóp nát. Đại Vũ nghiêng răng nhìn, không ngờ Tư Du kia trong lòng hấn lại có trọng lượng như vậy, thật là, có phải hấn đã thích cô không? Hạ Phong nhưn mày nhìn một màn con trai oanh oanh liệt liệt rời khỏi bữa tiệc của chính mình tổ chức

Cô còn không biết, con trai đã để tâm đến bữa tiệc này như thế nào. Từng góc ngách nhỏ bé trong hấn đều để ý, ngay cả ngoại hình của bản thân cũng chau chuốt kĩ lưỡng, vậy mà hôm nay, nói bỏ đi liền bỏ đi. Xem ra là vì người bạn kia không đến rồi. Cô thật sự mong muốn được gặp cô bé kia một lần. Nhất định sẽ gặp được

Tư Du vừa vặn đóng cửa tiệm cafe. Tiếng đồng hồ tí tách nhỏ bé ngay cả cô cũng nghe được, chứng tỏ, không khí xung quanh thật cô quạnh. Không một tiếng ồn, giờ này cũng khá trẻ rồi. Cô nghĩ, hôm nay đã giải quyết xong rồi. Hấn không có đến đón cô về nữa, thật thoải mái. Như vậy cũng rất tốt, chỉ là cô cần chút thời gian thích nghi một chút, thích nghi bên cạnh không có người, giống như lúc trước, thích nghi bên cạnh có một tiếng nói lạnh lạnh

Bước đến ngã tư, cô đứng đợi đèn xanh, ánh mắt vô định nhìn về trước. Tiếng tí tí của đèn xanh, người đi bộ lác đác bước trên những vệt sơn trắng. Tư Du cũng bước đi, nhưng chân chưa kịp chạm mặt đường, một chiếc ô tô vô ý đã phanh ngay trước mặt, suýt nữa đã tông chết cô. Nhưng mà, một cái nháy mắt cô cũng không động, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra

Tư Du định tiếp tục bước đi, nhưng người trong xe đã nhanh hơn, chạy tới tóm lấy tay cô lôi vào trong xe. Hấn cũng định cái gì đó với cô, nhưng khẳng định cô sẽ giằng co lâu hơn cho nên tốt nhất là im lặng, bởi vì bây giờ tâm trạng của hấn không thể khống chế được lâu. Tư Du hơi ngạc nhiên nhìn hấn rồi cũng chỉ biết ngồi im trên xe

Hấn lái xe tương đối an toàn, ít nhất cũng không phải như cô tưởng tượng, lạnh lách đánh võng. Lúc này còn hùng hùng hổ hổ, bây giờ cô ngồi trên xe rồi, hấn cũng không có nửa câu mở miệng. Tay bắt đầu bịn rịn mồ hôi, hấn thật sự nghĩ mình bị điên rồi. Liếc mắt thấy cô vẫn nhìn mình chờ đợi một câu giải thích, hấn bắt giắc dừng xe lại

Xe phanh gấp, đầu cô đụng một cái rõ to vào phía trước. Từ Ngạn nghe thấy tiếng liền hoảng hốt không thôi, sắc mặt lập tức trắng bệch, suýt xoa nhìn vào trán sưng đỏ của cô

- Ách, mình xin lỗi, không có cố ý, có đau không? Phải tìm cái gì bôi lên mới được - tay chân hấn luống cuống không biết nên làm cái gì, cũng không biết gần đây chỗ nào có bán thuốc. Phút chốc, trán cô đã sưng to như quả trứng gà, mà gương mặt cô vẫn không chút biểu tình nào khác. Quả thực, cô không cảm thấy đau - xin lỗi, là quên nhắc nhở cậu thắt dây an toàn - hấn thường lái xe một mình, cũng quên phải thắt dây an toàn

Tư Du hoàn toàn không quan tâm chuyện này, cũng không quan tâm vết thương trên trán mình, chỉ muốn hỏi là, người này đang làm cái gì?

- Đây là phương thức đưa về nhà mới? - lái bằng xe ô tô, mặc đồ tây trang, cũng quá khoa trương rồi. Bất quá, đây lại không phải là đường về nhà cô. Tư Du không muốn phí thời gian với người này quá nhiều, Đông Hạo không thấy cô về sẽ lo lắng

- Không, không phải vậy, hôm nay, hôm nay vốn dĩ...là muốn mời cậu đến tiệc nhà mình, không nghĩ ai cũng được mời, lại không thông báo với cậu một tiếng. Thật xin lỗi! - Tư Du hơi nhưn mày, đây là ý gì? Muốn nói hấn không muốn mời cô? Không sao, dù sao cô cũng chẳng quan tâm. Mà có mời cô cũng không tới, cái này không cần nói ra, chắc hấn cũng biết chứ

Từ Ngạn chớp chớp hai mắt, là lần đầu tiên thấy cô nhưn mày. Biểu hiện mới? Nhưn mày là tỏ vẻ gì, ngạc nhiên, hay khinh thường, hay....vui vẻ? Dù sao, chắc chắn cũng không phải là tức giận. Như vậy có được xem là biểu hiện tốt. Hấn dù hơi bất ngờ cũng cố hấn giọng

- Tuy biết là mời có mời cậu cũng chưa chắc đi nhưng nghe Đại Vũ nói không mời cậu, mình tức muốn chết, chẳng còn hứng thú tiệc tùng gì sắt - Từ Ngạn khoanh tay ngồi im một chỗ, nhắc tới vẫn còn thấy tức giận

Cô nên là coi hấn ngây thơ hay đần độn. Đã nói ra như vậy, mời hay không mời cũng có gì quan trọng. Đúng là thích làm rắc rối mọi chuyện lên. Chỗ này, hình như muốn bắt taxi, đi cũng phải mất một đoạn xa mới đến nhà của cô, cô là nên yêu cầu hấn đưa cô trở về hay tự xuống xe đây. Đang lưỡng lự một hồi, hấn lại xoay chìa khóa, quay đầu xe, không quên nhắc nhở cô thắt dây an toàn

Tư Du không nói gì, chỉ im lặng đi vào nhà. Chỗ này, xe ô tô không đi vào được, đành phải đậu ngoài đường lớn, hấn cũng muốn đưa cô vào nhà nhưng mà thôi, ở nhà hấn vẫn còn một đống lộn xộn cần phải xử lí nữa. Hấn nên trở về nói với ba mẹ một tiếng. Tiệc tùng gì thì cũng đến giờ tàn rồi. Hấn cũng không biết mình có chấp lái xe đến đây là vì cái gì, cuối cùng cũng chỉ làm mất thời gian của cô, còn hại cô có thêm một cục sưng trên đầu. Quá mất mặt!

Giúp con trai tiễn khách về, hai vợ chồng họ Tạ cũng mệt mỏi muốn gãy lưng. Tên tiểu tử này thì tốt rồi, bỏ đi tìm bạn gái, hiện tại để lại cho họ một cục nợ không rõ nguồn gốc. Thật khó khăn mới dọn dẹp hết lại, nhìn qua cũng thấy thật tội cho người làm. Đến khi hấn trở về, căn nhà đã khôi phục lại hiện

trạng như ban đầu

Bây giờ, nhìn hấn thật chẳng khác nào bông hoa tàn. Quá thê thảm. Ba mẹ hấn cũng vậy, tròng mắt căm giận về phía hấn, Từ Ngan mặt đến nỗi khoe miệng còn nhấc lên không nổi, chỉ lê bước về phòng, đánh một giấc thoải mái. Hấn không quên, ngày mai là chủ nhật, hấn sẽ mời cô đi ăn một bữa. Như vậy thật tốt, thời gian thật quá trùng khớp đi

- TẠ TỬ NGẠN!! - mới sáng sớm, dưới nhà đã nhét đầy tiếng hét ầm ĩ của Từ Thiên - con xuống đây cho ba

Từ Ngan ngáp ngáp dài, lười biếng đi xuống nhà, rót một cốc nước uống thông hống. Cũng không biết bản thân sắp bị sát phạt, lại còn bày dáng vẻ đó trước mặt ba mẹ hấn. Từ Thiên sắp bị hấn làm cho tức chết, vất tờ giấy báo điểm xuống bàn, mặt hấn đã có vài vệt đen. Nhanh như vậy đã phát về rồi? Ngum nước trong miệng hấn suýt bị phun ra

- Ba, cái này.... - hấn run run chỉ vào tờ giấy, mấy con điểm đỏ chót hấn rõ

- Tháng này, cất tiền tiêu vặt! - chiếu chỉ từ trên trời rơi xuống, Từ Ngan có nửa lời cũng không thể nói nổi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bữa ăn gia đình

Toi rồi, hấn mấy tháng nay tiêu tiền như nước, một đồng tiết kiệm cũng không có, bây giờ lại bị cất tiền, làm sao mời cô ăn một bữa cơm đằng hoàng đây. Từ Ngan khó khăn vận vẹo trên giường, thật khó chịu. Hấn hận tại sao bây giờ mới nhận ra, việc tiết kiệm lại có ích như vậy. Từ Ngan nhân hôm nay cả ba mẹ đều ở nhà, lại muốn nũng nịu với mẹ một chút

Đáng tiếc, cũng bị mẹ ngó lơ. Chuyện học tập với mẹ thì không sao, nhưng ba hấn rốt cuộc là không thể nhìn được, hấn vậy mà thi lại, còn làm ăn được gì nữa, quyết không thêm nhìn mặt hấn được nữa. Từ Ngan vốn đã buồn chuyện của cô lắm rồi, nay lại sinh thêm chuyện khác nữa, thật mệt mỏi. Thấy tình hình hai ba con căng thẳng quá, Hạ Phong không giấu được khổ tâm

- Từ Ngan, bắt quá, nhìn vào điểm thi của con, có thể thấy gần như tuyệt đối, làm sao lại phải thi lại?

- Cái này, mẹ, đúng là phải nhờ công ơn của bạn học kia, ôn thi giúp con 5 ngày

- 5 ngày? 5 ngày liền như biến con thành thiên tài? - Từ Thiên cũng hơi nhíu mày, quả thật hơi có vấn đề

- Không phải, con bản chất đã là thiên tài, cậu ấy chỉ giảng con nghe những kiến thức cơ bản thôi - Từ Ngan cũng không ngại khoe khoang bản thân, là hấn tiếp thu tốt, nếu không điểm này có mà mơ được

- Hừ, thiên tài, thiên tài gì ngay cả những điều cơ bản cũng không nắm được - ba hấn không tiếc lời khinh thường - mà bạn học kia, là “bạn học kia” đó sao? - anh không khỏi tò mò lai lịch của người này, anh cá cược với vợ, đây là con trai, cô lại cá là con gái. Nhìn xem, năng lực học tập như vậy, có thể 5 ngày truyền hết kiến thức cả 1 học kì cho đứa con trai ngốc của hấn, quả thực không thể xem thường

- Vâng, là bạn học đó - hấn tự hào nói, hấn rất tự nhiên muốn khoe Tư Du với ba mẹ - nhưng mà, hôm nay đột nhiên bị cất tiền, con lấy đâu mời cậu ấy một bữa trả ơn đây, tối qua cậu ấy tiệc cũng không có đến - hấn giả vờ làm vẻ éo lá, cốt là để lấy được tiền từ ba. Nhưng mà, gừng càng già càng cay, Từ Thiên sao có thể không nhận ra ý tứ của hấn, liền cười lạnh

- Hừ, nếu không, chi bằng mời bạn ấy đến nhà mình ăn bữa cơm, vừa để ba mẹ xem mặt mũi, vừa để trả ơn mà không phải tốn tiền, đồ ăn ở nhà cũng hấn là rất ngon ngoài tiệm đi, nhất cử lưỡng tiện, thế nào? - Từ Thiên nhận được ánh mắt đồng tình từ vợ, lại càng ngẩng cao đầu

- À..... - Từ Ngan hơi e ngại, nhìn qua sao giống như ra mặt ba mẹ chồng quá. Cùng lắm cũng chỉ là một người bạn, hấn chưa từng dẫn bạn về nhà gặp riêng ba mẹ bao giờ. Hôn nữa, chưa chắc cô đã đồng ý - chỉ sợ cậu ấy không đồng ý, tính cách có chút lãnh đạm

- Không sao, cứ nói là ba mẹ mời một bữa, coi như cảm ơn đã giúp con vượt qua kì thi, chắc chắn bạn con sẽ tới - hấn nghi ngờ nhìn ba, có đúng là, cô sẽ tới không? Hấn tối qua bày ra một dạng bết bát trước mặt cô, cũng chưa kịp xây dựng lại hình tượng

- Để con gọi điện hỏi thử - hấn mò mẫm lấy điện thoại

- Còn gọi điện? Chẳng có chút thành ý, đến mời trực tiếp người ta, còn có, đưa luôn bạn ấy về đây - Hạ Phong phát phát tay- Vâng - Từ Ngan gật đầu cười tươi như hoa, vội chạy lên lầu thay đồ. Thấy dáng vẻ phấn khởi của con trai, vài vết nhăn trên mặt cũng cũng xúm lại

- Anh nên chuẩn bị tiền đi là vừa - cô nhượng mày nhìn anh

- Anh thấy là em nên chuẩn bị thi hơn - Từ Thiên cúi đầu nhìn cô, Hạ Phong lại buông tay vào bếp, chuẩn bị tiếp đón khách

Bọn họ một nhà mấy người già đã lâu rồi không có hương vị tuổi trẻ. Nói tới qua, thật sự như một đám hỗn loạn, nhìn chẳng ra thể thống gì, con trai bọn họ ấy vậy lại đi kết giao với những người như vậy, thật quá thất vọng. Bất quá, vẫn còn người bạn cuối cùng này. Nghe từ lời hắn, có vẻ là người đang hoảng nhất. Bọn họ thật sự trông đợi!

Nghe qua lời của hắn, Tư Du khẽ dùng bút, giây phút đó, hắn như nín thở, chờ đợi cô trả lời. Tư Du ngược mắt nhìn hắn, giống như đang suy nghĩ có nên đi hay không. Là ba mẹ hắn mời, lại không đi, có hơi thất lễ. Nhưng cô vẫn không hiểu, ba mẹ hắn thì có liên quan gì đến cô, hay là hắn ở nhà nói hươu nói vượn gì cô, hoặc là đang lừa cô

Không thể, hắn không có can đảm lừa cô đâu. Cô không tìm được lí do từ chối, đành phải gật đầu, dọn dẹp sách vở đi theo hắn. Từ Ngan mừng như mở cờ trong bụng, vội vội vàng vàng đem cô chờ về nhà an toàn. Hắn rất mong chờ được cho cô xem nhà của hắn rộng cỡ nào, còn có ba mẹ hắn rất tốt, người làm cũng rất tốt, giống như đứa trẻ, muốn khoe ra những thứ tốt đẹp với cô

Hắn hoan nói cho cô nghe về nhà của mình, có vườn hoa, còn có hồ bơi, sân vườn có trái rộng, còn nói nhà của mình bao nhiêu mét vuông, mấy tầng, mấy phòng, còn tùy ý cô muốn tham quan. Tư Du từ lúc bước vào cổng, chỉ bị vẻ ngoài của căn nhà choáng ngợp, những thứ sau đó, cô không nghe lọt vào tai một chữ

Đứng ngoài cửa chính, cô đã nghe thấy mùi thức ăn thơm lừng vào mũi, xem ra bữa ăn đã nhanh chóng được chuẩn bị trước khi cô đến, xem ra tên này không có nói dối. Ngắm nhìn kiến trúc cổ kính trong nhà, dễ dàng nhận ra chủ nhân không phải là một người thích hiện đại, chỉ thích những thứ truyền thống, nhưng không phải là cổ hủ. Nhìn đồ vật trong nhà lại đoán, người này rất hay đi du lịch

Hai vợ chồng ngồi thẳng thớm trên bàn, hồi hộp nghe tiếng bước chân lại gần. Có dẫn theo người, thật may quá. Vụ cá cược này há có người thắng kẻ thua, vẫn là Hạ Phong đoán đúng. Từ Thiên ỉu xiu đưa tiền cho vợ, thật không ngờ người xuất sắc như vậy lại là một cô gái nhỏ nhắn. Nét mặt một chút biểu cảm tươi cười cũng không có, làm anh giống như đang nhìn bản sao của mình

Hạ Phong liếc nhìn cô gái nửa điểm lúng túng cũng không có, tự nhiên mà để cho họ đánh giá từ đầu tới cuối. Ba mẹ cứ nhìn chăm chăm cô, hắn đứng bên cạnh người cũng nóng lên không kém, vậy mà cô gái này gan cũng không nhỏ, cứ đứng nhìn bọn họ thật lâu cũng không nói gì. Một lúc sau, lấy lại nhịp thở, Tư Du tiến lên một bước cúi đầu, nghĩ cũng đủ thời gian để bọn họ đánh giá, hắn nên là đúng với lời của hắn nói về cô

- Cháu chào 2 bác, cháu là Lương Tư Du - cô cúi gập người chào, mặt không chút biến sắc, đúng là như lời hắn nói, lạnh như nước đá. Bất quá, đây chính là kiểu của Từ Thiên, phong thái này, chính là phong thái này- Tốt, tốt, lại đây ngồi đi, ngồi đi - Từ Thiên ngược lại vô cùng nhiệt tình mời cô ngồi, vẻ mặt già cũng tươi rói. Hắn bĩu môi, ba có bao giờ cười với hắn như vậy? Tư Du không khách khí mà ngồi

Theo lí, người là bạn nên giới thiệu, là bạn cùng lớp hay gì đó, nay cô gái này lại chỉ ngắn gọn súc tích. Hạ Phong không khỏi hỏi con trai, đã làm gì khiến người ta không có cảm tình thế kia. Từ Ngan chỉ nhún nhún vai, ai cậu ấy cũng không có cảm tình

- Đồ ăn nếu không hợp khẩu vị có thể nói - Từ Thiên hào hứng chớp mắt nhìn cô ăn cơm. Tư Du gật đầu động đũa, nếu không ăn chính là không lễ phép với chủ nhà. Đã vậy, cô sẽ ăn rất tự nhiên

- Thế nào? - là đầu bếp chính, Hạ Phong không khỏi tò mò, khẩu vị giới trẻ bây giờ như thế nào. Từ Ngan cũng nghiêng đầu dò hỏi. Thấy ai cũng chăm chú nhìn mình, Tư Du có chút không được tự nhiên, chỉ là hắn giọng nói

- À, cháu là thấy bữa ăn nhìn chung hơi nhạt, Từ Ngan có lẽ đã ăn cơm nhà quen nên không ý kiến, hai bác ăn nhạt cũng là tốt cho sức khỏe, tránh bệnh huyết áp, cho nên bữa ăn này, tính là rất thanh đạm

- Tốt, rất hay - Từ Thiên nghe câu trả lời hợp tình hợp lý, mắt híp thành một đường, hài lòng tăng thêm một bậc. Hạ Phong cũng không giấu được niềm vui, đứa trẻ này, rất thẳng thắn, lại thú vị, kiếm đâu ra người như vậy. Tư Du nghe lời khen cũng không biến tấu gì nhiều, tiếp tục ăn cơm - chẳng hay, ba mẹ nhà cháu đâu?

- Ba cháu đã ra nước ngoài định cư, mẹ cháu đã mất từ sớm, cháu sống với em trai - Tư Du trả lời câu hỏi, không thừa không thiếu, nếu nói thiếu, bọn họ sớm muộn cũng sẽ hỏi tiếp, cô đành phải nói luôn một lần

-Ồ, thật cực khổ quá, cháu có gặp khó khăn gì không? - Hạ Phong gật đầu tỏ vẻ thông cảm, một đứa trẻ nhỏ đã phải bỏ ba sống cùng em trai trong cái xã hội này thật quá bất hạnh

- Cháu cũng không thấy cực khổ, một mình cháu có thể nuôi nổi em trai, cũng không cần ba - nghe lời nói của cô, cũng đoán được phần nào ba cô không mấy tốt đẹp. Một cô gái lại kiên cường xông pha, chính là một báu vật. Từ Ngan thấy ba mẹ hắn càng ngày càng thích cô cũng vui lây, cũng may bọn họ không bị gương mặt của cô hù dọa

- Chẳng hay nếu cháu cần giúp đỡ, cứ nói bác một tiếng, việc làm thêm cùng việc học có thể giảm nhẹ một chút, tuổi như cháu là nên vui vẻ mới tốt - Hạ Phong nói vậy, một phần là vì muốn giảm bớt áp lực cho cô, cũng biết, dựa vào tính cách ngoan cường, muốn thuyết phục cô mở miệng xin giúp đỡ là một chuyện khó

- Vâng - Tư Du trả lời chỉ cho có lệ

- Tư Du, cháu có biết chơi cờ tướng không?

Từ Thiên khoe môi gật gật nhìn Tư Du chiếu tướng mình. Sao có thể? Sao có thể “biết chơi chút ít” như cô lại đi được nước cờ thành thạo như vậy.

Tuyệt đối là không thể, Từ Thiên mặc dù mới biết chơi cờ gần đây cũng biết được thế này trong sách gọi là....gọi là cái gì, ông nhớ không ra, chỉ biết cô gái chính là không tầm thường, còn là cao thủ chơi cờ. Ông vậy mà đòi múa rìu qua mắt thợ

Hạ Phong thấy chồng thua thảm hại, mặt đen như đất nồi thì kéo ông về phòng, không muốn ông lại ở đây làm trò cười. Từ Du vừa nhìn đã biết, ba hán chính là mới chơi cờ, lại muốn khoe khoang một chút tài nghệ với đứa trẻ như cô. Nhưng đáng tiếc, cô là luyện chơi cờ mới hiệu trưởng từ nhỏ, cũng không hán là không biết cái gì

Từ Du nhẹ nhàng thu dọn bàn cờ, Từ Ngan cũng phụ giúp. Ngón tay thanh thoát của cô chuyển động, rơi vào tầm mắt hán. Tay cô thực nhỏ nhắn, nếu đặt vào lòng bàn tay hán, chỉ giống như con nít. Bàn tay này ấy vậy mà đã làm bao nhiêu việc cực nhọc để kiếm tiền nuôi gia đình, hán thật muốn nắm vào lòng

Từ Ngan cũng không ngờ tới, cô chơi cờ lại tốt như vậy, làm cho ba hán sắc mặt biến đổi như tác kè hoa, thất bại thảm hại. Khẳng định ba hán rồi sẽ lại tìm cô tỉ thí, đến lúc sẽ còn gặp nhau dài dài, nếu cô đủ cứng nhắc, có thể từ chối, nếu không, cho đến khi ba hán thắng một ván, sẽ khó có thể từ bỏ được. Mà chuyện này, cô không cần suy nghĩ cũng biết, những người chơi cờ ắt tâm lý đa phần sẽ giống như hiệu trưởng già, đánh đến khi nào thắng thì thôi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Rơi vào bẫy

Từ Ngan dẫn cô lên tham quan phòng hán. Phòng hán rất rộng, rất nhiều thứ hay ho để cô xem. Nụ cười của hán không ngớt được trên môi, hán mở ra trước mặt cô, giống như là muốn đưa cô đến một thiên đường mới. Từ Du lãnh đạm bước vào. Nơi này hoàn toàn khác với nhà của cô. Nhà cô vốn chỉ to hơn căn phòng này một chút

Vốn nghĩ hán chính là người có tiền, không ngờ lại là con nhà tài phiệt. Bản thân cô, thấy mình thật là thấp kém. Cho dù xét trên phương diện nào, dù là tính tình hay là gia thế, hai người đều không thể hợp với nhau, không thể ở cùng một chỗ với nhau. Mà ngay từ đầu, Từ Du cũng không hề có ý định liên can gì đến người này

- Từ Du, cậu đứng thần người ra đó làm gì? - tưởng rằng cô vì choáng ngợp nên mới mãi mê ngắm nhìn, nụ cười của hán lại tươi hơn nữa - lại đây, có cái này hay lắm, mình muốn cho cậu xem

Từ Du chân không có nhúc nhích, lại một lần nữa suy nghĩ. Bây giờ cô là đang làm cái gì, cô đang sa ngã. Đến nhà bạn cùng lớp, còn vào phòng của cậu ta, đây không phải là những việc mà cô phải làm. Giờ này cô đang học bài ở thư viện, cô đang phí thời gian ở cái nên vô bổ này. Việc này, cô chưa từng làm, cho nên khi cô nhận ra, bản thân đã không biết

Từ Ngan chặt vật đứng dậy đuổi theo cô, miệng không ngừng gọi tên “Từ Du”. Có chuyện gì? Tại sao lại đột ngột bỏ đi? Hán đã làm gì sai, hán chỉ muốn cho bạn mình xem phòng, như vậy cô đã tức giận? Từ Ngan tóm chặt cánh tay hán khi, kiên quyết không cho cô rời đi. Từ Du mặc dù vùng vằng rất lâu cũng hơi mất sức, lồng ngực đã thở hắt ra đến không chịu nổi

Tại sao tên này lại giữ cô lại, hơn nữa còn giữ rất chặt. Thật không có lý phép. Cô dùng ánh mắt tức giận nhìn hán, hán cũng không có ý định muốn buông tay. Lần này hán không muốn buông tay. Biết cô đang rất mất bình tĩnh nhưng hán còn mất bình tĩnh hơn

- Mặc dù biết cậu không thích người khác động vào người nhưng mình sẽ không buông tay cho đến khi chúng ta nói rõ ràng - nhận thấy uy lực trong lời nói, Từ Du không còn động dậy nữa, cả người chùng xuống - tại sao bỏ đi? Mình đã làm gì sai sao? KHÔNG LẼ MUỐN KẾT BẠN VỚI NGƯỜI KHÁC LÀ SAI SAO?

Hán đang rất nóng nảy, là đang bốc hỏa. Tại sao mọi thứ đều muốn ngăn cản hán kết bạn với cô? Muốn kết bạn với một người, điều đó tội lỗi lắm sao? Há? Tay Từ Ngan vẫn còn siết chặt, lồng ngực cô khẽ thất lại. Nghe được tiếng lòng của hán, cô cũng thấu hiểu một phần. Hán là thật lòng, thật lòng muốn kết bạn với cô? Không phải vì tiền cá cược?

Cái này, cô thấy giống như một loại niềm vui. Cô thì có tài đức gì mà kết bạn với người khác, hơn nữa chuyện bạn bè, cô không có hứng thú. Người này đến cuối cùng lại rất cố chấp. Tuy biết được tâm lòng của hán, cô cũng có chút lẩn tránh nhưng cũng không vì chuyện đó mà biểu hiện cái gì. Món nợ này, cô đành trả lại cho hán, hai người, không thể là bạn

Thấy gương mặt lạnh tanh của Từ Du, hán biết mình đã nói những lời vô nghĩa rồi. Nhưng mà ngón tay hán vẫn không cử động được, kiên trì chỉ muốn nghe một câu rõ ràng

- Tôi thấy cậu rất phiền phức

Lời nói như một nhát dao, bổ dọc tất cả những cố gắng của hán. Từ Ngan ngay lúc liền nhận ra rằng. Cô vốn ghét hán, ghét mọi thứ hán bám theo cô, ghét tất cả. Nhưng cô không có nói, làm hán còn tưởng rằng cô đang dần dần thích nghi, dần quen với sự có mặt của hán. Từ Ngan buông cô ra, để cho Từ Du đi Từ Du mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không thể nói cái gì. Không được, lúc này cô không được nói gì cả, không được cho hán ảo tưởng.

Tiếng bước chân chạy xuống nhà làm hấn đau nhói cực kỳ. Lần đầu trong đời cố gắng làm cái gì đó, nhưng cũng là lần đầu thất bại. Một việc tưởng chừng như hấn là làm tốt nhất, lại sượt qua trong tay cô

Như Tư Du mong muốn. Không còn ai làm phiền cô nữa, cuộc sống của cô lại trở về đáng vẻ bình thường. Nhưng thực chất, lại giống như thiếu thốn thứ gì đó. Cô không hiểu. Cô cũng không phải bị ảnh hưởng bởi giọng nói đầy ma lực của hấn, nhưng mà....vẫn cảm thấy trống rỗng. Cho dù mọi việc vẫn diễn ra trôi chảy vô cùng. Cô vẫn đi làm, vẫn đến trường, vẫn dính mông ở thư viện đến hết ngày chủ nhật

Tự cho là mình đa cảm, Tư Du không có tỏ ra vẻ thất vọng, chỉ trưng bộ mặt khiến người khác chán ghét ra mà thôi. Sáng nay có tiết sinh hoạt chủ nhiệm, thầy giáo đột ngột bước vào lớp với vẻ mặt nghiêm trọng. Thầy chiếu mắt về phía cô, Tư Du không hiểu ý, chỉ chờ đợi thầy nói cái gì

- Tại sao bài tập của Anh Thi không có? Tôi cần một câu trả lời

- Ô - Anh Thi đang ăn vụng bánh dưới lớp giặt mình đứng dậy như chợt dạ - em, em có nộp bài mà thầy, hơn nữa còn là người nộp đầu tiên, các bạn cũng thấy - lời nói nhanh chóng thu hút được nhiều sự đồng tình. Mà cô không có suy nghĩ nhiều, vì lúc đó đúng thật cô đã thu bài của Anh Thi, kẻ luôn khiến người khác lười biếng đến ngạc nhiên lại nộp bài hăng hái

- Hôm đó ai thu bài?

- Là em - Tư Du điềm đậm đứng dậy. Thầy giáo hơi nhíu mày

- Em có thu bài Anh Thi?

- Dạ có

- Vậy tại sao ở đây không có? - thầy giáo hơi nghi ngờ nhìn về phía Anh Thi, cô ta rụt cổ lại, rồi lại nhìn sang cô

- Em không biết - ba chữ “em không biết” liền nhiều ra biết bao nhiêu lời bàn tán. Từ Ngạn ngược mắt nhìn cô một cái rồi cụp xuống, không hiện rõ biểu cảm gì

- Thầy đã tìm khắp chỗ tài liệu nhưng không hề thấy. Em có chắc mình thu rồi không Tư Du?

- Em chắc, bạn ấy cũng đưa cho em còn gì - Tư Du nói như không, ánh mắt lạnh lẽo xoẹt qua con người đang run rẩy của Anh Thi

- Nói láo, chắc chắn cậu ta nói láo - Anh Thi gào lên, cũng may bị đám Đại Vũ ngăn lại - cậu ấy là người cuối cùng thu bài, không lẽ cậu ghét tôi nên vứt bài đi? - Anh Thi đặt ra câu hỏi khiến cả lớp xôn xao, thầy giáo cũng bắt đầu hoang mang. Chỉ có Tư Du vẫn đang nhìn, nhìn cô ta đang nói như một kẻ mất trí, ánh mắt đó hấn là vậy

- Em có bằng chứng gì không? - thầy giáo vốn không tin một học sinh ngoan như Tư Du lại làm trò trẻ con này

- Bằng chứng? Em không có. Nhưng mà, chắc chắn em đã nộp cho bạn ấy, chỉ là từ khi đi từ lớp về phòng giáo viên, bài tập của em biến mất, không phải cậu ấy động vào thì còn ai ạ? - mắt đẹp ngân ngấn nước. Biểu tình của Tư Du hiện giờ, ừm, có thể miêu tả là thế nào nhỉ? Là nhìn một người đang phun ra những từ buồn nôn, khinh thường vô cùng

- Chuyện này.... - thầy giáo lúng túng, lời nói quả thực cũng không có sai

Khoảng im lặng bao trùm lấy lớp học, tiếng ồn bắt đầu xao nhãng. Cô biết, bọn họ sẵn đã không ưa gì cô, nay lại đùn đẩy thêm việc này, hấn là như thêm dầu vào lửa, càng có lí do để ghét cô. Bất quá, tính cá nhân riêng tư của bọn họ cô không quan tâm, muốn thích muốn ghét ai thì tùy, thậm chí, có thể muốn lan truyền tin đồn cũng không vấn đề. Cô chỉ hy vọng, không ảnh hưởng đến học bạ và hồ sơ nhập học của mình là được

Nhưng, đây hấn là trường quốc tế. Phụ huynh có thể lên tiếng, phê bình những học sinh có đạo đức kém lại được ưu ái nhận học bổng. Như vậy, cái học bổng của cô nhất định sẽ đi tong, cho dù thầy cô giáo có nói thế nào. Tư Du đắm chiêu suy nghĩ, không biết có nên nói gì đó hay không, hay là cam chịu để bọn họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ

Từ Ngạn thấy tâm trạng cô hơi xuống dốc cũng lo. Hấn là, đang rất lo lắng cho cô. Đột nhiên như có tai họa ập lên đầu, cô im lặng, càng khiến bọn họ nghi ngờ. Nhưng hấn biết, cô không phải loại người có thể làm ra chuyện này. Hơn nữa, nếu ghét, cô đã làm chuyện khôn ngoan hơn là lấy bài tập của một người học không giỏi

- Làm sao cậu chắc chắn bài tập chỉ biến mất lúc tôi đi từ lớp đến phòng giáo viên, làm sao chắc rằng nó không mất sau khi tôi rời khỏi và trước khi bảo vệ đóng cửa trường. Làm sao chắc.....rằng không có người khác nhúng tay vào?

Rõ ràng, phản biện khiến người khác run rẩy. Thầy giáo cũng hơi ngán đẫy giọng kính, sự tỉnh đã đẩy lên cao hơn. Anh Thi nghiêng răng nhìn cô, không có một lời nói lại, hay đúng hơn là không biết nói cái gì. Bạn học lại xôn xao xôn xao, là lần đầu tiên nghe rõ giọng của Tư Du đến vậy. Bình thường cô chỉ nói nhỏ nhẹ, nói trong họng, nói đủ cho cô và giáo viên nghe, hay là chẳng ai bận tâm đến cô có chất giọng trầm bổng cao thấp gì

Rõ ràng, nghe trong giọng cũng biết cô đang rất bất mãn. Không ai dám mở miệng nữa, nhưng cãi vã vẫn chưa đi đến hồi kết. Đại Vũ vốn là bên Anh Thi, lại thêm nỗi căm ghét Lương Tư Du, tính tình nóng nảy liền biến thành tiếng chửi ra khỏi miệng

- Nay, dù sao người bị hại cũng là Anh Thi, cậu là cái gì mà đổ hết trách nhiệm lên đầu cậu ấy. Cậu là người thu bài tập cũng nên có trách nhiệm một

chút chữ - Đại Vũ vừa chửi vừa chỉ tay vào mặt cô, tay còn lại ôm lấy Anh Thi đang thút thít nước nỡ trong lòng. Thành thạo lộ ra đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô

- Có trách nhiệm? Tôi nên có trách nhiệm như thế nào? Nên làm bài tập giúp cậu ấy, hay là tìm ra tên tội phạm. Tin tôi đi, các người sẽ hối hận nếu tôi tìm ra hắn

Từ Du nhướn mày nói giọng trầm thấp mà như đang chơi trò tâm lý, Anh Thi siết chặt tay áo Đại Vũ, tựa như cả người đều tựa vào hắn, sắp mất đi thăng bằng. Cô chỉ nói, còn những gì họ nghĩ thì tùy, dù sao cô cũng không hề có bất kì nghi ngờ gì trong đầu, chỉ mong rắc rối này tự một mình cô ta chịu, thầy giáo tự giải quyết, cô không liên can. Nhưng chỉ cần liên quan đến hạnh kiểm, cô sẽ không để yên

Từ Ngan một tai nghe lời đối đáp sắc bén của cô, một bên nghe tiếng thút thít của Anh Thi mà không biết nên làm thế nào. Một bên là bạn tốt của hắn, xinh đẹp, tốt tính, một bên là người hằn ngường mộ kính trọng. Nhưng người còn lại, là người tàn nhẫn chà đạp tâm lòng của hắn, cảm thấy hắn chính một phiên toái, đã đẩy hắn đi, hắn cũng không mặt dày bám lấy nữa

- Đủ rồi, chuyện đó tính sau - thầy giáo xoa xoa hai vầng thái dương, tiếp tục nói về nề nếp của lớp như là một thói quen của giờ sinh hoạt

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chính là cảm giác bị hiểu lầm

Từ Du không nói gì thêm, chỉ yên lặng ngồi xuống. Đám người to tiếng kia cũng nhin nhục một lần. E rằng sự việc chỉ không đơn giản như vậy. Bọn họ quấy nhiễu cô. Chính xác là quấy nhiễu cô. Từ Du có mù cũng thấy được. Không chỉ đám côn đồ đó, còn có những người khác, những người ác tâm cho rằng cô đã sắp đặt mọi chuyện. Là bởi vì cô có liên can đến xã hội đen?

Từ Du không có nửa điểm ngạc nhiên. Bởi vì con người vốn là vậy, vốn thích nói những chuyện không phải của mình, vốn thích bàn ra bàn vào chuyện người ta. Đến một ngày, tin đồn sẽ biến thành sự thật. Dù sao, cô không quan tâm chính là không quan tâm

Cho dù bọn họ có ngán chân đập đồ thức ăn của cô rồi cười hả hê như một lũ điên, khiến cả người cô toàn mùi thức ăn căn tin, làm cô phải lấy đồ thể dục ở phòng y tế mang

Cho dù bọn họ có lên tiếng phản bác khi những giáo viên khác đề nghị cô thu bài tập, rồi lại kể chuyện mà cô chưa hề làm đến bọn họ

Cho dù hằng ngày, ánh mắt nhìn cô chòng chọc ngày một tăng lên theo cấp số nhân, lời xóc xía, tiếng khinh miệt

Cho dù cuối tuần nay, thầy hiệu trưởng cùng đánh cờ với cô, cũng có đề cập đến chuyện này, nói cô nên cẩn thận một chút, còn thầy giáo chủ nhiệm luôn nhìn cô với ánh mắt dè dặt không biết nên làm sao

Tất cả những chuyện đó....chỉ khiến tâm trạng cô tệ hơn một chút khi đến trường, cũng không thể khiến thức ăn cô nấu cho Đồng Hạo có mùi vị khác lạ, không khiến công việc ở quán cà phê và siêu thị gần nhà của cô bị ảnh hưởng, thành tích đương nhiên không thể lung lay. Chỉ là không biết, bọn họ có thấy nhàm chán khi chỉ làm một việc suốt một tuần dài như vậy hay không? Đến chó mèo thấy thịt cá hoài cũng chán mà

Chính vì cô càng không nói, bọn họ lại càng làm tới. Đến nỗi có những lúc, giáo viên bộ môn cũng nghi ngờ hỏi thầy giáo chủ nhiệm. Cô biết, thầy giáo rất khó xử, bởi vì ông luôn nhìn cô trong những tiết dạy của mình mà không nói gì, ánh mắt bắt đầu đi. Cô đã đề nghị, đề nghị thầy giáo cho Anh Thi nộp bài, còn số điểm trừ, cứ lấy điểm của cô bù sang

Cũng chính vì đề nghị đó mà cô cũng nhận được ánh mắt phản hồi của mọi người. Bất ngờ, khinh bỉ hay là không để tâm? Bọn họ cho rằng cô đang giả tạo, đang cố gắng thanh minh cho bản thân, cũng lấy số điểm mà cô luôn đặt cao hơn cả tính mạng trao cho người khác. Bọn họ cho rằng như vậy? Không phải, cô là đang muốn mọi việc dần lắng xuống. Bởi vì hôm đó cô nghe thấy tiếng nói văng vẳng trong đầu mình khi cô thấy hiệu trưởng thêm một ván “Lương Từ Du, thầy hiệu trưởng bảo cậu lên văn phòng gấp kìa”

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết, về mặt Anh Thi lúc đó cười rạn rờ như thế nào. Chính vì lần này là ngoại lệ, vì có mặt của Lương Từ Du nên Anh Thi mới được phép nộp lại bài tập. Bọn họ nhìn cô ta với ánh mắt ghen tỵ, được nộp bài trễ, không biết có bao nhiêu lợi thế như thế nào. Từ Du thì có hơi lo, bởi vì bài tập của cô không thể đạt điểm không hoàn hảo được

- Lúc đó, cậu ta lùi chân trái một chút, trái bóng liền trượt ngang qua

- Thế rồi sao nữa, có vào khung thành không?- Đương nhiên với khoảng cách đó là không thể nào, trái bóng chệch xa vậy mà. Nhưng nhờ có mình, bắt chấp vẫn còn ở khá xa, chạy đến soát chân một cái, thế là..... VÀO!

Đại Vũ vẫn còn nói về chuyện trận bóng đá giao hữu tuần trước mặc dù hắn không nhớ, cậu ta đã kể chuyện này suốt giờ ăn bao nhiêu lần rồi. Nhưng mà hắn vẫn cố gắng tỏ vẻ lắng nghe, cười cợt ngường mộ. Bởi vì mọi người đều như thế, đến cả Anh Thi vốn ghét bóng đá cũng chêm vào vài câu khen ngợi

Ánh mắt không tự chủ mà tìm kiếm hình bóng của một ai đó. Cô vẫn ngồi đó ăn một mình, yên tĩnh mà lặng lẽ. Hấn cũng thật ngờng mợ, hấn cũng muốn một bữa trưa nhẹ nhàng như vậy, chứ không phải náo nhiệt cộc cằn. Hồ Huân đã đi du lịch vài ngày trước rồi nên đương nhiên, chuyện của trường gần đây hấn ta nắm không rõ, mà Từ Ngạn cũng lười kể

Cô vẫn không về gì là bị tổn thương bởi những lời nói xung quanh. Cô đơn độc, ngạo mạn, không muốn nhận bất kì sự giúp đỡ nào của người khác. Ở cô có một khí chất bình tĩnh và khó đánh bại, không dễ dàng bị người khác ảnh hưởng đến cuộc sống của mình. Chính vì vậy nên cô mới tách biệt mình ra khỏi xã hội

Cũng chính vì vậy, cô mới bị hiểu lầm nhiều hơn. Cho dù hấn không biết sự tình bên trong, nhưng hấn nghĩ cô không phải thủ phạm. Dù rất muốn, hấn cũng không thể đứng ra nói giúp cô câu nào. Anh Thi hấn sẽ không cam chịu nếu hấn bênh vực cô, chỉ làm cho sự việc càng thêm phức tạp hơn mà thôi. Cho nên hấn chọn im lặng

Một kiểu im lặng khó chịu. Hấn biết mình rất khó chịu, khó chịu đến mức hấn luôn cáu gắt với mọi người. Hấn nhủ vậy, cho dù việc này hấn chưa bao giờ làm từ khi chuyển trường. Hấn bất cứ lúc nào cũng muốn nhìn cô, cứ như đang dè chừng cô sẽ không bị ức hiếp. Nhưng thực tế chứng minh, hấn chẳng bao giờ làm được cái gì

Những trò đùa ở nhà ăn của đám Đại Vũ, hay những lời cười cợt, những cái đẩy cổ tình, những lần dậm giày cao gót vào chân cô cố ý. Từ Ngạn mặc dù chưa bao giờ bị, nhưng hấn là rất đau. Kì lạ là cô vẫn không có mở miệng một câu, luôn dùng ánh mắt đăm đăm nhìn người chứ không phải là sắc lạnh cảnh cáo. Hấn biết cô không có cảm giác đau, hoặc đó chỉ là lời nói, hay là bên trong cô đang đau vô cùng

Thật tình cờ, hôm nay bọn họ lại gặp nhau ngay ở sân trường. Trường khá vắng. Hấn không biết có phải do cô đi quá trễ, hay bọn họ đi quá sớm. Nhưng nhìn cảnh quan, hấn có thể đoán chắc là về sau. Không hiểu sao hôm nay Anh Thi và đám Đại Vũ thích đi học sớm. Gặp bọn họ, giống như nhìn thấy một đám ruồi, muốn dùng chân cũng không thể nào

Hấn biết cô có nhìn thấy, chỉ là cô không để ý, cứ chỉ đi ngang qua. Cô không nhìn hấn, nhưng hấn luôn nhìn thấy cô. Người này kì lạ lại khiến hấn nơm nớp lo sợ, cô vậy mà không biết bản thân đang gặp rắc rối. Chịu lời thị phi chính là loại rắc rối đáng ghét nhất. Hấn hít một ngụm khí lạnh, Anh Thi lại không chịu bỏ qua, hấn vẫn nhìn cô với ánh mắt đầy luyến tiếc

- Hôm nay là hạn tội nộp bài báo cáo, cậu biết chứ - Anh Thi cố nói giọng đàng hoàng với cô. Bị chặn đường, Từ Du dùng chân, đồng tử vẫn không di chuyển

- Không liên quan - cô rất kiêu lời, lười mở miệng với người này. Câu hỏi cũng thật vô duyên, bài báo cáo của cậu ta thì liên quan gì đến cô

- Chỉ là tôi muốn nhắc nhở, điểm số của cậu sẽ nhường cho tôi, không sao chứ? Trông vẻ mặt cậu kiêu ngạo chứ thực ra đang rất khó chịu phải không - Đại Vũ cười khan một tiếng, rồi giống như có hiệu ứng, cả đám lại cười lộ rên, chỉ trừ hấn, hấn vẫn không nói gì

Từ Du chớp mắt một cái rồi rời đi, chính là muốn nói, nói chuyện với cậu ta đúng là một điều tội tệ. Hôm nay cô đương nhiên biết điểm của mình bị sụt giảm, chỉ là không muốn để ý đến, giải quyết một lần cho xong, cô chẳng muốn day dưa thêm nữa

Trước giờ chủ nhiệm, Anh Thi chủ động đưa bài tập cho cô, nói cô coi như là chuộc lỗi, thu vở bài tập này đi. Nhìn qua thật giống như chuyện bị mất vở bài tập đúng là chuyện của cô, miệng người lại mở ra, rồi lại cười cợt, cô nghe cả tuần nay cũng đã quá quen rồi. Thấy cô không phản đối, Anh Thi đặt lên bàn, ngay trước mặt cô

Từ Du neho neho mắt nhìn. Hình như trí nhớ của cô rất tốt, không những nhớ tới một câu của Anh Thi, lại còn nhớ bìa quyển vở này quen mắt vô cùng. Từ Du nhẹ nhàng cầm tập vở lên coi. Mày đẹp khê nhưong lên, Anh Thi muốn coi thử khỏe môi cô giật đến cỡ nào, chắc là ngờ ngàng lắm đây mà. Anh Thi há hê khoan tay cười

- Quyển vở này rất quen mắt - Từ Du nhàn nhạt lên tiếng, đứng dậy đặt ngang quyển vở trước ngực, để Anh Thi cô ta cũng như những người muốn nhìn có thể nhìn rõ

- Vậy sao? - Anh Thi tỏ vẻ ngạc nhiên, không biết rằng cô còn có tài nói nhảm. Hấn cũng bất ngờ, cô có phải bị trừ điểm dọa đến mức đầu óc có vấn đề?

- Nét chữ của thầy trong đó cũng rất quen mắt - cô lại lật trang đầu tiên, không ai nhìn thấy chữ rõ, nhưng Anh Thi mặt mày đã tím tái từ lâu, mắt giật giật run rẩy. Lời Từ Du nói, cô ta nghe rất rõ, cũng không muốn người khác nghe. Đại Vũ thấy Anh Thi đột nhiên như vậy đâm ra hơi lo, bước lại gần, thấy thật sự, nét mặt đã trắng bệch từ lâu

- Anh Thi - hấn đỡ lấy cô ta, rồi nhìn cô như thể cô là tội phạm quốc tế. Hấn ta biết, Lương Từ Du này không bình thường, có thể đã làm cái gì quá đáng rồi - CẬU ĐÃ NÓI CÁI GÌ HẢ?

- Tôi nói gì, tự cậu ta biết

Đúng lúc, chính là cái nhếch môi. Từ Ngạn nhìn thấy rất rõ, là cô cười, nhưng không phải nụ cười tự nhiên, mà là nụ cười khinh miệt, kiêu ngạo và ngang tàng. Đại Vũ đương nhiên biết rất rõ, cũng cảm giác có điều không tốt, người trước mặt chính là tính toán quá chi li, không thể không đề phòng. Từ Du nhìn hấn ta, rồi lại nhìn Anh Thi miệng cầm nín, lúc này còn cao cao tại thượng, bây giờ đã như con mèo bị cầm

Dứt lời, Từ Du xoay người bỏ đi, cầm chắc trong tay quyển bài tập của Anh Thi. Chưa từng có cảm giác độc ác như lúc này, chính là lúc mà cả thế giới

đường như quay lưng với mình, cô sẽ tự mình vực dậy, không cần người khác giúp đỡ, cũng không muốn một chút xúi dỉnh đáng đến bọn họ. Anh Thi lập tức sực tỉnh, liền nắm lấy tay cô

- Tur Du, coi như tôi cầu xin cậu, đừng có nói cái gì có được không? Đây chính là bài kiểm tra rất quan trọng - Anh Thi hoàn toàn như trở thành một con người khác, giống như đang khóc lóc cầu xin cô. Tur Du tự hỏi, có phải cô ta rất thích lấy nước mắt để làm trò. Thấy cô không nói, giống như không để tâm, Anh Thi lại càng khóc to hơn, biết thầy giáo sắp vào lớp - cậu nhất định không được nói với thầy, ngàn vạn lần không được, tôi cầu xin cậu, coi như là tôi nợ cậu, cậu đừng vì ghét tôi mà làm vậy, đây là cơ hội cuối cùng cứu tôi khỏi học kì này, nếu cậu nói, hạnh kiểm của tôi coi như xong, ba mẹ tôi nhất định sẽ đánh tôi đến chết, tôi xin cậu Tur Du, cậu đừng nói - Anh Thi lắc đầu nguây nguây như đang dấn vật trong đau khổ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cảm xúc thật sự

Còn bọn họ, bọn họ lại nhìn cô như cô là loài động vật tàn nhẫn nhất, giống như cô đang cướp đi cả mạng sống của người khác, nhìn cô đáng sợ. Nhưng Tur Du đâu có đáng sợ, cô chỉ đang nói sự thật, mà thậm chí cô chưa nói, đã bị người ta gán cho cái mác “đáng sợ” rồi. Đối với cô, như vậy cũng không công bằng, cô muốn đánh đổi bằng cuộc sống yên bình trước đây, bọn họ có thể cho cô sao?

Không, cho dù là kẻ ngốc cũng biết đó là chuyện không thể. Tur Du lãnh đạm vẫn không biểu cảm, cho dù Anh Thi có gào thét cầu xin, Đại Vũ ở bên cạnh một mực đỡ cô ta dậy, một mực nhìn cô chửi bới nhưng chính hắn ta cũng không biết mình đang bênh vực cái gì. Từ Ngạn ở bên ngoài thấy tình hình quá mức căng thẳng

Mà nghe lời Anh Thi nói, hắn cũng có chút mừng tượng, nếu Tur Du nói ra cái gì đó với thầy giáo chủ nhiệm, cuộc đời học sinh của Anh Thi coi như xong. Như vậy không phải là quá đáng sợ sao? Chỉ một lời nói, sẽ giống như một lưỡi dao đâm chết người khác. Chân dài tiến lại, đỡ lấy Anh Thi, đồng thời nói một câu đầu tiên với cô trong cả tuần này

- Không thể bỏ qua cho cậu ấy được sao, lời nói, cũng có thể giết chết người - Tur Du coi như là hơi bị chấn động, nhưng mắt cô vẫn chùng xuống. Hắn như vậy cư nhiên bênh vực cho người khác, cũng không biết cô đang hứng chịu cái gì, chỉ thấy người nào khóc, người đó chính là nạn nhân. Vậy mà cô còn nhớ, có một thời gian trước hắn ngày ngày bám lấy cô, nói cô chính là một người bạn tốt, kết quả thì sao? Đứng là khiến cô muốn bật cười - Anh Thi đã khóc đến muốn ngất, cậu không thể nói gì sao? - hắn bắt đầu thấy nổi nóng. Người này khiến người khác muốn hiểu lầm

- Người khóc, chưa hẳn là người đau khổ nhất. Người cười, không phải là người vui vẻ nhất. Cũng như người cha, sinh con ra, chưa chắc đã coi đó là con mình

Lời cô nói có người hiểu người không. Nhưng Tur Du rõ ràng đang ám chỉ hắn nên là người hiểu rõ nhất. Ánh mắt cô thoáng khổ nhìn hắn, cô chưa từng lộ ra vẻ mặt này của mình bao giờ. Nhưng chỉ một phần nghìn giây, hắn đã thấy như vậy. Từ Ngạn bất động, hắn không thể nói gì nữa. Tur Du lại trở về với vẻ mặt lạnh tanh

Thầy giáo vào lớp nhưng có nhiều người vẫn chưa ổn định chỗ ngồi. Thầy lớn tiếng hỏi chuyện gì, ngay cả Tur Du cũng đứng như trời trồng. Đó là bởi vì cô không thể di chuyển, Anh Thi vẫn còn nắm lấy tay cô, mặc dù đã nói lỏng hơn và bây giờ cô chỉ hát nhẹ, có thể rời đi. Nhưng không gian xung quanh đột nhiên ngưng đọng, khiến Tur Du có một chút nhiễu loạn trong suy nghĩ

Nếu đã không còn ai có ý kiến, có phải cô nên đứng trên vị trí đó, nói gì đó với thầy giáo? Tur Du dậm chân bước đi, bỏ lại đám người đang dửng dưng giữa lớp. Từ Ngạn nhận ra, bây giờ mình đã nín thở. Khoảnh khắc cô quay lại nhìn hắn, hắn thấy tâm can thất lại, có gì đó hơi nhói. Có cảm giác hắn lại khơi vết thương cũ của cô

Có lẽ cô biết Đồng Hạo đã kể với hắn mọi chuyện. Cũng không biết hắn có cảm nhận gì sau khi nghe, chỉ muốn hắn hình dung rõ. Không phải những gì mình thấy là bản chất bên trong, mình chỉ thấy những gì người ta muốn cho mình thấy. Rồi hắn thấy mình thật tội tệ khi mở miệng bênh vực Anh Thi, trong khi không biết cô cũng đang hứng chịu thị phi. Không ai nghe được Tur Du nói gì với thầy giáo. Chỉ thấy thầy hơi giật mình, đẩy gọng kính đen nhìn Anh Thi, rồi lại gật gật đầu. Tur Du trở về chỗ, Anh Thi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi rồi cũng cắn răng về chỗ, nhường lại lớp học cho thầy giáo. Cô ta khẳng định Tur Du đã nói xấu về mình, cố ý nói mình chính là kẻ gây ra mọi chuyện, vừa ăn cướp vừa la làng

Anh Thi mím môi, móng tay mới sơn cũng bị cào đến tróc hết một nửa. Cô nhất định phải trả giá cao cho chuyện này. Có Đại Vũ an ủi giúp đỡ bên cạnh, cô sẽ không bao giờ thoát được, chắc chắn không bao giờ thoát được. Anh Thi sẽ cho cô, giống như quyển bài tập trên bàn kia, nguệch ngoạc đầy chữ

Ra về, Anh Thi vẫn ở lại lớp, đẩy mắt mờ lung nhìn xuống phía dưới, bước chân trở nên chậm rãi, tiến về phía ban công nhỏ. Trên tay ôm chặt một chậu sứ nhỏ đầy cây, không thấy nặng chút nào, ngược lại lỏng nặng trĩu. Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn, áo trắng phẳng phiu và váy ngắn điểm đậm từ trong phòng giáo viên bước ra, dần dần hướng về phía dưới ban công, khóe môi cô ta lại mỉm cười nhẹ

Từ Ngạn thấy hơi có lỗi, cho nên hắn muốn tìm cô nói chuyện một chút. Cũng chưa biết sẽ nói gì, cũng chưa chắc cô sẽ chịu nói chuyện với mình hay bản thân sẽ bị lợi dụng tàn nhẫn, hắn vẫn thờ dãi đi tìm cô. Hôm nay đám Đại Vũ lại không đi chơi, một ngày hiếm hoi, nói rằng Anh Thi không muốn đi, chắc vẫn còn chưa bình tĩnh được

Mắt nhìn thấy cô đi từ phòng giáo viên ra, cả mặt hân hoan sáng bừng. Từ Ngạn cười tươi vẫy tay với cô, cố gây ra thiện cảm ban đầu. Mắt híp chưa được bao lâu, đồng tử liền dần to hết mức

- TỰ DUY!!! - chưa từng nghe ai gọi cô thống thiết như vậy, Từ Du đương nhiên giật mình, chỉ nhìn thấy Từ Ngạn nhanh như cắt chạy về phía cô. Có chuyện gì hẳn lại gọi lớn như vậy, sợ cô không nghe?

Chưa kịp tìm hiểu nguyên nhân khiến hẳn có vẻ mặt như vậy, cô đã bị chậu sứ một phát đập xuống đầu, ngất xỉu tại chỗ. Cô chỉ nhớ đến đó, còn toàn bộ đều trở nên choáng váng. Từ Du cảm thấy đầu mình chẳng còn cảm giác gì. Đôi mắt không hiểu sao mở, nhìn lại mờ mờ không thấy rõ. Cơ hồ cô nghe được tiếng hét chói tai âm ỉ

Lỗ tai cũng giống như có vấn đề, nghe oang oang không ra thứ tiếng gì rõ ràng. Từ Du chỉ cảm thấy cả cơ thể giống như được giải thoát, có một hơi ấm, một hơi ấm khiến cô lưu luyến không rời, thoải mái, dễ chịu rất nhiều, xóa tan đi bao phiền muộn của cô suốt mấy năm nay, khiến trên vai cô tạm thời bỏ đi gánh nặng tiền bạc, hòa mình vào giữa thiên nhiên, muốn đánh một giấc

Cô lại nghe thấy tiếng da thịt siết chặt, mơ hồ thấy ai đó gọi tên mình. Cô muốn mở mắt, nhưng mở không nổi, cô chỉ là rất buồn ngủ, rất muốn ngủ một chút cho thoải mái, chỉ một chút thôi, cô muốn được sống, dù chỉ một chút thôi. Thế rồi, cô hoàn toàn bất tỉnh

Cô, không biết đâu. Nhìn thấy gương mặt trắng bệch không chút sức sống của cô, hẳn như phát điên lên, không biết tại sao lại hoảng sợ muốn ngừng thở. Máu trên đầu cô đổ ra nhiều vô kể, cho dù hẳn cố ngăn, nhưng bàn tay giống như có len quần lại, rồi rầm vô cùng. Hẳn ra sức kêu người, gọi cấp cứu, bảo vệ, thầy cô giáo, và một vài học sinh còn sót lại trong trường nhanh chóng gọi xe cấp cứu

Cô, không biết đâu. Hẳn cố chấp không nghe lời bảo vệ, một mực muốn bông cô lên xe, cùng ngồi vào xe cấp cứu chật ních chỉ ba, bốn người đó, lắng nghe nhịp thở của cô. Những lời nói bên ngoài, hầu như không còn lọt vào tai hẳn nữa. Từ Ngạn là lần đầu tiên có cảm giác muốn bảo vệ người khác, lần đầu có cảm giác thất vọng về bản thân quá nhiều. Tất cả đều là lần đầu

Cô, không biết đâu. Hẳn đã thay đổi rất nhiều kể từ khi quen biết cô. Mặc dù cô chẳng nói với hẳn hơn 10 câu là bao, nhưng mà, hẳn thật sự đã thay đổi. Hẳn có chăm học hơn, hẳn không thường xuyên đi chơi về khuya nữa, hẳn cũng nhận ra bản thân trưởng thành hơn rất nhiều, quan niệm về tương lai cũng khác, về mọi người cũng khác. Là cô đã dạy hẳn rất nhiều điều

Cô, không biết đâu. Hẳn thật sự trân trọng cô như một người bạn, muốn cô trở nên thân thiết với mình. Rồi hẳn sẽ dần dần giới thiệu cô với mọi người, nói rằng cô không hề vô cảm như bề ngoài. Bọn họ sẽ cùng nhau trải qua quãng thời gian học sinh đầy hạnh phúc, như sách vở vẫn thường nói. Nhưng bây giờ là gì, cô đang nằm trong xe cấp cứu, người hơi chao đảo, gấp gáp thờ bình dưỡng khí

Cô, không biết đâu. Cả tối đó hẳn đã ngồi trong bệnh viện. Hẳn có gọi điện cho ba mẹ. Đã nói bọn họ không cần đến nhưng hai người vẫn cứ đến, rồi cũng như những người khác, hỏi thăm tình hình như thế nào. Ba mẹ khuyên hẳn về, nhưng hẳn cứ ngồi im ở đó không nhúc nhích, giống như không nghe thấy gì. Hẳn cảm thấy, toàn bộ chuyện này là lỗi của mình, nếu như hẳn đến sớm hơn một chút, có lẽ cô sẽ không bị gì chẳng?

Từ Thiên, ba hẳn, chính là khuyên mẹ hẳn về nhà. Ông biết gương mặt này, ông cũng đã từng cảm nhận chúng, cảm giác đó, không thể nào lay chuyển được. Cho nên hai người kéo nhau về nhà, để lại mình hẳn ngồi đó. Thịnh thoảng có thầy giáo vào thăm, còn có thầy hiệu trưởng, nhưng hẳn đoán, hẳn là người bạn duy nhất của cô ở đây

Từ Du đã ở trong phòng bệnh không biết bao lâu, hẳn không có xem đồng hồ, cũng không còn tâm trạng xem giờ. Đột nhiên, hẳn muốn gọi điện cho Hồ Huân đang ở nước ngoài. Nhưng khi bàn tay cử động sờ túi quần, lại phát hiện đã dính quá nhiều máu, một màu đỏ nhuộm hết cả bàn tay hẳn. Từ Ngạn suy sụp thật sự, hẳn chưa từng thấy nhiều máu như vậy, hơn nữa, còn là máu của cô, toàn bộ, là máu của cô

Hẳn chưa chút lết vào phòng vệ sinh rửa tay, rồi lại ra ngồi như một xác chết ngoài phòng cấp cứu. Điện thoại nổi máy, hẳn nghe thấy tiếng kẻ chuyện ríu rít của Hồ Huân, hẳn là đang đi chơi rất vui vẻ. Hẳn cũng thầm mừng cho thằng bạn thân. Từ Ngạn thở một hơi, dựa lưng đầm mồ hôi vào ghế, lại im lặng nghe kẻ chuyện. Có lẽ những câu chuyện của Hồ Huân sẽ làm tâm trạng hẳn khá hơn phần nào

- Từ Ngạn, cậu còn đó không? Đã có chuyện gì? - ngày mai Hồ Huân sẽ về nước. Hơn nữa, tính theo giờ bên đó, hẳn là đã rất khuya rồi, Từ Ngạn vẫn còn điện thoại, hơn nữa này giờ một chữ cũng không nói, làm hẳn ta không khỏi nghi ngờ - Từ Ngạn, Từ Ngạn

- Hồ.....Huân..... - mãi một lúc sau, giọng nói tắc nghẽn đứt quãng của hẳn mới nghe ra hơi. Hồ Huân nghe thấy, cũng biết hẳn đang khổ sở bao nhiêu. Nếu bây giờ hỏi, có lẽ hẳn sẽ kẻ không nổi. Cho nên quyết định, cả hai đều im lặng. Đầu dây chỉ còn nhịp thở của đối phương

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Nữ nhân tỉnh giấc

Phòng bệnh trắng toát hiện ra trước mắt. Từ Du mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân thỉnh thoảng, rồi Đồng Hạo giật mình gọi tên cô, sau đó lại đi gọi bác sĩ. Cô muốn ngồi dậy vì cơ thể có chút nhức mỏi, nhưng mà không thể, giống như cơ bắp co rút hoàn toàn, không nhúc nhích nổi. Từ Du chán nản nhìn xung quanh, sắc mùi thuốc khử trùng, cô chưa bao giờ ghét mùi đó như lúc này

Bác sĩ rọi thứ gì đó vào mắt cô, nói vài lời với Đông Hạo rồi đi. Mấy người này cũng thật mực cười, nói chuyện bệnh tình với một đứa trẻ. Tư Du mặc dù muốn mở miệng nói gì đó nhưng thấy hơi nhức đầu lại thôi. Đông Hạo hỏi cô có ăn gì không, muốn uống gì không, cô đều không trả lời, cũng không gật hay lắc đầu. Đông Hạo vốn biết tính của cô cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ đi ra ngoài mua chút đồ ăn

Cô tự nhủ, mình đã ở đây bao lâu. Tại sao Đông Hạo không đi học mà ở đây? Nó dám bỏ học vì cô sao? Một lúc sau, không thấy Đông Hạo quay lại, cô chống một tay lên, tựa người vào gối. Cũng biết bình thường hoạt động, không đến mức tàn phế, cô có thể ngồi dậy được. Cô muốn ngồi dậy, nhìn ra cảnh vật bên ngoài, xem thử đây là bệnh viện nào, bây giờ đã mấy giờ rồi

Điện thoại cũng không có bên cạnh, cô không thể xem ngày giờ, không biết thầy giáo chủ nhiệm có biết cô đang nằm viện không, có xin phép nghỉ chưa? Bao nhiêu thứ phải suy nghĩ, làm đầu cô càng ngày càng đau hơn nữa. Kì lạ, cô lại cảm thấy đau. Thì ra cảm giác đau là như vậy. Cô đã bao lâu rồi không nhớ đến còn có thứ này tồn tại. Người ta nói, nếu cảm giác đau đến đạt đến cùng cực, ta sẽ chẳng còn cảm thấy đau nữa

Tư Du nhắc chân lên một chút, muốn rót một cốc nước cho mình. Cố gắng vận động, nhìn thấy cơ thể tiều tụy, có lẽ cô cũng đã nằm trên giường ít nhất một ngày trời rồi. Còn có, việc làm thêm nữa, cô phải đi xin nghỉ. Cô phải làm rất nhiều việc, bài vở dồn lại nhất định sẽ nhiều vô kể. Tư Du lắc lắc đầu, lại cố với lấy ly nước trên bàn

Cửa phòng mở, một bàn tay vội vàng làm tắt cả thay cô. Tư Du không ngẩng đầu lên nhìn người kia là ai, nhưng ánh mắt khẽ lướt qua, cô liền biết đó là Tạ Từ Ngan. Lần đầu tiên cô gọi tên người này rành mạch như vậy trong đầu. Uống xong cốc nước, hắt lại giúp cô đắp chăn, trở lại giường, cô không phản đối, nói đúng hơn là chẳng còn hơi sức phản đối nữa

Vừa nghe Đông Hạo nhắn tin cô đã tỉnh, tan học, hắt liền chạy đến đây. Tư Du hình như không muốn thấy mặt hắt, thấy hắt rất phiền phức, phải không? Hắt đặt hộp cháo lên bàn, lúc này vừa may gặp Đông Hạo, hắt đã đến thay ca. Đông Hạo đã xin nghỉ phép một ngày để chăm sóc cho cô rồi. Tư Du lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, coi như hắt là người vô hình

Không hiểu sao, cô có ác cảm với hắt. Hắt không rõ ràng, hắt nửa vờ, vừa muốn thân với cô, vừa muốn bênh vực cho bọn Đại Vũ, làm vậy chẳng khác nào giống như nội gián, kẻ hai mặt. Cô không thích điều này. Cho nên không cần biết tại sao hắt đến đây, cô vẫn không muốn gặp mặt hắt

Từ Ngan cũng không nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng gỡ nắp hộp nhựa ra, hương thơm lan tỏa trong không trung, cháo còn nóng. Hắt lấy một cái muỗng rồi đưa cho cô, không biết nên thuyết phục cô mở miệng ăn cháo như thế nào, đành phải đặt lại tắt cả xuống bàn. Không khí đột nhiên trở nên nặng nề hắt. Có thể cậu cảm thấy mình rất phiền phức, nhưng bạn bè chính là thế, chính là phiền phức của nhau - câu mở miệng của hắt, thật thất vọng, lại sến như vậy. Lời vừa nói ra, Từ Ngan muốn lập tức cắn chết lưỡi mình. Bình thường hắt ăn nói rất tốt, chỉ là so với cô còn thua một bậc, cho nên hắt có hơi vụng về - xin lỗi cậu, chuyện Anh Thi...

Anh Thi, nhắc đến cái tên này, hắt chính là rất tức giận. Ngày hôm nay ở trường, cũng may là cô nằm nghỉ ở bệnh viện, nếu không sẽ thấy hắt cực kì đáng sợ. Hắt cáu gắt, nổi giận với tất cả, còn suýt nữa đánh nhau với Đại Vũ. Hắt là lúc đó chính mắt thấy Anh Thi trên sân thượng, chưa kịp tính sổ vì còn bận phải đưa cô đến bệnh viện

Thầy giáo nói chuyện với hắt, hắt mới bình tĩnh lại. Mời cả hắt, Anh Thi và Đại Vũ lên phòng giáo viên một chuyện. Thầy nói, chuyện của cô. Thầy nói, cô quyết định không tố cáo chuyện Anh Thi là vì muốn giữ chút sĩ diện cho cô ta. Quyền vở bài tập của Anh Thi rõ ràng là ghi ngày tháng, bởi vì cô nộp đầu tiên, là nét chữ của thầy nên không thể chối cãi được

Còn có thể nói cái gì? Nói rằng có một người lấy vợ và đem trả lại cho cô sao? Vậy tại sao lại khẳng định đổ hết tất cả trách nhiệm cho Lương Tư Du? Còn nếu là tình cờ tìm thấy ở đâu đó, hắt là phải đem nộp rồi chứ không phải đợi thầy giáo nói. Rõ ràng, thầy giáo không nói trắng ra Anh Thi kia giờ âm mưu là đã nhân từ lắm rồi. Cô chỉ nói, chuyện điểm trừ vì nộp trễ, không liên quan đến cô nữa

Từ Ngan nhìn Anh Thi với ánh mắt khác hắt. Chuyện này, đến cả Đại Vũ thân thiết nhất với cô cũng không biết. Tư Du kia quả thật còn có nhân tính. Nghe lời bình luận từ Đại Vũ, máu của hắt lại sôi lên. Còn có nhân tính? Nếu sớm biết Anh Thi làm chuyện như vậy, cô đã bỏ qua, lại còn nhận lấy chậu hoa. Hắt, hắt là tức muốn chết. Nếu không phải Anh Thi ngân lãn quỷ xuống đất cầu xin, hắt đã sớm báo cảnh sát rồi

Đây là cái gì? Là cố ý gây thương tích, làm người suýt mất mạng. Cái chậu cây tuy nhỏ nhưng rơi ở độ cao đó, có thể làm chết người như chơi. Cũng may Tư Du chỉ là đụng ở mép chậu nên lực không lớn lắm, không bị chấn thương bên trong đã là quá may mắn rồi. Đến lúc nghe bác sĩ nói vậy, hắt với Đông Hạo mới thờ phào nhẹ nhõm

Đông Hạo cũng thật kiên cường. Sắc mặt chỉ hơi xanh một chút, cũng chỉ im lặng ngồi chờ ngoài cửa phòng, thoát nhìn có vẻ còn bình tĩnh hơn cả hắt. Hắt quyết định không truy cứu chuyện chậu hoa nữa, nhưng Anh Thi kia cùng với Đại Vũ, từ đây cho đến khi tốt nghiệp cũng đừng xuất hiện trước mặt làm phiền Tư Du, đó chính là điều kiện của hắt

Bọn họ đương nhiên đồng ý. Về phía hắt, hắt không chắc mình có thể tiếp tục cười nói vui vẻ với đám người đó không nữa. Dù sao, hiện tại, hắt chỉ muốn cô khỏe lại là tốt rồi, những chuyện khác từ từ tính sau đi. Tâm trạng của hắt hôm nay có chút chuyển biến tốt, cũng sẽ không tiếp tục suy nghĩ về chuyện này nữa

Nhìn hắt chuyên tâm suy nghĩ lâu như vậy, cô cũng thấy hơi ngạc nhiên, tên này cũng biết dùng đầu óc một chút rồi. Cô nhìn hộp cháo, tò mò muốn ăn. Thấy vậy hắt liền nhoẻn miệng cười đưa cho cô. Tư Du đột nhiên muốn mở miệng, cô không còn ý nghĩ muốn gạt bỏ hắt đi nữa. Ngồi ở đây thanh tịnh biết bao, tạm thời những chuyện đi học hay đi làm, cứ bỏ qua đi, khi nào cô sẵn sàng, sẽ lại tiếp tục

- Cậu có muốn mình dứt ăn không? - Tư Du định lắc đầu, nhưng cảm thấy ngón tay không còn linh hoạt nên chỉ sợ, sẽ làm đổ cháo, thôi thì miễn cưỡng lần này vậy. Từ Ngan vốn chỉ là nói đùa, muốn làm loãng không khí một chút, không ngờ lại nhận được cái gật đầu của cô

Nụ cười lập tức đông cứng, cả người hắn không động đậy nổi. Mãi một lúc sau, khi nghe tiếng hắn giọng của cô, hắn mới không tự nhiên mà nhích ghé lại gần. Hai má lại hơi nóng lên, hắn, đang bôn cho cô ăn. Tư Du ăn rất ngoan, nuốt cũng rất nhanh, không giống trẻ con khóc lên khóc xuống chê bai cháo dở. Thì ra, việc dứt người ăn cũng không quá khó

Tư Du thì không có vấn đề gì rồi. Bởi vì hắn thấy gương mặt này là ngàn năm không thể đổi, thậm chí cô cũng không nhìn hắn, vậy mà hắn lại thấy hơi ngại. Tay cứng ngắc đưa từng muỗng cháo lên rồi lại xuống, lồng ngực gấp gáp thở mạnh. Đây là lần đầu hắn ngồi gần Tư Du đến vậy. Một muỗng, rồi lại một muỗng nữa. Dần dần, hắn cũng đã quen, lại muốn ngắm cô kĩ một chút

Da dẻ của cô bởi vì nằm trong bệnh viện mà hơi xanh. Đôi mắt hai mí không to tròn như những người khác nhưng khi nhìn, sẽ cảm thấy âm u lạnh lẽo, giống như luôn có một làn khói che trước mắt. Trán cao, trán rất cao, môi thì, thì nhỏ nhỏ, như hai cánh hoa đào. Kì lạ là người ta nói, những người lạnh lùng vô tình, môi sẽ rất mỏng. Nhưng môi cô không mỏng, tại sao vẫn như vậy?

Ăn xong cháo, hắn dọn dẹp chỗ này một chút thì cũng đã gần tối. Hắn thấy hơi đói bụng, cũng may đã mua sẵn bô trong gấp, một vài bánh mì gối và nước ngọt. Trăng ở đây rất sáng, chiếu sáng khắp phòng, làm cái đèn bàn cũng trở nên thừa thãi. Hắn đề nghị tắt đèn, cô cũng không phản đối. Từ Ngạn kê sau đầu cô cái gối để cô có thể nhìn thấy sao ngoài trời

Tâm trạng cô vì vậy mà khá tốt. Ở thành phố, làm gì có sao, ở đây chỉ có thể nhìn thấy vàng trăng tròn vành vạnh. Nghe tiếng nhai chóp chép rồi uống nước ừng ực bên cạnh, thú vui thường trăng cũng bay đi không còn bóng dáng. Cô rất muốn hỏi, hắn định cầm rế ở đây đến khi nào nữa? Trời không phải đã tối, cũng nên về nhà đi. Nhắc đến về nhà, không biết Đông Hạo đã ăn cái gì chưa

- À, Đông Hạo.... - cô muốn mở miệng mượn điện thoại của hắn, bởi vì cô không thấy điện thoại của mình

- Đông Hạo á? Nó nghỉ học cả ngày nay để chăm sóc cậu đấy, em trai cậu ngoan thật, nó còn nhắn tôi nay sẽ đi ăn với bạn nên cậu khỏi lo - giống như cái máy phát thanh, chỉ đợi cô mở miệng, hắn sẽ nói thật nhiều

- Còn ở trường....

- Ở trường thầy giáo đã xin phép nghỉ giúp cậu rồi. Hôm cậu bị cây rơi trúng đầu ai cũng nhìn thấy mà, cậu đừng lo. Mà bài vở mình chép cũng khá đầy đủ, có thể cho cậu mượn, còn nữa, dạo này cũng không có kiểm tra gì nhiều đâu

- Công việc của tôi....

- Công việc của cậu, mình đã xin nghỉ giúp vài ngày rồi, khi nào đi làm cậu cứ điện cho họ trước một tiếng là được, họ cũng sẽ không đuổi việc cậu đâu

- Điện thoại....

- Điện thoại của cậu mình đang giữ, nó bị hỏng vài chỗ khi cậu, đợi sửa xong, mình sẽ trả cho cậu. Nếu cậu còn lo về tiền phí sửa điện thoại và phí bệnh viện, cậu có thể trả lại mình sau nếu muốn

Giống như đoán trước là cô sẽ hỏi cái gì, hắn tự nhiên buột miệng nói ra tất cả. Xem ra cũng khá lạnh lợi, cô có thể kiếm được lời, tâm tình thoải mái hơn một chút. Tư Du nhắm mắt, tựa đầu vào gối, từ chối tiếp tục ngắm trăng. Hắn tưởng cô buồn ngủ, lại muốn để lại gối thấp xuống. Nhưng tay vừa chạm đến gối, hắn liền nhận được câu nói tiếp theo

- Cảm ơn, cậu có thể về

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trận bóng đá

Thật là tàn nhẫn. Từ Ngạn cười khò sở rồi cũng tự động rời đi, chỉ là giúp cô nằm xuống một cách thoải mái một chút. Hắn còn tưởng cô đã nói lòng tâm tình hơn, không ngờ vẫn là rất vô tình như vậy. Coi như, hắn đã quen với chuyện này. Ngày mai là chủ nhật, hắn sẽ tranh thủ sắp xếp đến thăm cô

Mà khoan, hình như hắn quên một cái gì đó, hắn quên là ngày mai mình phải thi đấu. Đúng rồi, hắn đã nhận lời tham gia vào trận bóng lần này, đội trưởng đã đề nghị với hắn, mặc dù có mặt Đại Vũ hắn không thoải mái cho lắm nhưng cũng đã lỡ đồng ý, hơn nữa trận này cũng khá quan trọng với trường. Trong một thoáng nào đó, hắn mong cô cũng có mặt ở đó. Nhưng mà bác sĩ nói cô phải dưỡng thương ít nhất hai ngày, nếu không có vấn đề gì mới được xuất viện

Đành chịu thôi, lời mời lại nuốt vào trong lòng, thôi thì ngày mai rủ Hồ Huân đi cũng được. Hồ Huân nghe hắn kể mọi chuyện xảy ra trong lúc hắn ta đi thi há hốc mồm. Còn không biết mình đã đi một tuần hay một tháng, lại xảy ra nhiều chuyện hay ho như vậy. Từ Ngạn liền gườm gườm nhìn hắn. Ok, hắn biết hắn lỡ mồm, ăn nói có chút vô duyên

Hồ Huân đặc biệt muốn chọc ghẹo, cô gái họ Lương kia cũng thật thú vị. Hắn ta vẫn là cho rằng hai người không thể nào thân thiết hơn được nữa. Từ Ngạn im lặng, chứng tỏ là thật, đã bị người ta khurột từ rồi. Cũng đúng thôi, người như Lương Từ Du kia không hề biết thương hoa tiếc ngọc là gì, huống hồ Từ Ngạn quý như kim cương của chúng ta

Mà dù sao chuyện cũng đã qua, Hồ Huân cũng không còn hứng thú bới móc lại. Hắn cũng tin tưởng vào tài năng của Từ Ngạn sẽ thể hiện tốt trong trận này. Chọn một vị trí tốt trong khán đài, Hồ Huân cẩn thận mở gói bắp rang bơ ngồi ăn. Kì lạ là hôm nay sân vận động ở trường đông đến muốn nghẹt thở

Bọn họ hò hét đủ thứ, hắn còn lơ đãng nghe tên Tạ Từ Ngạn, đa số lại là nữ, tất nhiên là đến vì tên Từ Ngạn kia, cái số đó đúng là đào hoa. Hồ Huân chép chép rồi bỏ bắp vào miệng nhai ngấu nghiến

- Cháu cảm thấy thế nào? - Hạ Phong vén mái tóc lòa xòa trước mặt khi Từ Du cố gắng ngồi dậy, ân cần giống như mẹ cô vậy

- Ông ạ - ánh mắt cô trở nên hiền hòa hơn hẳn, quả nhiên là giống với mẹ cô - thật ra 2 bác không cần đến tận đây - Từ Thiên đang ngắm nhìn thiết kế của căn phòng cũng phải quay lại nói

- Cháu nói cái gì vậy, bình thường ăn nói sắc sảo lắm mà, có phải bị thương làm cháu mất trí rồi hay không? Ăn nói còn mơ hồ, cháu còn nợ bác một ván cờ nữa đấy, bác đã nghiên cứu rồi, nhất định sẽ thắng - Từ Thiên nhăn mặt nói, liền bị vợ trừng một cái, tính tình tệ như vậy, còn đi so đo với một đứa trẻ đang nằm viện, không thấy hồ thẹn sao?

- À, vâng - Từ Du đột nhiên hơi mỉm cười, rồi hình như nhận ra có điều gì đó không đúng, cô lấy lại vẻ mặt nghiêm nghị bình thường. Hạ Phong nheo mắt nhìn biểu hiện trẻ con lại cố tỏ vẻ người lớn của cô thì thấy buồn cười, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, không thể cưỡng lại phản xạ bình thường của mình

Từ Du cười, cảm giác cả căn phòng như bừng sáng, tiếng cười khẽ của cô rất êm tai. Từ Ngạn chắc chắn sẽ rất muốn nhìn thấy. Bạn của hắn lúc cười, đẹp vô cùng. Vậy mà cô không cười, nếu cô cười, hắn sẽ giống như một đại mỹ nhân trong mắt người khác. Vì vốn dĩ, vẻ mặt lạnh bình thường của cô cũng rất trong sáng, thuần khiết Từ Ngạn chắc chắn sẽ rất phấn khởi nếu thấy vẻ mặt này của Từ Du, nhưng đáng tiếc hắn đang thi đấu ở trường, bọn họ lại không thể đến coi. Đứa nhỏ này chính là không muốn mình xấu hổ với bạn, lớn rồi còn có ba mẹ đi theo, giống như đi họp phụ huynh cho trẻ con tiểu học vậy. Dù sao, Từ Thiên cũng không phản đối, muốn dành ngày cuối tuần đi tắm suối nước nóng với vợ

- Từ Ngạn hôm nay đi thi bóng đá, đáng tiếc cháu lại không thể đến. Cô chắc nó rất thích có cháu đến coi - Hạ Phong bỏ lại một câu nói rồi đi về

Từ Du nhận ra, đã bao lâu rồi mình không đi xem bóng đá. Ngày xưa mẹ rất thích coi bóng đá, cho nên thường dẫn hai chị em cô đi xem. Cô thích tiếng hò reo mỗi khi đội nhà ghi bàn, rồi mẹ cô sẽ nhảy dựng lên hét theo, bóng bay, thức ăn, và rác rưởi bay khắp nơi trong niềm hạnh phúc vô bờ bến. Cô lại không biết, Từ Ngạn kia chơi bóng đá khá được

Sau khi ba mẹ hắn về, Đồng Hạo đã đem trái cây vào. Nó lại kể những chuyện ở trường cho cô nghe, nhưng cô không để tâm đến là mấy. Đến khi nó lay người cô, Từ Du mới giật mình bản thân này giờ đang cảm miệng táo nhưng chưa cho vào miệng. Miệng cô đột nhiên lạt nhách, không nghe thấy vị gì nữa

- Đồng Hạo, hôm nay có muốn đi coi bóng đá không? - cô hạ tay xuống hỏi

- Hà? Đi coi bóng đá? Ở đâu? Chị còn chưa khỏi bệnh mà? - Đồng Hạo hỏi rất nhiều câu mà cô không muốn trả lời, nhưng là nó phải đưa cô đi mới được

- Làm ơn, em đừng xem như chị tàn phế, hơn nữa, băng trên đầu chị cũng tháo ra rồi, bác sĩ cũng nói chị hồi phục nhanh, ngày mai đã có thể xuất viện. Hôm nay ra ngoài thì có gì khác biệt?

- Ừm, cũng có lí - Đồng Hạo gật gù, chị nó quả thực hồi phục rất nhanh - nhưng mà đi đâu?

Các cầu thủ lần lượt ra sân cỏ. Sân tuy không rộng nhưng đủ lớn để trở thành một trận đấu nghiêm túc giữa các trường. Cái tên "Tạ Từ Ngạn" không biết từ lúc nào lại được hô vang lớn đến thế. Thì ra là đội cổ động của trường hắn, mà trong đó, Anh Thi là đội trưởng. Anh Thi sắc sảo, quyến rũ vô cùng trong chiếc váy thể thao ngắn cùn cùn và bông cổ vũ trong tay

Đại Vũ đang nhìn hắn chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống. Hắn biết, mình đã chọc đến cậu ta. Thân hình vạm vỡ ngồi im một góc ngâm ngùi làm cầu thủ dự bị của đội mình. Tên đội trưởng đó không biết nghĩ cái gì lại để Tạ Từ Ngạn ra sân thay Đại Vũ. Chẳng lẽ vì cái đám con gái mê sắc kia? Muốn cho bọn họ có uy nghiêm hơn so với những trường khác?

Đại Vũ hừ lạnh, cái giận cùng buồn bực vẫn còn tồn đọng. Hắn lại phải ngồi đây chứng kiến Tạ Từ Ngạn ghi bàn. Tên này khi chơi bóng nhìn cũng thật ngẫu, lại còn cười rất tươi, cố tỏ vẻ đẹp trai để cưa đổ đám con gái ngu ngốc. Chịu thôi, ai bảo ngay cả Anh Thi còn mê tí hắn. Nhưng Đại Vũ cũng không thể không công nhận, hắn có kĩ thuật thực khá

Tỉ số 1-0 nghiêng về phía đội khách. Đại Vũ tức giận ném cái mũ xuống đất. Mẹ nó! Hắn vậy mà để lọt trái banh mất. Tên này bị sao thế? Lúc dẫn bóng rất tốt, đến lúc ghi bàn lại lúng túng chệch chោang. Đại Vũ rất muốn chạy ra đó đuổi hắn trở về chỗ ngồi rồi đánh thắng một trận này nhưng mà hắn ta không thể. Rồi lại phải kiềm chế, ngồi lại xuống ghế. Đội trưởng chạy lại vỗ vai hắn một cái coi như an ủi rồi chạy đi. Từ Ngạn lại cười tươi, đám con gái lại hò hét lung tung

Chỗ ngồi không còn nhiều, cô tùy tiện chọn hai chỗ ở phía ngoài. Tiếng hò hét làm cô khẽ rung mình, cũng thấy có chút phấn khởi hơn mong đợi. Gương mặt cô đã hòa hoãn hơn một chút, Đồng Hạo thì phải nói, vô cùng cao hứng, luôn miệng cổ vũ cho Tạ Từ Ngạn đang tỏa sáng ở đẳng kia. Xem ra hắn đang làm khá tốt, đường bóng đi cũng khá chuẩn

Người bên cạnh đột nhiên nhích qua làm chân mày cô khẽ chau lại, chỗ ngồi đã hơi chật một chút, nhưng rồi người kia cũng nhận ra cô đang khó chịu nên trở về vị trí cũ, miệng cũng nói tiếng xin lỗi. Từ Du tiếp tục quan sát trận đấu. Cô nghe thấy tiếng huýt còi, nhưng không phải là tiếng hô vang của trường cô, tỉ số đã là 2-0. Lần này, trách nhiệm lại thuộc về hấn một lần nữa, đội trưởng lên tiếng hơi trách móc, hấn đang mất tập trung

Từ Ngan gật gật đầu rồi lại chạy đi. Đã có chuyện gì? Trái bóng đó, không thể nào đi chệch hướng được. Rốt cuộc hấn đang nghĩ cái gì trong đầu vậy chứ? Đông Hạo thì thờ dài nảo nề, nó hét muốn lạc cả tiếng đi nhưng Từ Ngan không nghe thấy chút nào, hơn nữa để hụt trái đó cũng thật là đáng tiếc. Ánh nắng càng ngày càng gắt, mồ hôi trên các cầu thủ đã chảy ròng ròng từ lúc nào

- Chị hai, anh Từ Ngan bị sao thế? - Đông Hạo chán nản tán gẫu với cô

- Chị làm sao biết - cô nhún nhật trả lời, giọng nói không còn đánh thép nữa. Giống như là trong thời tiết oi bức thế này, tiếng cô phát ra như dòng suối trong treo giữa rừng nhiệt đới. Đông Hạo che miệng cười

- Không lẽ, anh ấy bị đau bụng kinh hả? - nó cười khúc khích đến mắt híp lại thành một đường

Nghe lời nói đùa của em trai, Từ Du cũng không nhịn được mà khẽ cười một tiếng, gò má nâng cao ửng hồng. Từ Du phát hiện, đã bao lâu mình không cười, nụ cười thật không còn thoải mái như lúc nhỏ nữa. Nhưng mà cô mừng vì mình không quên điều này. Cô cúi cúi đầu cười theo Đông Hạo rồi lại ngược mắt tìm kiếm hình bóng của hấn

- TỰ THIÊN, COI CHỪNG BÓNG!

Cô chắc, tiếng “bóp” vang lên rất mạnh. Bóng đập ngay vào trán hấn. Từ Ngan lập tức cả người nằm dài trên sân cỏ, đầu đau nhức lại còn hơi lằng lằng. Trận đấu dừng lại một chút, đồng đội chạy lại xem tình hình của hấn. Thấy hấn ngốc đầu cười xuề xòa thì cho rằng hấn nên nghỉ ngơi một chút. Từ Ngan không phản đối, hấn thấy hơi mệt nên loạng choạng đứng dậy, nhìn về phía góc của sân bóng, không còn thấy bóng dáng hai người kia đâu nữa

Không lẽ hấn bị nắng chiếu đến hoa mắt, vừa rồi hấn còn nhìn thấy Từ Du thoáng cười nhạt, lại còn có Đông Hạo đang ôm bụng cười ở bên cạnh, cả hai dường như đang có tâm trạng rất tốt. Nhất định là hấn điên rồi, cô đang dưỡng thương ở bệnh viện, sao lại đến đây được chứ? Hơn nữa, với tính cách của cô, chắc sẽ không có hứng thú với bóng đá đâu. Nhất định là hấn hoa mắt rồi!

Từ Ngan lắc đầu cười lại trở về chiếc giường trắng trong phòng y tế. Nụ cười lại lập tức đông cứng, hấn đang, hấn đang nằm mơ hay sao? Tại sao, tại sao.....suy nghĩ vẫn còn lấp lấp, lời nói đã thốt ra khỏi miệng

- Tại sao, cậu lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ra viện-làm quen bạn mới

Nhìn thấy cái trán đã sưng tấy đến lộ rõ mạch máu, cô không bận tâm đến câu hỏi vô nghĩa của hấn nữa. Từ Ngan ho khan hai cái, yên phật ngồi xuống giường, không biết nên hỏi cái gì. Là hỏi cô tại sao đến đây? Đầu cô chắc chắn không có vấn đề? Là cô trốn viện hay là bác sĩ thật sự cho phép? Có rất nhiều câu hấn muốn hỏi, nhưng mà miệng mở không nổi

Hấn không phải muốn nghỉ ngơi? Tại sao không chườm đá, như vậy đến chiều trên trán sẽ để lại một cục sưng to như quả trứng gà, khẳng định nhìn sẽ rất buồn cười. Ngón tay cô khẽ cử động, chuyển động lại gần gương mặt anh. Từ Ngan mắt mờ to, tim đập thình thịch nghe vô cùng rõ ràng, ngón tay thon nhỏ của cô vậy mà dường như muốn chạm vào da thịt hấn. Dù chỉ là tưởng tượng, hấn cũng thấy nhồn nhột ở da thịt

Nhưng không phải, hấn xấu hổ nhận ra hình như mình có chút trông đợi. Cô chỉ đang lấy chai dầu ở cái tủ sau đầu hấn. Từ Ngan thờ ắt ra một cái, cả mặt nóng ran, hơi thất vọng một chút. Cô giấu chai dầu vài giây sau đó lại đưa cho hấn. Cái mặt hấn hấn ngày mai sẽ bị đồng đội la rầy nhiều lắm, không thể lại trông thảm hại hơn được nữa

Hấn chưa từng nhận bất kì sự quan tâm nào của cô. Đây là đầu tiên. Cũng khiến hấn thật xúc động. Hấn ngậm ngùi nhận lấy chai dầu từ tay cô, thấy lòng có chút nhột. Hấn cũng biết nhìn mình bây giờ có bao nhiêu phần đáng thương. Từ Ngan lắc đầu cười khô, không hiểu sao hấn lại cười, hơn nữa còn cười rất sáng khoái

Lúc này tham gia, quả thực, lòng hấn không yên. Đúng hơn, hấn không có tâm trí nào ghi bàn được nữa. Hấn thấy vị trí này hấn là nên của Đại Vũ, hơn nữa hấn nhớ buổi chiều ở phòng bệnh cùng với cô, thích nhất là cảm giác chỉ muốn nhìn thấy gương mặt càng ngày càng hồng hào của cô. Hôm nay cô lại đến đây coi hấn thi đấu, đúng là một bước tiến lớn

Từ Ngan không sợ ngày mai, tính tình cô lại thay đổi như thời tiết, có thể sẽ lạnh lùng bước ngang qua mặt hấn. Nhưng không sao, lúc đó, hấn sẽ quay đầu lại chủ động gọi tên cô. Chắc chắn, Từ Du sẽ dừng chân nhìn hấn, đợi hấn nói ra chuyện cần nói. Thật ra, hấn chỉ muốn đi cùng với cô đến nhà ăn, cùng ăn cơm với Hồ Huân, hấn còn chưa giới thiệu hai người với nhau nữa

Hồ Huân nhất định sẽ rất hào hứng cho coi. Nghĩ đến một buổi trưa ba người ngồi cùng một bàn ăn cơm, hẳn lại thấy thích thú vô cùng. Vết bầm trên trán vậy mà cũng bớt đau hơn. Từ Ngạn lại nhe răng cười, không hỏi lí do cô ở đây, chỉ kể chuyện trên trường cho cô nghe. Thật sự trong câu chuyện của hẳn, cô không hề quen biết một người bạn nào, cho dù là trong hay ngoài lớp. Nhưng cô vẫn nghe, đúng hơn là cô cho hẳn biết mình đang nghe, chứ không “thật sự” lắng nghe

Hắn vậy mà cho rằng cô hiểu tất cả, nên kể càng háng hái hơn nữa. Cô tự hỏi, cô không hề đáp lại, vậy mà hẳn vẫn cười đùa cứ như đó là chuyện kể cho rất nhiều người nghe. Người ngoài nhìn vào, chắc chắn sẽ cho rằng đầu óc hẳn không bình thường. Bất quá, cô cũng ngồi ngoan ngoan nghe hẳn kể chuyện, dù sao cũng không có chuyện gì để làm

Còn công việc, cứ để ngày mai tính đi...

Sáng hôm sau, Lương Tư Du trở lại trường, dư luận lại một lần nữa dậy sóng. Từ Ngạn đề nghị sáng sớm đến chờ cô đi học bằng mô tô, sợ cô đi bộ ngoài đường bây giờ, có thể bắt chột đau đầu, ngã xui trên đường, như vậy rất nguy hiểm. Mà Đồng Hạo lại nhờ hẳn trông chừng cô giúp nó, hẳn đương nhiên càng không thể từ chối, hơn nữa còn rất vui về làm nhiệm vụ. Hồ Huân thật sự rất muốn gặp cậu, trưa nay mình sẽ sắp xếp một chút - đợi Tư Du sửa váy áo xong, hẳn lại tiếp tục đi bộ cùng cô lên lớp, miệng liên tục cười nói - tên đó á, bình thường nói nhiều vô cùng, suốt ngày chỉ biết chơi game là chính, tán gái là phụ, giống hệt như ba hẳn, chú Minh Triết, là bạn của ba mình từ nhỏ. Nếu gặp hẳn, chắc cậu cũng chỉ thấy một cỗ phiền phức mà thôi...

Hắn chê bạn mình nhiều như vậy, còn muốn giới thiệu với cô. Ách, chuyện này, cô cũng không không chế nổi nghe được. Từ suốt ngày hôm qua đến giờ hẳn cứ luôn miệng kể với cô người bạn tên Hồ Huân đó, cô không thể không nghe lọt tai. Có điều, bọn họ nhận ra, từ sau khi từ bệnh viện trở về, nét mặt cô có chút mềm mại, cơ miệng cũng kéo lên một chút, ít ra cũng không đáng sợ như trước

Hay nói đúng hơn, ở gần Tạ Từ Ngạn, tâm trạng cô đặc biệt hòa hoãn, giống như đang thực sự chấp nhận người này trở thành “người quen”. Đám Đại Vũ kì lạ là không có động chạm gì tới hẳn cũng như cô, chỉ ồn ào một góc lớp như mọi khi thôi. Mà hẳn lúc trước hay sang đó nói chuyện bây giờ cũng không còn, cô không hỏi, hẳn cũng làm như không có gì, ngồi yên một chỗ, có khi là học bài, có khi là nói chuyện với cô

Tư Du thật thấy, hẳn có chút đáng thương. Từ một người năng động luôn vui vẻ với bạn bè lại trở nên giống như, giống như càng ngày càng khép kín, chỉ nói chuyện với cô. Mà đáng thương hơn là chỉ có mình hẳn tự nói, tự cười, còn cô chỉ vẫn chăm chú chép vở tập của hẳn. Có đôi lần cô tự hỏi, mình có nên đáp lại như một sự lễ phép? Có nên khiến hẳn không trở nên cô độc như bây giờ?

Cô biết, mọi người không truy cứu chuyện của cô nữa, khác có lí do, nhưng cô không hỏi, cũng không muốn làm lớn chuyện. Như bây giờ là tốt rồi, yên bình, đúng như cô mong muốn. Phát bài tập, cô vẫn là người đạt điểm tối đa. Giờ trưa, cô vẫn xuống căn tin ăn cơm, cũng ngồi ở chỗ cũ, không khí ồn ào không ảnh hưởng đến cô vẫn như cũ

Chỉ là, ở đối diện còn có xuất hiện không chỉ một, mà là hai người, là hai người đó. Một là Từ Ngạn cô đã biết tên biết mặt, còn một người, cô đoán, chắc là bạn của hẳn, Hồ Huân. Nhìn nét mặt hai người cũng trẻ con y như nhau, cô nghĩ những lời chê bai của hẳn về người bạn này cũng không hoàn toàn là sai. Nghe Từ Ngạn giới thiệu xong xuôi, Hồ Huân đưa tay ra trước mặt cô chào hỏi

- Xin chào, mình là Hồ Huân

Không có một cử động nhỏ nào khiến Hồ Huân nghĩ người này không bị điếc hoặc là hẳn không tồn tại. Hồ Huân nhướn mày kinh ngạc, khả năng coi thường người khác của người này cũng thật là phi thường rồi, hẳn ta nhìn Từ Ngạn một cái. Từ Ngạn chỉ nhún nhún vai, tỏ vẻ tự mãn, cho rằng mình đã đạt được một cấp bậc đối xử mới của cô

Nhìn vẻ mặt của Hồ Huân, hẳn là giống như hẳn lúc trước mới khi gặp cô đi, cũng ngần ngại như kẻ ngốc như vậy. Chuyện này đối với Tư Du là bình thường, rất bình thường. Cô không quan tâm đến người khác, hẳn đã quá quen. Chỉ là có cảm giác kiêu ngạo so với Hồ Huân, cảm giác cô đối xử với hẳn đặc biệt hơn những người khác, ở trên đỉnh cao của sự thành công

- Cười cái gì? - Hồ Huân chán ghét vì bị bỏ lơ, tức giận nhìn Từ Ngạn

- Quà đâu? - hẳn chìa tay, vẫn chưa ngưng cười

- Không mua - Hồ Huân cúi đầu ăn cơm, coi như không nghe thấy

- Không sao, chiều nay mua cũng được. Mình cũng coi như dẫn cậu làm quen Tư Du một tiếng rồi còn gì

- Nhưng cậu ấy căn bản đâu có nói chuyện với mình - Hồ Huân nuối tiếc nhìn Tư Du, thật muốn nghe giọng người này một chút. Muốn biết người đứng nhất trường sẽ có giọng nói như thế nào - cậu, cậu, cậu thật sự đã kèm Từ Ngạn học trong kì thi lại sao? - Từ Ngạn nuốt nước miếng nhìn cô, cô sẽ trả lời? Hoặc không?

Đũa trên tay dừng lại, cơm đã ăn được hơn một nửa, bụng cô đã hơi no. Cô vốn, không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi này, nhưng mà cô lại không muốn làm hẳn mất hứng. Hẳn giới thiệu bạn với cô, cũng không có nghĩa là cô sẽ kết bạn này nọ, cô cũng sợ, người bạn này cũng sẽ như đám người Đại Vũ kia. Hẳn lại nói, người này là bạn từ khi mới lọt lòng mẹ của hẳn, hẳn cũng sẽ giống như hẳn

Không muốn làm hẳn mất hứng? Từ khi nào cô lại có suy nghĩ này? Từ khi hẳn chủ động chăm sóc cô ở bệnh viện, từ khi nghe ba mẹ hẳn nói hẳn đã thay đổi, cố gắng đọc sách hơn từ khi quen biết cô, từ khi Đồng Hạo nói trong cái đêm cô phẫu thuật, hẳn đã thức trắng ngoài hành lang, từ khi cô nhận ra mình cũng không quá chán ghét hẳn như lúc đầu?

Có quá nhiều chuyện hần can dự vào. Trong kỉ ức 6 tháng này của cô, hần thường xuyên có mặt, thường xuyên xuất hiện rồi quấy nhiễu, khiến cô đau đầu. Đã muốn đẩy hần ra xa, chỉ có một chút động lực nhỏ, đến khi hần quay lại, cô liền yếu mềm đến không cưỡng lại được ý muốn buông xuôi, mặc cho mọi chuyện theo lẽ tự nhiên. Lẽ tự nhiên? Chính là cái gọi như bây giờ, hần thân thiết với cô

Cô đã thay đổi. Cô thừa nhận. Dù bản thân rất cố chấp, nhưng cô thừa nhận chuyện đó. Mọi gánh nặng về việc làm, đi học trên trường, cô thấy thật nhẹ nhàng vô cùng. Tâm trạng lúc nào cũng tốt hơn lúc trước, tối về ăn cơm cùng Đồng Hạo cũng không còn miễn cưỡng nặn nụ cười nữa. Cô nhận ra trước khi gặp hần, cô luôn đặt mình vào một khuôn khổ, bắt ép mình làm mọi chuyện một cách hoàn hảo không được sai sót, rồi mệt mỏi

Mệt mỏi? Cô cuối cùng cũng biết mệt mỏi. Quả nhiên, chỉ có khi lúc thanh thản mới biết mình đã từng mệt mỏi. Rốt cuộc tại sao cô lại sống cuộc sống quá hà khắc như vậy? Cố gắng đi làm, đi học, chính là muốn tìm một học bổng đi Mỹ, muốn đưa Đồng Hạo đi cùng, sang đó tìm ba cô. Mặc dù cô biết có qua đó, mọi chuyện cũng không thay đổi nhiều. Nhưng mà cô muốn chứng minh, bọn họ có thể sống tốt dù không có ba

Thì sao chứ? Lần đầu tiên trong suốt gần 7 năm, cô thấy nhiệm vụ mà đặt trọng cả đời lại không quan trọng nhiều đến vậy. Là do hần sao?

- Ừm - mãi một lúc sau, Hồ Huân còn tưởng cô sẽ không quan tâm, lại nghe được âm thanh trong trẻo nào đó mà hần ta còn tưởng mình bị ảo giác. Giọng nói đó, lại là của Lương Tư Du?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tổn thương

- Ồ, ừm, khụ.....vậy, dù sao cậu cũng không thể thân thiết với tên này.... - Hồ Huân câu vừa nói được một nửa liền bị Từ Ngạn đánh một cái vào bụng

- Nói nhảm, còn không mau ăn, cho cậu ngồi đây đúng là đại dột

- Thì sao, đừng tưởng mình không biết cậu đi rêu rao khắp nơi bao thói quen tật xấu của mình - Hồ Huân nheo nheo mắt vạch trần tội ác

Không nghe bọn họ tiếp tục cãi nhau nữa, Tư Du kết thúc bữa ăn trưa của mình, rồi đi. Từ Ngạn nói chuyện với Hồ Huân một lúc rồi cũng trở về lớp. Hôm nay cô không đi làm, là hần nói, nếu như cô kiên quyết đi hôm nay, hần sẽ đến chỗ làm của cô làm phiền suốt ngày. Chỉ nghĩ thôi cô cũng không thích, và lại, giống như, giống như cô đang nghe lời hần

- Lớp trưởng nhờ mình cùng một số bạn vẽ một bức tranh về hội thao - Từ Ngạn đặt hai tay ra sau gáy hào hứng nói. Vẽ? Vẽ như vậy hần sẽ bớt chút thời gian làm phiền cô đi, như vậy rất tốt. Cô cho dù không bài xích hần ở bên cạnh nhưng cũng muốn hạn chế tối đa thời gian lãng phí của mình

- Rất tốt, cậu nên tham gia

- Thật sao, cậu cũng thấy vậy, đúng không? - hiếm hoi nhận được đồng tình từ cô, hần liền cười tươi, rồi lại nhanh chóng nhắm mắt - nhưng mà, nếu vậy, ra chơi cũng như giờ ăn trưa mình sẽ rất bận

- Không sao, dù sao cũng chỉ là một bức vẽ thôi - cô thân thiện cho lời khuyên, cũng mong hần nhanh nhanh đồng ý một chút

- Đồng ý! - hần gật đầu chắc nịch

Trên sân tập bóng của trường, mồ hôi rơi nhễ nhại rơi ướt cổ. Tiếng quát nạt của Đại Vũ vang xa. Hần ta là rất tức giận mình ở đây luyện tập, cái đám người vô dụng này. Còn Tạ Từ Ngạn hiện đang làm gì, ở bên chỗ mát vẽ tranh gì đó cho hội thao của lớp. Hừ! Đáng ghét, hần vậy mà làm hỏng trận đấu của trường mình, đội trưởng cũng không có nửa câu trách mắng, hần còn vui vẻ như không có trách nhiệm

Đại Vũ bức bối suốt buổi tập luyện. Cuối cùng hần chuyển, chân lại đá một lực thật mạnh, như muốn trút hết tất cả tâm trạng của mình suốt mấy ngày nay bên trái banh. Bóng bay chệch đường, bay rất xa, rất mạnh, hướng về phía.....Đại Vũ mờ to mắt nhìn, nếu có thể, có thể tránh kịp trái banh không? Người kia, là người mà hần ta không thể nào ngờ đến

Tư Du siết chặt quyền sách vừa mượn từ trong thư viện, đăm đăm mắt nhìn trái bóng chậm vừa đủ, hay nói cách khác là khoảng cách đủ xa để cô có thể nhìn thấy, thậm chí là tránh kịp. Sau giờ ăn trưa, cô chỉ thuận đường đi ngang qua sân tập bóng. Cô nghe thấy tiếng bạn học bảo cô tránh ra, hần là kịp tránh đi chứ, nếu cô không phải người thiếu năng chậm tiêu

Tư Du lạnh nhạt nhìn trái bóng đang xoáy trong không trung, giống hệt như tính chất của nó để phục vụ cho những trận đấu. Rồi cô nhìn sang bên tay phải mình, là một nhóm bạn học đang nắn nò hoàn thành bức tranh, trong đó, tất nhiên cũng có hần. Là cô đã đề nghị hần tham gia kia mà. Nếu cô nhớ không lầm, ngày mai là hạn cuối nộp tranh, mà bọn họ đã dành suốt 5 ngày, khó khăn mới đến công đoạn hoàn thành

Hiện tại, cô hoàn toàn có thể tránh được trái bóng, thậm chí còn có thời gian để đứng đây suy nghĩ nữa kia mà. Nhưng, nếu làm vậy, bức tranh sẽ bị hỏng mất, hơn nữa, hần còn sẽ bị thương. Ở vị trí này, đầu hần sẽ lại bị đụng nữa. Hai lần bị bóng đánh trúng đầu, hần cảm giác sẽ rất khó chịu. Không

hiếu sao, cô lại không muốn hấn bị đau. Điều đó rõ ràng làm cô sợ hãi. Cô bắt đầu coi trọng người này từ khi nào. Không thể, không thể để người này không chế cô được. Cô dù sao có bị đánh trũng cũng không thấy đau, thôi thì coi như vì bức tranh. Từ Du đứng im không nhúc nhích, mắt hơi nhắm nghiền, mi khẽ rung động

Tiếng “bộp” rõ to, trái bóng văng ra xa, nhảy vài cái rồi đứng yên. Đại Vũ tròn mắt nhìn. Là, là cô cố ý! Người này không bao giờ làm việc vô tình, chỉ là luôn có ý đồ, luôn có tính toán, làm gì để có lợi cho bản thân nhất. Nhưng là, cô hoàn toàn có thể tránh, lại không làm. Là vì cái gì? Đồng đội chạy lại nhặt trái bóng, cô không nghe lời xin lỗi lọt vào tai, lại lạnh lùng bỏ đi

Nhìn áo trắng phẳng phiu rồi đi, Đại Vũ đột nhiên có một suy nghĩ khác trong lòng. Rồi hấn ta lại nhìn Từ Ngan cười rạng rỡ, mặt lem luốc vài vết màu nhưng vẫn rất anh tuấn. Không lẽ, không lẽ.....là vì hấn? Lương Từ Du vì hấn mới đỡ một cú sút?! Chấn động nhận ra tư duy của mình, Đại Vũ không khỏi rùng mình. Tại sao, cô lại làm vậy?

Nghe tiếng, khẳng định lực của trái banh cũng không vừa. Nhẹ thì có thể bầm tím, nặng thì phải đến bệnh viện kiểm tra. Vậy mà thân là con gái, nét mặt cô lại không có chút biểu cảm. Dường như chẳng có thứ gì có thể làm cô đau, thật sự là như vậy? Đại Vũ không còn tâm trạng chơi bóng nữa liền bỏ đi. Người đó, thật sự đã thay đổi

Hấn là từ đầu năm, biết cô lãnh khốc vô tình, nhìn người bằng nửa con mắt, đầu óc giống như lập trình sẵn, luôn hoàn thành mọi việc rất xuất sắc. Bất kể bạn học đến bất chuyện, cô không mở miệng lấy một lời, giống như không quan tâm. Dần dần, cũng không còn ai buồn làm quen với cô nữa, mà cô trong mắt hấn cũng chỉ giống như cái gai kiêu ngạo, làm hấn chướng tai gai mắt

Lúc đó, còn có tin đồn có dính líu đến xã hội đen, lại khiến cô càng khó gần hơn, không đúng, là cô khó gần từ lúc sinh ra rồi. Vậy mà từ lúc gặp Tạ Từ Ngan, cô đã thay đổi. Cô đã tha cho Anh Thi một con đường sống, còn không truy cứu tai nạn suýt chết của mình, lại còn vừa mới này, đỡ hộ Từ Ngan một phát. Tất cả những thứ đó là gì?

Anh Thi thì luôn miệng nói bên tai Đại Vũ. Nói rằng Từ Du kia là một người xảo quyết luôn tính toán. Nhưng tại sao, càng ngày hấn lại cảm thấy không phải? Có phải bọn họ hiểu lầm. Tính cách hấn vốn không phải vậy, hấn vốn nói ghét là ghét, nói thích là thích, chỉ riêng cái người thần thần bí bí này, làm hấn có cảm giác tội lỗi giống như đang bị hiểu lầm

Mang tâm trạng bực bội trong người, Đại Vũ đi gây sự khắp nơi nguyên một ngày, lại còn nổi nóng đánh người, Anh Thi thì khỏi bàn cãi, lúc nào cũng tham gia tốt chuyện này. Từ Du ngồi trong lớp nhìn xuống cánh tay, có một vết bầm lộ ra, cô cố gắng lấy tay áo kéo xuống, che lại. Chiều, cô lại đi về nhà như mọi ngày, sau khi đã kết thúc công việc ở siêu thị của mình

Cảm thấy không khí trong nhà đột nhiên ngột ngạt hẳn, Đông Hạo không lẽ có chuyện, còn chưa đi ngủ? Vừa cởi giày ra, sắc mặt cô liền tối sầm lại, ánh mắt thất thần mà nhìn người đàn ông và người phụ nữ ngồi trên sofa chật ních, căn nhà đột nhiên trở nên tù túng. Những nếp nhăn chuyển động trên mặt, tạo ra nụ cười gượng gạo

- Lâu rồi không gặp con, Du - người đàn ông có chất giọng giống cô, nhưng trầm hơn, cũng khàn đặc hơn do tuổi già. Trái lại, Từ Du không có biểu cảm gì, chỉ cúi đầu như chào người lớn, rồi lạnh lùng bỏ lên lầu, cô không thấy Đông Hạo đâu

Ông thoáng buồn, nhận được cái vỗ vai an ủi của vợ, ông nén lại cái thở dài. Nghe thấy tiếng nói lớn trên lầu, hấn là chị em cô đang cãi nhau. Ông nghe loáng thoáng cái gì mà đánh nhau. Lúc này vào nhà, ông cũng có để ý vết bầm tím trên mặt của Đông Hạo. Ông cũng có hỏi, nhưng nó không trả lời, chỉ rót hai cốc nước coi như là mời khách

Từ Du bực bội đi xuống nhà, trên người đã thay bộ đồ khác. Tâm trạng cô thật sự rất tồi tệ, vô cùng tồi tệ. Đông Hạo nổi nóng mà đánh nhau với người ta, bây giờ trên mặt trên người đều đầy vết thương, là cô bực bội tại sao nó không không chế bản thân một chút, lại nghe nó nói đụng phải bọn đầu gấu trường trung học nên bị đánh một trận, có lẽ bọn kia ngứa tay

Cái lí do đó, cô không thể nghe lọt tai nổi. Hơn nữa, ở dưới nhà lại còn có hai người mà cô vô cùng không muốn gặp, bọn họ lại cứ nhiên ngồi vào nơi nhỏ bé, nghèo rớt mòng tòi, họ không thấy khó chịu sao? Cô thật muốn cười vào mặt những người già nhân già nghĩa. Từ Du kiềm nén con giận, ngồi xuống đối diện với họ, cổ rút cho mình cốc nước lọc

- Con.....vết thương thế nào rồi? - ông chăm chăm quan sát gương mặt lạnh tanh của con gái, cẩn thận dò xét

- Vẫn còn sống - cô chuyển tầm mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh. Bà quả thực là đại tiểu thư danh giá, ngay cả khi ở tuổi già, vẫn còn giữ nét cổ điển quý phái

- Ba và dì nghe con bị chấn thương liền về đây thăm con. Con chắc là không bị sao chứ? Bác sĩ đã kiểm tra chưa? - nghe ông nói rất nhiều câu, nhiều câu mà đáng lẽ ra, ông nên nói 7 năm trước mới đúng, trước khi bỏ hai chị em cô mà đi

- Con có nên nói, ba không nên để gia đình người ta phát hiện mình có con riêng

- Từ Du - ông thăm thiết gọi tên con như một lời cầu xin. Sau khi qua Mi sống một thời gian ông mới nhận ra, quyết định của mình là hoàn toàn sai lầm. Bỏ lại hai đứa trẻ không biết gì, nương tựa nhau mà sống quả thực quá tàn nhẫn - ba xin lỗi..... - giọng ông trầm xuống thấy rõ

- Ba thật sự, muốn xin lỗi? - cô cất giọng, mày đã nhủ chặt đến muốn dính vào nhau. Đông Hạo len lén đi xuống cầu thang, nó không muốn chị mình to tiếng với ba

- Tất nhiên, ba cũng muốn bù đắp cho con. Nói cho ba biết, ba có thể làm gì?

- Có chứ. Chắc chắn phải có gì đó ba có thể làm - Tư Du mím môi nói tiếp - ba bỏ con và Đông Hạo ở đây trong lúc gia đình mình giống như chẳng còn một xu dính túi, cũng không biết nên làm gì để kiếm sống, chỉ nhận chút tiền của ba mà trang trải qua ngày giống như kẻ trộm, trốn tránh mà sống, ba có biết, lúc đó rất khó chịu không? - giọng cô nghẹn ngào mà chất vấn ba mình - ba có biết mỗi lúc Đông Hạo phải đi họp phụ huynh, con phải nhờ cô hàng xóm đi giúp, ba có biết mỗi lúc nó bệnh, con không biết phải làm thế nào. Vậy mà ba chỉ nói một câu liền bỏ đi, rồi bây giờ, quay về thì có ích gì nữa, bây giờ con có thể đủ lớn để lo cho cả hai đứa mà không cần tiền của ba. Ba nói ba có thể làm gì ư? Chuyện duy nhất ba làm tốt chính là trở về Mĩ, sống cuộc sống quý tộc của ba mà cũng đừng bao giờ trở về đây nữa

Lời nói của cô chất chứa biết bao nỗi đau. Suốt 7 năm trời, bây giờ mới có cơ hội nói ra một lần. Tư Du bỏ chạy, không muốn nhìn thấy một lần nào cái vẻ mặt giống như bị tổn thương của hai người này. Không, cô mới là người bị tổn thương, Đông Hạo mới là người bị tổn thương. Bọn họ không phải, tuyệt đối KHÔNG PHẢI!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đạt đến ngưỡng cửa

- Chị hai, CHỊ HAI!!! - Đông Hạo hoảng hốt chạy xuống nhà, nhưng đuổi theo cô đến cửa, lại chợt nhớ ra còn có khách. Nó vội rút điện thoại gọi một cú, mong rằng người kia sẽ bắt máy - Alo, anh Từ Ngạn, chị em gặp ba rồi, cãi nhau xong lại bỏ đi, bây giờ trời đã rất tối rồi, em lại không thể đi vì còn có ba, anh đi tìm giúp em được không? Chắc chị ấy chỉ chạy quanh đây thôi.....

Cúp máy, Đông Hạo quay trở lại nhìn ba mình và đi. Đây là lần đầu nó còn cơ hội nhớ lại mặt hai người. Đã quá lâu khiến nó suýt nữa quên đi mình còn có một người ba, còn có một gia đình. Nhưng việc làm của hai người, quả thật rẻ tiền. Họ lấy tư cách gì mà còn đến đây đòi chăm sóc hai chị em nó. Cho dù chị nó đồng ý, nó cũng không

Tận mắt nhìn chị mình chịu khổ, Đông Hạo đã thề sẽ có một ngày đi làm nuôi sống chị mình, mà cũng không cần một xu của hai người này. Đông Hạo nhìn ba với ánh mắt coi thường, hơn nữa còn âm ức. Tuy vậy, Đông Hạo lại biết, trong thâm tâm, nó vẫn còn rất thương người này, chính là cái tình cảm cha con gì đó

- Hai người đã làm gì chị con?

Sau khi nhận được cú điện thoại của Đông Hạo, hấn vừa hay tắm xong, định lên giường đi ngủ. Giờ này đã rất khuya rồi, cô còn đi đâu nữa? Bất chấp sự ngăn cản của mẹ hấn, hấn vẫn lái mô tô đi trong đêm. Đèn đường vẽ trên mặt hấn lúc sáng lúc tối. Đến khu nhà cô, hấn chạy xe chậm lại, đồng thời ngược mắt tìm kiếm

Rốt cuộc cô đang ở cái nơi quỷ quái nào mà hấn không thể tìm được? Từ Ngạn trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Ba cô đang ở nhà? Chết tiệt! Sao ông ta dám trở về tìm bọn họ? Tư Du chắc chắn là vì cãi nhau với ông ta nên mới không chịu nổi. Chết tiệt! Hấn lại thấy mình không thể làm được gì cho cô, mà hấn cũng không có tư cách tham gia vào cuộc sống của cô

Nói dối! Hoàn toàn là giả dối! Ông ta chính là muốn cái gì? Cô không thích, cô cực ghét gương mặt phúc hậu giả tạo đó. Ông ta không phải là ba cô, ba cô không như vậy, không phải thích lừa dối con cái của mình. Mẹ cô, mẹ cô ở trên trời, nhất định sẽ rất đau khổ. Mẹ, mẹ đã tin tưởng lầm người rồi. Ba không hề nuôi nấng con cho mẹ, không hề thương con như mẹ

Tư Du cúi đầu, ngồi trong một góc tường sâu, nơi không hề có ánh đèn chiếu sáng, tối tăm, tịch mịch. Cô co gối, thu người mình lại. Lòng đau như cắt, nhịp thở không thể bình tĩnh nổi. Rồi cô nghe thấy tiếng bước chân, như thường lệ, cô không quan tâm. Nhưng người đó, hấn ôm cô. Cô ngửi thấy mùi sữa tắm thơm lừng và mùi áo da cao cấp, không khỏi thấy mùi lòng

Người này là ai? Tại sao lại ôm cô? Tại sao lại khiến cô cảm thấy bị thương hại? Hấn vùi đầu cô vào ngực mình, bởi vì cô không muốn người khác chạm vào mình, nhưng hiện tại cô bất động, nhưng tỏ cô có nhiều tổn thương đến thế nào. Hấn đều biết cả, bởi vì hấn là bạn thân duy nhất của cô mà

- Khóc đi! Cứ khóc đi, sẽ không ai thấy cậu đâu, có mình ở đây rồi - là giọng nói, giọng nói đó. Cô biết!

Bờ vai không kiềm mà run rên. Rất tốt! Cô khóc, là một điều tốt. Cô nên biểu đạt cảm xúc của mình nhiều hơn nữa, để hấn biết. Từ Ngạn siết chặt cô vào lòng, khẳng định cô đang cần một bờ vai tựa vào. Tất cả sẽ không sao cả, nếu cô khó khăn, hấn có thể giúp. Sẽ giống như cô mong muốn, sẽ không dựa vào tiền của ba cô Từ Ngạn ôm cô ngồi thật lâu, tựa hồ có thể ngồi đó cả đêm. Nhưng mà Tư Du động dậy, cô đứng dậy sau khi đã khóc xong. Trong bóng tối, hấn không thể nhìn rõ vẻ mặt lúc này của cô, mà hấn cũng chắc cô cũng sẽ không thích để người nào đoán tâm tư của mình. Từ Ngạn quay lại xe của mình, vặn chìa khóa đợi cô

Hấn chỉ vỗ vỗ ghế sau, ý bảo cô lên ngồi. Tư Du không từ chối, cô hít hít mũi còn hơi nghẹn rồi ngồi lên, nắm chặt áo da của hấn, chốc sau lại thì thầm bên tai, cô đang...thì thầm "Tôi không muốn về nhà lúc này". Trong lời nói, 7 phần là van xin. Có lẽ cô chán ghét phải gặp mặt người đó. Từ Ngạn không nói nhiều, chỉ chạy xe đi

Hấn chạy không nhanh, nhưng cũng không chậm, đủ để thổi bay những cơn đau của cô. Cô không đau ở bên ngoài, là vì bên trong đã từng quá đau. Từ

Ngan cảm nhận cái ôm của cô như một lần dựa dẫm. Từ Ngan chưa từng cảm thấy muốn bảo vệ cô lúc này, đây có lẽ là lúc yếu đuối nhất của cô từ khi hai người gặp mặt nhau

Từ Du không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài, cô sẽ trú vào một góc lặng lẽ khóc một mình, âm thầm chịu đựng nỗi đau mà không hề rên rỉ, nhưng rồi khi trở lại với thế giới của mình, cô cảm lặng không nói một lời. Nói rằng mình đã trải qua những gì, làm tưởng rằng mình thật kiên cường sắt đá. Hắn chạy xe trên những con đường

Gió làm cô ngửi thấy hương thơm mềm mại trên người hắn, thực thoải mái. Cô tựa đầu trên lưng hắn một lúc lâu, tạm thời quên đi chuyện gia đình. Ngồi trên đây thật tốt, cô có thể miễn cưỡng mà cho qua, cho qua sự lạnh nhạt của mình. Khóe môi hắn nhếch nhẹ, cảm nhận thân hình nhỏ bé phía sau đã yên lặng quá lâu, hơi thở cũng trở nên bình thường, có lẽ cô đã ngủ

Từ Ngan chạy xe thêm một vòng nữa rồi mới về nhà. Đông Hạo sốt sắng đứng đợi ngoài cửa. Nó đã tiễn hai người kia về rồi, cô cũng nên về đi chứ. Thấy chiếc mô tô sáng đèn, chậm chậm chạy lại, Đông Hạo mới thở phào nhẹ nhõm. Dừng chân chống, Từ Ngan nhẹ nhàng bế cô lên phòng. Đông Hạo lo lắng nhìn cô yên giấc rồi nhìn hắn, thầm biết ơn vì có Tạ Từ Ngan

Đắp chân cho cô xong, hắn nhìn quanh phòng cô một lượt, đa số là sách vở, sách vở tựa hồ còn nhiều hơn cả quần áo của cô. Lồng ngực lên xuống nhịp nhàng, hình như cô đang ngủ rất ngoan, Từ Ngan vén tóc cô sang một bên, lộ ra gương mặt hơi mệt mỏi, nhìn kĩ, rõ ràng lúc cô ngủ có vẻ hiền hơn. Nhận ra hành động quá tự nhiên của mình, hắn đứng thẳng người đi về

Tại sao lại làm ra hành động thân thiết như vậy với cô? Từ Ngan xoa xoa trán, hắn có lẽ buồn ngủ quá rồi. Chào Đông Hạo rồi ra về, hắn cũng nhận ra thẳng thóc này mặt mũi thật thê thảm, chắc vừa đi đánh nhau. Đàn ông con trai, chuyện này là bình thường, quan trọng là cô sẽ không bỏ qua chuyện này, Từ Du quả nghiêm khắc

Ngày hôm sau đi học, Từ Du vẫn vác bộ mặt vô hồn đó đến trường. Biết tối qua là hắn đưa cô về nên cô cũng không nói nhiều nữa, trải qua một ngày mà không quan tâm đến mọi thứ là thói quen của cô. Từ Ngan biết cô không vui cho nên hắn cố gắng nói thật nhiều chuyện, nhưng xem ra là vô ích, cô chẳng quan tâm nhiều lắm. Từ Ngan lại thấy mình càng ngày càng ngốc, nói những chuyện chẳng liên quan, có lẽ cô nghe cũng muốn nhầm chán

- Mày còn vác mặt đến đây làm gì? - Anh Thi dùng dằng với một thẳng thóc ở gần trường khi bọn Đại Vũ đang đi bộ về

- Tôi, tôi không quen mấy người - sờ sờ vết thương trên mặt, Đông Hạo nhớ tới lời chị mình nói thì liền lơ bọn họ đi

- Ai, khoan, khoan đã, mày nói gì? Không quen? Xem ra hôm đó đánh còn chưa sướng tay? - Anh Thi giữ nó lại, xem ra còn hung hăng hơn cả Đại Vũ. Đại Vũ hôm đó chỉ là tính khí hơi nóng giận, lại gặp Đông Hạo nên mới không kiềm chế được đánh người. Vậy mà Anh Thi lại cố chấp muốn gây sự, chỉ là, nhìn gương mặt này làm cô ta nhớ đến Lương Từ Du, xem ra trên đời này có nhiều người giống nhau thật đấy

Từ Du nhú mày, là vô cùng nhú mày nhìn. Nhìn bọn họ, nhìn Anh Thi, bọn họ đang làm cái gì với Đông Hạo? Đang khi dễ nó sao? Bọn họ động đến cô còn chưa đủ, còn động đến em trai cô nữa sao? Từ Ngan nhìn theo mắt cô, không hay rồi, bọn người sao lại động đến Đông Hạo nữa chứ? Từ Du khẳng định là đang rất tức giận. Hắn chưa kịp mở miệng, cô đã đi tiếp vài bước nữa

- Đông Hạo

- Chị, chị hai! - Đông Hạo khiếp sợ chạy về bên cô - bọn họ, bọn họ lần trước đánh em - Từ Du nghe đến đó, mặt đã không được thoải mái cho lắm, cô hướng ánh mắt muốn giết người về phía họ. Anh Thi nhếch môi nheo nheo mắt

- Thì ra là chị em, thảo nào khôn nạn giống nhau như vậy! - Đại Vũ cũng không ngờ tới tình huống này, bọn họ lại động vào em trai Lương Từ Du. Anh Thi lại không biết phải trái, tiếp tục chửi xéo - thẳng em trai nhà cô đúng là vô dụng, bị đánh vài cái đã không thể đứng dậy nổi

Từ Ngan siết chặt nắm tay. Không phải bảo bọn họ đừng xuất hiện trước mặt cô rồi sao? Còn dám làm trái lời. Lại còn Anh Thi, mới một thời gian không gặp đã trở nên xấu xa, miệng lúc nào cũng nói ra những lời khó nghe? Từ Du nhìn Anh Thi, rồi nhìn vết thương trên mặt Đông Hạo, lại nhìn xuống thân hình ốm tong teo mà đáng lẽ, ở lứa tuổi này nó phải phát triển lắm. Giống như núi lửa phun trào, Từ Du chạy đến nắm lấy cổ áo của Anh Thi

- Động tới tôi còn chưa đủ, cậu còn động tới em trai của tôi?

Từng ánh mắt một kinh ngạc mà nhìn cô, Từ Du giống như một con thú hoang, xách cổ áo người khác lên tựa như muốn đánh nhau, âm lượng giống như không rét mà run, dọa bọn người kia một vô muốn đầu hàng. Từ Ngan thấy cô không kiềm chế mà ra tay, chỉ sợ không thể ngăn được cô, sợ cô tự làm đau mình

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đánh nhau

- Ha, cuối cùng cũng lộ diện, cậu quả thực là xã hội đen đây mà, đừng tỏ vẻ mình là thanh cao nữa - Anh Thi cũng không thua gì, nắm lại cổ áo của cô

mà trợn mắt

- Tại sao lại động đến em trai tôi hả? TẠI SAO?! - Từ Du hét lớn, quăng mạnh Anh Thi ra xa, làm tay cô ta trên cổ áo cô cũng buông. Anh Thi loạng choạng ngã xuống đất. Không ngờ Từ Du người nhỏ nhưng lực tay lại mạnh như vậy. Từ Du cũng không nhường nhịn, trực tiếp ngồi lên người Anh Thi, xóc ngược cổ áo cô ta, làm cho đầu cô ta phải ngóc lên, nhìn thẳng vào mặt cô - cô có biết, Đồng Hạo sinh ra sức khỏe đã yếu. Lúc mới chào đời, nó đã không thể thở nổi, đã không thể sống nổi, ĐÃ CHẾT LÂM SÀN ĐÓ CÔ BIẾT KHÔNG? - Từ Du vung tay, tát mạnh cô ta một bạt tai - thế rồi, mẹ tôi, mẹ, mẹ.....đã ôm nó, ôm nó hàng tiếng đồng hồ mà khóc, cô có biết, có biết đã rất khó khăn hay không?

Đồng Hạo rơm rớm nước mắt nhìn chị mình, không thể đến gần cô lại. Đến chuyện này, nó cũng chưa từng nghe mẹ nói qua, mẹ đã làm như vậy sao? Chính hơi ấm của mẹ đã làm nó sống lại, mẹ đã làm nó sống lại, điều mà ngay cả bác sĩ cũng phải bó tay. Đồng Hạo siết chặt dây cáp, mẹ, mẹ đã làm rất nhiều điều cho nó, vậy mà nó không biết

- Vậy mà cô còn đánh nó, CÔ CÓ CÒN NHÂN TÍNH KHÔNG HẢ? - Từ Du lại vung một cái tát nữa lên gò má Anh Thi, đã đỏ ửng lên. Anh Thi nước mắt rơi suốt nưót nhưng đáng tiếc, cũng không làm cô mũi lòng chút nào, thậm chí còn thấy buồn nôn. Ép cho nước mắt mình không nặn ra, Từ Du tiếp tục nói - Đừng tưởng tôi lúc nào cũng nhịn cậu được, tôi đã nhịn cậu quá nhiều rồi, vậy mà cậu còn chưa sáng mắt, đã vậy đừng trách tôi. Cả vụ chậu hoa nữa, nếu cậu không muốn phải vào tù bóc lịch

Từ Du buông lỏng tay đứng dậy. Đánh loại người này, tay cô cũng đau rất không kém. Chỉ là cô không thể chịu nổi. Em trai mà cô dành cả đời để bao bọc lại khiến đám người này dễ dàng khi dễ. Cô không cho phép, cho dù phải đánh đổi bằng thứ gì đi nữa, cô cũng phải đòi lại công bằng cho Đồng Hạo

Nghĩ tới Đồng Hạo, nghĩ tới mẹ, cô lại muốn khóc. Nhưng cô không khóc, cô chỉ yên lặng đứng đó, đứng nhìn bọn người kia đỡ Anh Thi tóc tai rũ rượi đứng dậy mà không dám nằng cô một câu nào. Ngay cả tên Đại Vũ bình thường ăn to nói lớn, nhìn thấy ánh mắt muốn nổi điên của cô cũng phải ngậm miệng. Hơn nữa, hẳn ta thấy người sai hẳn là Anh Thi

Đồng Hạo ra hiệu với hắn, nói nó sẽ đưa chị về, có lẽ lúc này chị nó sẽ cầu gấu hơn nếu gặp mặt người khác. Và Từ Ngạn đồng ý với chuyện này, hẳn chỉ liếc nhìn Anh Thi một cái rồi trở về nhà. Đồng Hạo diu chị mình đi, có lẽ hôm nay cô phải nghỉ làm một hôm rồi. Nó chưa bao giờ thấy chị nó nổi nóng, lớn tiếng lại còn đánh người như hôm nay, có lẽ bọn họ đã đụng chạm đến giới hạn cuối cùng của cô

Đồng Hạo về nhà, không để cô động vào việc bếp núc. Nó chỉ làm hai chén cháo nhỏ cho cô bình tĩnh lại. Từ Du ăn cháo, không phải ăn, chỉ giống như động tác đưa tay lên, mở miệng ra, và cho cháo vào vậy. Thực chất chính là cái xác không hồn, không hồn không kém. Nó cũng không biết nói gì để làm cô vui, có lẽ nếu anh Từ Ngạn ở đây chắc chắn sẽ biết mình nên làm gì

Chà, sau chuyện đó, cô trông có vẻ lại đáng sợ như lúc ban đầu. Mặc dù thỉnh thoảng nét mặt cũng dần ra một chút, nhưng rõ ràng trong ánh mắt của bọn Đại Vũ, cô chính là một sát thủ máu lạnh, lại còn ra tay đánh người tàn nhẫn. Hôm qua, Anh Thi đã bị ăn tát không thương tiếc, miệng còn rỉ máu. Đáng sợ hơn là, lúc đánh người hay nằng chừ, gương mặt cô vẫn lạnh tanh một màu đen. Đại Vũ chính vì vậy mà hơi khiếp sợ. Ẩn giấu bên trong vẻ ngoài đơn thuần lại chính là sát thủ máu lạnh. Hẳn ta khê rùng mình một cái. Những người có quá nhiều bộ mặt thật nguy hiểm. Vậy mà tên Từ Ngạn vẫn cứ thân thiết với cô mặc dù chẳng nhận được kết quả gì nhiều. Suốt một năm nay, Đại Vũ cứ thấy hắn lượn lờ cạnh cô, càng thấy tội nghiệp hơn khi hắn bị lộ đi, cũng chỉ giống như những người khác

Bộ hắn thật sự cho rằng nước chảy đá mòn? Sẽ có một ngày, Lương Từ Du mỉm cười mà vẫy tay với hắn? Theo Đại Vũ thấy, có lẽ sẽ không bao giờ có ngày đó xảy ra. Lương Từ Du kia, không thể nào nở một nụ cười được, không bao giờ. Anh Thi ngồi một bên khóc lóc cả ngày, làm Đại Vũ hết sức mệt mỏi, chưa bao giờ thấy phiền phức với đàn bà như vậy, đành bỏ lời của cô ta ra ngoài tai

Còn nếu Anh Thi thật sự cố chấp muốn gây sự với Từ Du, nếu để cô tức giận lên, không biết sẽ gây ra chuyện gì. Lương Từ Du có thể làm ra những điều đáng sợ. Đó là kết luận của hắn sau khi học chung với cô một năm mà không biết gì và một học kì cùng trải qua nhiều chuyện. Hẳn ta đoán Từ Ngạn đã mang những rắc rối đến cho cô. Và Từ Du không biết phải xử lý như thế nào, lại vô tình bộc lộ con người thật của mình

Đại Vũ một bên nói Anh Thi hãy cẩn thận một chút, đừng bốc đồng nữa. Vậy mà cô ta cũng đâu có nghe, hẳn đành chịu thôi. Những buổi đi chơi của nhóm lúc này chẳng còn vui vẻ nữa. Hay nói đúng hơn từ khi Từ Ngạn rời đi, nhóm thiếu một chân nói nhiều, Anh Thi cũng vì đó mà hay cáu gắt. Mọi thứ dường như trở nên thật tồi tệ

- Từ Ngạn, có chuyện gì sao? - Hạ Phong hạ đầu nhìn con trai. Mấy ngày nay không phải bà bị mù, không thấy Từ Ngạn có vấn đề, hay thần thờ một chỗ

- Mẹ à - Từ Ngạn thờ dài một cái, nhìn mẹ, rồi lại nhìn ba hắn - Từ Du có chuyện

- Lại chuyện gì à? Con bé cũng thật bất hạnh - Từ Thiên này rất quý cô bé Từ Du kia nên nghe thấy chuyện của cô liền có hứng thú

- Ba cậu ấy về, nói muốn bù đắp. Em trai cậu ấy bị bạn cùng lớp đánh. Có rất nhiều chuyện xảy ra - hắn kể với giọng không mấy vui vẻ. Tâm tình của cô đột nhiên cũng ảnh hưởng tới hắn, làm hắn vui không nổi

- Từ Ngạn, mẹ nghĩ.... - Hạ Phong cũng lấy làm tội nghiệp - con bé nhất định rất cô đơn, rất muốn có người bầu bạn

- Con biết, mẹ, con biết chứ - Từ Ngạn cao giọng - nhưng mà, tất cả đều vô ích. Cậu ấy, cậu ấy vô cảm với mọi thứ, với con, con không biết phải làm gì

- Tên gốc này, ý là con phải cố gắng hơn đấy - Từ Thiên chép miệng chê con trai của mình quá mềm yếu - chẳng phải thích người ta sao? Mạnh mẽ lên một chút

- Con? - Từ Ngạn đang nuốt cơm cũng suýt bị sặc, hấn chỉ vào mặt mình nói. Tò vè ngạc nhiên, rồi lại nhìn mẹ đang che miệng cười và vẻ mặt tự đắc của ba - không. Không phải! Chắc chắn là, KHÔNG! - hấn lắc đầu nguầy nguậy cho rằng chuyện đó thật kì lạ. Liên tục phủ định, liên tục phủ định ngoài miệng lẫn trong đầu

- Con trai ngu ngốc họ Tạ, nếu không tại sao con ngay từ đầu lại muốn giới thiệu ba mẹ với con bé, hơn nữa, hầu hết trong các bữa ăn, con sẽ nhắc đến ít nhất một lần tên Tư Du - Từ Thiên nói có vẻ chắc chắn. Nhưng hấn vẫn không tin

- Chuyện đó có gì lạ. Con chỉ chưa từng gặp một người nào như thế và con muốn làm bạn, chỉ là kể chuyện với ba mẹ thôi - hấn nhún vai. Không phải, không thể nào hấn lại có tình cảm với người như vậy

- Con không biết chứ, đó là người bạn duy nhất con nói rõ tên với ba mẹ

- Vậy sao ạ?

Từ Ngạn nghe mẹ nói, lập tức có suy nghĩ. Hấn thực sự, chưa từng nói tên bạn bè trước mặt ba mẹ sao? Chuyện này thật, nhưng mà, hấn không thích nói tên thì có sao, mà nói thì cũng có gì khác biệt. Kết luận của hấn vẫn là, hấn không thích Lương Tư Du, hấn chỉ xem cô như một người bạn đơn thuần và thân thiết, người cần được giúp đỡ, chỉ vậy thôi

Kì thi học kì nữa lại gần kề. Lần này, Từ Ngạn thấy không còn lo lắng như lúc trước. Bây giờ kiến thức hấn nắm cũng thật vững, mà hấn cũng chắc chắn mình sẽ vượt qua tốt. Rồi bỗng nhiên hấn nhớ đến những lần ôn thi với cô. Cô chín chắn, điềm đạm, nghiêm chỉnh và thông minh. Hấn vẫn còn mang hơi thở của châu lục khác trở về, lạ lẫm với cô

Hấn nghĩ chuyện đó thật thú vị, cùng trải qua kì thi với cô. Và rồi, hấn nhớ tới lời ba mẹ lúc trước chọc hấn có tình cảm riêng tư khác. Từ Ngạn ngừng bút khi tiếng trống báo hết giờ vang lên. Hấn đã kết thúc kì thi cuối cùng của năm ở đây. Tâm trạng khi làm bài tốt thật là tuyệt. Sau khi có kết quả, trường sẽ tổ chức hội thao và bế giảng cuối năm

Thế rồi, sẽ trải qua năm cuối cùng ở trung học. Thời gian trôi qua thật là nhanh. Nhưng mà, đó cũng chính là một năm cuối cùng hấn được trải qua cùng cô ở đây. Hấn không biết cô sẽ thi đại học nào. Đột nhiên, có ý định muốn thi vào trường đó, cùng học với cô thêm 4,5 năm nữa cũng không tệ. Từ Ngạn nhếch môi cười, bước ra khỏi phòng thi. Hấn đứng trên lan can tầng 3 nhìn xuống, thấy áo trắng phăng phiu đã từ lúc nào đi bộ thông dong ra cổng trường

- TƯ DU! - chân dừng lại, Tư Du ngửa cổ nhìn lên tầng 3, nơi âm thanh phát ra, đúng phóc gọi tên cô. Từ Ngạn đang đứng đó vẫy tay với cô, rồi ra hiệu cho cô đứng yên đó, hấn sẽ chạy xuống nhanh thôi

Không hiểu sao, cô lại nghe lời. Tư Du cúi đầu nhìn xuống chân, đôi giày đã cũ, nhưng vẫn còn dùng tốt. Chuyện gì đang xảy ra, những thay đổi trong cô, quá đột ngột, cô không thể chấp nhận nổi. Những chuyện khác điều bình thường, chỉ riêng có tâm tư của cô là thay đổi, cô thật sự để Tạ Từ Ngạn vào suy nghĩ của mình

Đang đứng dăm chiêu giữa trường, bỗng cô bị một lực đạo kéo đi. Mặc dù cô mặc áo khoác lạnh nhưng mà vẫn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay hấn truyền đến. Tư Du mặc cho hấn lôi kéo cô đi, cùng với nụ cười trên môi. Từ Ngạn kéo cô đi ngang hàng với mình, hào hứng kể về bài thi của mình, Tư Du cúi đầu, môi khẽ vẽ nên một đường cong, sau đó liền biến mất không dấu vết

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đã vô tình lãng quên

- Xem ra dạo này tâm tình của em khá tốt? - thầy hiệu trưởng nhìn nét mặt không cười nhưng cũng đủ để khiến người quen biết cô lâu như ông nhận ra, cô đang vui. Lão già này không ngờ cũng có một lần được nhìn thấy cô vui vẻ

- Thật sao ạ? - nghe đến đó, Tư Du không những quay lại về mặt cũ mà còn nhếch môi thêm một cái

- Xem ra là em đang rất vui vì ngày đó đến gần đúng không? - không hiểu ý ông lắm, Tư Du ngẩng đầu - Tư Du, hội thao lần này, em biết chứ? Đây là khoảng thời gian để em chuẩn bị - thầy hiệu trưởng đặt con pháo sang một bên nói

Phút chốc, gương mặt cô đánh lại, đến cả thầy hiệu trưởng cũng phải bất ngờ. Cô, không phải vui vì sắp đi sao? Đó luôn là điều mà cô mong muốn, cô dành cả đời này để mong nhận được học bổng lần này, vậy mà về mặt này của cô là sao? Tư Du thờ ơ hất ra một cái, cô nghe được cả tiếng thở của mình. Giống như hơi thở hấp hối, bị một nhát dao đâm trúng ngực

Ngón tay khẽ cử động, Tư Du đặt con cờ xuống, ngấm lại một lúc. Cô, thật sự đã quên mất, chuyện học bổng. Chuyện trọng đại như vậy mà cô lại quên, hơn nữa, cô đáng lẽ phải vui lên chứ, vì kết quả lần này rất tốt, cô có thể nhận được học bổng toàn phần sang Mỹ du học, ước nguyện cả đời của cô cuối cùng cũng trở thành hiện thực

Vậy mà, cô lại không vui. Không phải không vui, mà thực rất buồn. Có cảm giác, phải rời xa mọi thứ. Không phải, trước lúc đó cô chẳng lưu luyến gì nơi này cả. Nhưng mà, còn có Tạ Tử Ngạn. Đứng rồi, Tạ Tử Ngạn đã xuất hiện như một mũi tên vô hình, chen lấn vào cuộc đời chẳng ra gì của cô. Từ Du đột nhiên cảm thấy mất mát vô cùng

- Từ Du - lời thầy hiệu trưởng kéo cô ra khỏi suy nghĩ. Từ Du giật mình nhìn thầy - Em.....em thua rồi!

Thầy lập bắp nói, còn không thể tin được vào mắt mình. Rằng Lương Từ Du cũng có một ngày bại dưới tay ông. Rồi ông nhìn về mặt sừng sờ của Từ Du. Có lẽ ngay cả cô cũng không tin mình lại thua. Rốt cuộc cô gái này đã có chuyện gì? Ông chưa từng thấy có chuyện gì có thể làm cô có tâm trạng thất thần như vậy, ngay cả khi cô bị điểm thấp hơn năm ngoái

- Em, em không chuyên tâm - ông khẽ gọi cô lại lần nữa. Từ Du lúc này mới sực nhìn thầy hiệu trưởng, rồi lại nhìn bàn cờ mà mình đã để thua. Lòng tự vấn, tại sao lại để thua?

- Vâng, có lẽ vậy - Từ Du nói một câu, sau đó qua loa xếp lại bàn cờ rồi xách cặp đi

Thầy hiệu trưởng nhìn theo bóng dáng cô không khỏi lắc đầu. Tuổi trẻ bây giờ thật có nhiều phiền muộn. Đặc biệt phiền muộn khiến cô bận tâm quá thực lớn. Từ Du đã từng mong đợi, đã từng xin ông cho cô biết cách nhận được học bổng, đã từng là đứa trẻ rất cứng rắn. Nhưng bây giờ, ông mới thấy vẻ mặt của một đứa trẻ, biết vui, biết buồn, biết nuối tiếc những thứ ở đây

Từ Du cố gắng đi thật nhanh về nhà. Hôm đó, là lần cuối cùng cô đến văn phòng thầy hiệu trưởng sau khi lễ bế giảng kết thúc. Từ Du vẫn vương vấn về chuyện đi du học. Đi, tất nhiên cô sẽ đi. Nhưng cô chính là đang lưỡng lự. Vì sao? Vì sao cái cảm giác chưa từng có lại cứ đeo bám cô hết ngày này đến ngày khác? Cô không thích nó chút nào, bởi vì nó khiến cô trở nên yếu đuối quá nhiều. Từ Du đóng "sâm" cửa phòng, liền cất cặp, ngồi vào bàn học như mọi khi. Quần áo cũng chưa kịp thay, cô không biết tại sao mình lại về nhà trong khi đáng lý ra, cô nên đến chỗ làm sớm hơn nửa tiếng như thường lệ. Từ Du lôi sách vở cùng hồ sơ du học cô đã chuẩn bị từ đầu năm. Đây, đây mới chính là tương lai cô muốn hướng tới

Nguyên vọng được đi đến Mỹ, được sống cùng trên một đất nước với ba mình, chứng kiến ông vui đùa cùng gia đình khác, để ông phải mở to mắt nhìn chị em cô sống tốt như thế nào, cô mới hả dạ, cô mới hài lòng. Đó chính là quyết định không thể thay đổi của cô sau khi ba rời đi một ngày. Cô cũng đã nói rõ ràng với Đồng Hạo từ trước, nó cũng đồng ý với cô

Mặc dù cô biết, cô chính là ép buộc Đồng Hạo. Nó không muốn đi. Nó khác cô. Nó còn bạn bè, còn thầy cô, trường lớp, còn muốn vui chơi thêm một thời gian. Còn cô chẳng có gì ngoài học bổng. Nhưng nó miễn cưỡng muốn đi với cô, cô cũng không nói nhiều. Đi rồi sẽ quen, sẽ không còn vấn đề gì nhiều. Có thể thời gian đầu sống có hơi chút khó khăn nhưng cô tin bọn họ sẽ làm được

Thế rồi sao? Bây giờ, người chần chừ lại là cô? Cô lại bị lôi vào cuộc sống luôn phải phụ thuộc vào tình cảm như Đồng Hạo? Cô rất căm ghét bản thân quá sa ngã, không giữ vững lập trường ngay từ đầu. Nếu cô kiên quyết bỏ mặc Tạ Tử Ngạn, có lẽ mọi việc sẽ không đi đến nước này. Là cô suy nghĩ không thấu đáo, nếu hẳn biết cô đi, hẳn sẽ có thái độ như thế nào?

Cô không muốn biết. Cô hi vọng hẳn giữ cô lại? Không, không phải. Cho dù có là ai đi chăng nữa, cô cũng sẽ ra đi. Cô chờ đợi một lời hứa hẹn từ hẳn? Hai người là cái gì mà hứa hẹn. Chỉ là thân thiết hơn một chút, cô rất thoải mái khi đi cạnh hẳn, thời gian trên trường hầu như là hai người luôn đi với nhau. Bọn họ chẳng là gì cả? Thậm chí nếu có giữ liên lạc, cô cũng chắc rằng sẽ chẳng bao lâu, bọn họ đã đường ai nấy đi

Cô không muốn thấy hẳn chơi trò giận dỗi con nít với cô. Thà cứ để như bây giờ, âm thầm lặng lẽ mà đi, có lẽ sẽ tốt hơn nhiều. Cô cũng sẽ không có nhiều suy nghĩ vượt quá tầm kiểm soát của mình. Cô sợ nhất là thứ đó. Tình cảm. Từ bây giờ, cô sẽ phải trở lại lạnh nhạt, khó gần như lúc đầu, như vậy hẳn mới không cảm thấy quá luyến tiếc khi cô đi

Tính đến bây giờ, khoảng 5 tháng nữa cô sẽ đi, tức là đầu năm học sau. Tại sao cô lại không đi vào mùa hè? Như vậy hai người sẽ không phải gặp mặt nhau. Ở trường, nguy cơ hẳn biết chuyện cô đi du học không phải là không có, cô hơi sợ. Nhưng mà, lí do gì cô lại sợ chứ? Cô sợ hẳn bị tổn thương? Không có khả năng, không thể nào cô lại quan tâm đến một người không liên quan đến mình

Từ Du nằm dài trên bàn, cứ hể cảm bút lên, trong đầu cô lại nghĩ đến một đồng chuyện. Đây là lần đầu cô hiểu được cảm giác thoải mái khi nằm trên bàn là như thế nào, cô chưa từng nằm trên bàn. Không thể không nghĩ đến, cũng không thể học nổi, đây chính là cảm giác chết tiệt gì đây. Cô thật muốn hét thật lớn để hỏi. Từ Du đảo mắt nhìn đồng hồ treo tường kêu tích tắc. Đã 7h tối

Đến giờ làm việc rồi, nhưng cô lại lười đi. Lười? Bây giờ trong cô lại sinh ra cảm giác lười nữa sao? Hôm nay đúng là một ngày dài. Lười biếng? Cô chưa từng nghĩ mình và từ này lại liên quan đến nhau. Từ Du cười nhạt, cô không muốn ăn tối, cô lên giường, đắp chăn, và ngủ. Ngủ thật sâu, để cho suy nghĩ cứ trôi đi

Nhưng mà đến khi nhắm mắt lại, trong đầu cô lại nhớ đến lời nói của hẳn hôm bế giảng. "Từ Du, hè mình sẽ điện thoại cho cậu, chúng ta đi chơi, còn có Hồ Huân nữa, cậu có thể dắt theo Đồng Hạo, cậu cũng có thể sang nhà mình chơi, chúng ta sẽ tổ chức đi du lịch nhỏ ở đâu đó cậu thích. Chắc hẳn sẽ rất vui". Cô chưa từng nghĩ, hẳn mà cũng sẽ có vẻ mặt trẻ con như vậy

Hắn ở bên cạnh bạn bè khác, giống như một chàng trai trưởng thành, sành sỏi về mọi thứ, biết mọi thứ, nói chuyện thì rất cuốn hút, chứ chưa từng có cái nụ cười tươi hớn hớn như ở trước mặt cô. Vậy mà cô lại không thấy ghét về mặt đó. Cô cũng rất mong đợi vào kế hoạch nào đó mà hẳn điên rồ nghĩ ra. Nhưng giờ đây, tất cả đã chấm dứt

Sẽ không có đi chơi, không có đi du lịch, bọn họ cũng không thể cứ càng ngày càng gần bó với nhau. Cô chính là như vậy. Cô vốn như vậy. Cô sẽ tàn nhẫn gạt hẳn đi, cho dù có phải dùng biện pháp gì đi chăng nữa. Nếu như cô đã không quan tâm mà hẳn cứ bám lấy, cô cũng sẽ không ngại mà nói vài

tiếng vô tình

Nói cô tỉnh tỉnh quái dị, thay đổi thất thường cũng được. Học bổng này, là quan trọng nhất với cô. Cô không thể vì thứ gì khác mà để mất nó. Cô đã cố gắng, đã cố gắng suốt 7 năm trời chỉ để có được cái học bổng này. Mọi thứ cứ đấu tranh trong đầu cô, giống như muốn nổ tung. Tư Du vui mặt trong gối, ngủ không được, cô không ngủ được, cô cứ nghĩ lung tung mãi

Thế rồi, cô yếu ớt để nước mắt chảy ra, dù chỉ một chút, ướt cả mép gối. Cô thề, đây chính là lần cuối cùng cô khóc như thế này. Nếu không phải vì chuyện của ba, cô cũng sẽ không tức giận đến bật khóc, cũng sẽ không nhớ mình còn có tuyến lệ. Mà hẳn lúc đó, như một người đứng qua đường ôm lấy cô, nói cô hãy thoải mái khóc đi, hẳn sẽ không nhìn. Thật ngu ngốc! Cô đã khóc rồi

Một vài kí ức của hẳn tràn về. Tại sao cô không nhận ra mình có nhiều kỉ niệm với hẳn như vậy? Cô có nhớ một lần, hẳn nói ba mẹ hẳn đi dự tiệc nên qua nhà cô ăn bữa. Đông Hạo liền vui vẻ mời hẳn vào. Hẳn còn nói ngông, bảo cô chỉ biết học, không biết nấu ăn, hẳn chính là từ nhỏ được ba huấn luyện, đúng hơn, lúc đó hẳn trách móc ba hẳn vì lúc mẹ mang thai, đã hành hạ hẳn đến điên, bắt ba hẳn phải lăn vào bếp, giống như một chiến sĩ cầm dao cắt thịt, nhìn thật buồn cười

Vì vậy, đến đời hẳn, ba hẳn quyết định trả thù tất cả, dồn hết tâm trạng bức bối từ lâu đè lên hẳn, bắt hẳn phải nấu ăn mặc dù điều đó hẳn có thể không cần. Vì vậy, tối đó, hẳn tự tin vào bếp, trở tài một bữa. Kết quả thì sao, hẳn là bị Đông Hạo chê đồ ăn nấu chẳng có vị, cơ hồ không bằng một góc của Tư Du nấu nữa. Nhìn cái mặt ỉu xiu của hẳn lúc đó, cô thật hả hê, còn vui hơn lúc được đứng nhất trường

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Thủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chuẩn bị tất cả

Thế rồi, cô làm việc ở siêu thị. Hẳn cũng đến làm phiên. Hẳn biết giờ cô làm việc, cũng biết hôm nào khách đến ít nhất để đến. Hẳn mua rất nhiều bánh nước, nói là ăn không hết, nhờ cô ăn giúp, còn không sẽ vứt hết. Cô thỏa hiệp, muốn đem về nhà cất vào tủ lạnh, hẳn không đồng ý, phải ăn ở đây, hẳn nhìn tận mắt mới được

Tư Du vì vậy mà lần thứ hai phá luật vì hẳn, làm việc riêng trong giờ làm việc. Cũng may ông chủ không bắt gặp, nếu không cô sẽ bị đuổi việc. Đồ ăn chỉ chốc sau là hết, hẳn nói muốn mua thêm, cô liền cự tuyệt lác đầu. Hẳn là biết cô sống rất tiết kiệm, không muốn phí thức ăn mà chơi trò này với cô. Cô lần đầu chịu cảm giác bị điều khiển. Hẳn chỉ cười trừ bỏ về, nói rằng ăn nhiều buổi tối không tốt

Hẳn đi, cô cảm thấy thật nhẹ nhõm. Vậy mà hẳn còn không bỏ qua, đến tận quán cafe tìm cô, trừ bỏ mua cafe, hẳn chính là muốn kéo cô xuống nói chuyện riêng, hại cô một lần bị quản lý trách mắng. Về mặt cô lúc đó, có thể tưởng tượng được là rất tức giận, vậy mà hẳn nhún vai chỉ nhún vai một cái rồi chạy đi. Chỉ trừ ngày cuối tuần, hẳn hầu như là đều quần quanh trước mắt cô

Tư Du vậy mà không ngờ, đó từ lúc nào đã trở thành thói quen của cô. Thói quen nhìn người này nói chuyện. Là từ khi nào? Cô cũng không nhớ. Cô không nhớ lần cuối mình lạnh nhạt với hẳn là lúc nào, cũng không nhớ lần đầu cô đáp lại lời hẳn là khi nào, chỉ biết cô đã có vài tháng ít nhất là cảm thấy thoải mái ở trường

- Chị hai, tại sao chị lại không muốn gặp anh Từ Ngan? - Đông Hạo khó hiểu ngồi trước mặt cô, nó vừa nói dối với hẳn là cô đã đi ra ngoài từ sáng sớm. Đã là lần thứ 3 trong 5 ngày nay rồi, nó thật sự không hiểu

- Đông Hạo - giọng cô lại bình tĩnh gọi tên em trai, đặt cốc nước xuống bàn sau khi đã uống được một nửa. Cô đã chuẩn bị tinh thần mấy ngày nay muốn nói với Đông Hạo

- Vâng? - nhìn cô hơi nghiêm trọng, nó cũng tự động ngồi thẳng lưng. Chị nó không bao giờ làm việc vô ích, ắt hẳn phải có lý do

- 5 tháng nữa chúng ta sẽ đi - cô cũng đoán, Đông Hạo sẽ không nhớ đến chuyện này. Những thủ tục trước đây cô đều lo, nó một câu cũng không hỏi, chỉ biết trung học là bọn họ sẽ đi

Không khí im lặng bao trùm. Đông Hạo cắn cắn môi dưới. Chuyện quá đột ngột, nó không biết phải đối mặt ra sao. Nhưng mà, nó biết học bổng này rất quan trọng với cô. Suốt 7 năm cô đã chăm sóc nó rồi, đây chính là việc duy nhất mà nó có thể làm vì cô, đi sang Mỹ cùng cô. Tư Du nhìn Đông Hạo cúi đầu, lòng dấy lên nỗi lo lắng, cô cũng rất khó xử, cô cũng biết nó cũng rất không nỡ

- V...vâng.... - mãi một lúc sau, nó mới khàn khàn lên tiếng

- Và chị không muốn ai biết chuyện này, chúng ta sẽ đi trong im lặng - lại một lần nữa, Đông Hạo trung mắt nhìn cô

- Kể cả bạn em sao ạ?

- Không, em có thể nói với bạn em - Tư Du cúi đầu. Ý cô vốn không phải như vậy, cô muốn, cô muốn Tạ Từ Ngan không được biết chuyện này. Nhận ra chị mình cũng, cũng có vẻ mặt mà nó nghĩ, cả đời sẽ không bao giờ được thấy, về mặt giống nó- Em hiểu rồi

Đồng Hạo mím môi, đầu cúi gằm xuống đất, giọng nghèn nghẹn giống như đang kiềm nén mình không khóc òa lên như một đứa trẻ. Đồng Hạo xoay người chạy nhanh lên phòng, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng đóng cửa lớn của nó. Hẳn là Đồng Hạo phải rất khổ sở. Cô có lúc nghĩ, những cảm xúc của nó thật là tầm thường

Nhưng bây giờ, cô đang trải qua thứ tầm thường đó đây. Cô chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường thôi, cô chẳng cao siêu gì cả. Từ Du gục đầu xuống bàn ăn, thử tưởng tượng xem lúc mình đi, hẳn có giữ cô lại không? Thật khó đoán. Mà cô nghĩ, chỉ sau một thời gian, hẳn sẽ bình thường trở lại thôi, có lẽ hẳn nên hòa đồng với mọi người như lúc đầu thi hơn, nên là như vậy

Đồng Hạo khóc. Không phải vì nó sắp xa bạn bè, nó đã chuẩn bị tâm lý từ rất lâu rồi. Chỉ là cần thời gian thích nghi một chút thôi. Điều khiến Đồng Hạo thực sự xúc động chính là Từ Du, chị nó, chị nó vậy mà đã rất buồn. Nó còn không hiểu ý, cô chính là không muốn để Từ Ngạn biết chuyện mình sắp đi du học. Đồng Hạo biết, quãng thời gian thực sự vui vẻ của cô chỉ mới bắt đầu, vậy mà sắp nhanh chóng kết thúc rồi

Nếu có thể, Đồng Hạo rất muốn Từ Ngạn đến sớm hơn một chút, gặp chị nó thật sớm, để nó sớm nhìn lại nụ cười của cô. Cô đã chịu khổ quá nhiều rồi, cô chưa từng sống vì mình lúc nào cả, vậy mà, một chút nguyện vọng nhỏ nhoi, mong cô hãy sống vui vẻ như vậy thêm lâu một chút cũng không được. Đồng Hạo tội nghiệp cho chị mình, cũng rất thương cô

Lúc này nhìn về mặt miễn cưỡng của cô, nó liền nhận ra, cô đã thay đổi. Từ Du thay đổi thật rồi. Cô không còn nghiêm nghị vô tình, không còn cô đơn một mình nữa. Cô đã tìm thấy niềm vui của mình, vậy mà thượng đế lại còn tàn nhẫn gấp vạn lần, cướp đi niềm vui duy nhất đó của cô. Đồng Hạo thật muốn hét lên với cô, hãy sống thành thật với bản thân một chút, đừng miễn cưỡng vì cái sĩ diện hão nữa. Nhưng mà, nó không có can đảm. Dẫu sao, nó cũng chỉ là một đứa nhóc sống phụ thuộc vào chị mình mà thôi

Cô luôn viện cớ trốn tránh hẳn mọi lúc, điện thoại tin nhắn của hẳn cô cũng không nghe, thậm chí còn phải tắt máy. Được vài ngày, hẳn không còn làm phiền cô nữa. Không điện thoại, không kêu cửa nhà cô, Từ Du nhẹ nhõm một chút. Hôm nay, thầy hiệu trưởng đột nhiên gọi cô đến trường. Thông thường, hè cô sẽ sẽ đến thư viện trường học

Nhưng năm nay đã gần đi, cô chỉ muốn chuẩn bị mọi thứ trước khi đi thật tốt. Cũng như tìm hiểu về nước Mỹ, mong rằng qua đó sẽ không quá ngỡ ngàng. Cô cùng Đồng Hạo nghiên cứu. Cô đã đến trường nó để hoàn tất thủ tục xin nghỉ học, giữ lại học bạ. Cô cũng đang rao bán căn nhà, đợi giá cao một chút, cô sẽ bán đi, lấy tiền sang Mỹ thích nghi thời gian đầu

- Em ngồi xuống đi - thầy hiệu trưởng ngạc nhiên lại không có đem bàn cờ ra trước mặt cô. Từ Du đợi thầy nói chuyện cần nói. Những vết chàm chim xô lại, thầy cười yếu ớt nhìn cô - có phải em từng hỏi thầy có thể đi ngay trong hè được không? Nhớ chứ?

- Vâng - Từ Du chậm chậm gật đầu

- Thầy đã xin được rồi, 2 tháng sau em đi. Thế nào, không tệ chứ? Có phải thầy rất lợi hại không?

“2 tháng”, như tin sét đánh ngang tai đối với cô. Bên tai thầy hiệu trưởng cứ cười ba hoa nói về cái miệng lợi hại của mình, bên tai này, cô lại thấy mọi thứ như sụp đổ. Như vậy, 2 tháng nữa cô sẽ đi, ngay cuối hè. Như vậy, cô sẽ không được gặp mặt hẳn lần cuối cùng. Như vậy, hẳn sẽ hoàn toàn không hay tin, cô bỗng hơi như chưa từng tồn tại

Từ Du hoàn toàn bỏ ngoài tai câu hỏi của thầy “Em sao vậy?”, “Không vui sao?”. Từ Du như người mất hồn, không hề nhúc nhích, ngay cả cái chớp mắt cũng không có, làm ông có hơi sợ. Không lẽ, ông đã làm cái gì sai? Không phải trước ngày bế giảng cô còn hỏi ông có thể đi sớm hơn một chút được không?

Ông không hề biết, lúc đó cô chỉ buộc miệng hỏi. Nghi hè rồi, cô mới cảm thấy, ít nhất được gặp hẳn một chút cũng không tệ. Bây giờ, thầy hiệu trưởng nói cô điều đó trở thành hiện thực, tại sao cô cảm thấy lòng ngực thắt lại như vậy? Thật sự khó chịu vô cùng. Cô nên không gặp lại hẳn, có thật sự không sao chứ?

Cô đã tự hỏi mình nhiều lần như vậy trên đường trở về nhà, nhưng hoàn toàn không có hi vọng. Vẫn như thường lệ, cô đi trên con đường cũ về nhà của mình. Đột nhiên phía trước nghe tiếng nói lớn, cô không khỏi ngừng đầu. Khu phố này bình thường rất tĩnh lặng, hôm nay đột nhiên có chuyện. Rồi cô nhận ra, âm thanh ồn ào đó phát ra từ nhà mình

Từ Du vội nép vào một bên, hé mắt ra nhìn Đồng Hạo đang cố ngăn cản Tạ Từ Ngạn. Tạ Từ Ngạn?! Sao hẳn lại xuất hiện lúc này, lại còn cư nhiên xông vào nhà cô mặc dù Đồng Hạo ngăn cản. Nuốt một ngụm khí lạnh, Từ Du kiên nhẫn chờ hẳn trở ra, cũng may là cô thật sự không có ở nhà. Từ Ngạn nhận ra Đồng Hạo từ đó đến giờ không có nói dối hẳn, thật ra thì cô đi đâu? Tại sao hẳn không tìm thấy?

Nghe bước chân của hẳn đi lại càng gần, Từ Du vội núp vào góc tường, không hiểu tại sao bản thân lại phải trốn. À đúng rồi, cô không muốn gặp mặt hẳn. Thậm chí cô còn che miệng mình lại, sợ hẳn sẽ nghe thấy tiếng thở gấp của cô. Đúng rồi, bây giờ tim cô đập thật mạnh. Thật lâu, thật lâu rồi cô không nhìn thấy mặt hẳn

Vậy mà bây giờ, hẳn lại đến nhà cô với vẻ mặt nóng giận và thất vọng, cô không biết phải làm sao. Chỉ sợ hẳn còn ở quanh đây, cô ngồi thêm nửa tiếng nữa mới vào nhà. Đồng Hạo tíu tít kể chuyện lúc này cho cô nghe, cô chỉ gật đầu, nói là đã thấy rồi, thế nào Đồng Hạo không nói gì nữa

- Đồng Hạo

- Vâng? - Từ Du nhìn về mặt không có chuyện gì đã rất buồn rồi, cũng không nỡ nói chuyện tiếp theo

- 2 tháng nữa chúng ta đi rồi - giọng cô nghe rõ rất buồn. Đông Hạo chỉ tròn mắt nhìn cô một cái rồi không nói gì nữa. Hai chị em lại im lặng với nhau, không khí ngột ngạt đến khó chịu

Cứ như vậy, một mùa hè buồn đã trôi qua. Từ Ngạn vẫn kiên trì muốn liên lạc với cô, nhưng cô vẫn cứ ở nhà. Cô nói Đông Hạo nói với hân rằng cô ở nhà đi học một thời gian, nếu hân có hỏi thêm Đông Hạo sống như thế nào, cứ nói là có chị họ lo cho. Từ Ngạn vì vậy mà bằng đi một thời gian, có lẽ hân nghĩ chờ đến khi đi học sẽ tìm cô hỏi chuyện

Nhưng đáng tiếc, lúc đó cô đang ở Mỹ rồi. Nếu hân biết chuyện, có thật sự ngạc nhiên hay không? Cô đang tự hỏi. Từ Du nằm trên giường, nhìn lên tờ lịch bàn, tính cả hôm nay, còn cách đầu khoảng tròn màu đỏ kia 10 ngày nữa. Khi ngày đó càng đến gần, cô lại càng hoang mang hơn. Mọi thứ mặc dù đã chuẩn bị tốt nhưng cô vẫn không khỏi lo lắng, quá nhiều thứ phải đối mặt

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sát Đá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Biết chuyện

Từ Du gói hết đồ đạc đóng vào thùng. Đông Hạo cũng đã làm tiệc đơn giản chia tay với bạn bè hôm qua rồi. Mặc dù hơi đường đột nhưng vẫn có thể liên lạc với nhau, nhìn nó không đến nỗi quá buồn, cô cũng an tâm hơn nhiều. Từ Du đem hết sách vở của mình đi bán, chọt rơi ra từ trong đồng giấy tờ chất cao như núi chính là bài kiểm tra

À, nhìn kĩ thì ra là bài thi thử năm ngoái của hân. Nét chữ nghệch ngoạc lười biếng vẫn còn đó. Thật sự đã rất lâu rồi. Từ Du vò nát tờ giấy quăng vào thùng rác. Căn nhà bây giờ liền trở nên trống vắng. Cô đã xin nghỉ làm ở mấy chỗ kia. Bây giờ chỉ đang đếm từng ngày chờ lên máy bay mà thôi. Cô có thể nhận ra nỗi lo lắng trong mắt Đông Hạo

Chính cô cũng không bình tĩnh nổi kia mà. Cô hỏi Đông Hạo còn có chuyện gì cần làm nữa không. Nó nói nó muốn cô đi gặp Từ Ngạn một lần cuối, không suy nghĩ nhiều, cô liền từ chối. Không được, việc cô kiên trì suốt 2 tháng không thể nào đổ vỡ được. Cô không thể mắc cùng sai lầm, với cùng một đối tượng

Thật trùng hợp, ngày cô đi, cũng chính là ngày khai giảng của trường. Không hiểu sao, mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, lòng cô lại dâng lên nỗi chua xót. Kéo vali ra khỏi nhà, Đông Hạo ở sau cô đeo một ba lô rất to. Hai chị em đi bộ ra đường lớn để bắt taxi đến sân bay. Nhìn trên đường, từng tốp học sinh vui đùa đến lễ khai giảng, đó là đồng phục trường cô

Taxi chậm chậm rồi đi, mang theo nỗi niềm của hai chị em sắp rời khỏi thành phố này. Từ Du chưa từng một lần ngắm nhìn thành phố này một cách tỉ mỉ. Lần này, cũng chính là lần cuối cùng, cô được nhìn chúng. Từ Du chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn từng hàng cây lướt qua mắt mình. Ánh nắng buổi sáng làm nó trở nên trong suốt hơn

Cô sẽ mang theo suy nghĩ cùng tâm tư của mình rời khỏi đây, rời xa Tạ Từ Ngạn. Cô nghĩ có lẽ nhân duyên của bọn họ hết rồi. Thật buồn cười, người như cô cũng có ngày nghĩ đến duyên phận. Từ Du không hiểu từ lúc nào trong đầu mình lại có những suy nghĩ kì quái. Thầy hiệu trưởng cũng chúc cô đạt được điều mà mình mong muốn, nếu có một ngày, hãy nhớ về làm một vãn cò với lão già này

Tạm biệt, tạm biệt thành phố mà cô đã từng sinh ra, tạm biệt mảnh đất mà cô lớn lên và làm việc, tạm biệt những thứ mà cô muốn tạm biệt, tạm biệt..... Tạ Từ Ngạn.....

Tạ Từ Ngạn lẫn trong đám học sinh chen chúc nhau ở sân trường, cố gắng tìm vị trí của lớp mình. Hân hồng học chạy tới, bắt chuyện với một vài người bạn, hỏi bọn họ đã trải qua kì nghỉ hè như thế nào. Nhưng tuyệt nhiên, hân không thấy cô, có lẽ cô đang ở phòng giáo viên hay đâu đó. Nghĩ đến chốc nữa về lớp có thể gặp được cô, hân thật hào hứng

Nhưng hân cũng rất tức giận. Suốt một mùa hè cô không hề liên lạc với hân, cũng không có ở nhà. Rõ ràng trước khi nghỉ hè, hân đã dặn đi dặn lại với cô kế hoạch đi du lịch của mình. Cuối cùng, hân đành đi với Hồ Huân và Hồ Nhi. Thật chán hết sức! Ngồi nghe thầy hiệu trưởng đọc vài lời diễn văn, lại nhìn bạn học trò chuyện với nhau, hân có cảm giác được sống lại. Không khí này mới chính là cuộc sống đời học sinh

Đại Vũ và Anh Thi vẫn đi chung với đám bạn nhìn như học sinh cá biệt kia. Bọn họ đứng là càng ngày càng làm quá. Đầu tóc nhuộm màu, còn đeo khuyên tai, lại còn xăm hình, nhìn quả thực chẳng phải thể loại đáng hoàng gì. Vậy mà hân lại muốn dục đưa vào, hân còn không biết, những người như vậy chỉ thích tiền của hân để đi chơi. Ba hân từ lúc lọt lòng đã dặn dò rất kĩ, hân tuyệt đối không được để người khác biết được mình là con trai của Tạ Từ Thiên, là người sau này thừa kế tập đoàn Phúc Nhật, nếu không có rất nhiều người có ý đồ, nhất định sẽ tiếp cận hân. Mà hiện tại hân thấy, cho dù là người khác có biết hay không, chỉ cần có tiền sẽ tự động có bạn mà thôi

Trải qua một mùa hè, Từ Ngạn dường như đã cao lên. Nét mặt dần ẩn hiện nét cương nghị của một người đàn ông, không còn nét trẻ con của một học sinh 18 tuổi. Tương tá hân nếu như mặc đồ vest nhất định sẽ rất hợp. Từ Ngạn đi theo bạn học về phòng học mới của mình, trò chuyện đủ thứ trên đời. Bởi vì chưa thể xếp được chỗ ngồi nên giáo viên chủ nhiệm mới đề nghị ngồi lại vị trí cũ năm ngoái

Từ Ngạn mỉm cười trở về chỗ ngồi của mình, nhìn vào chiếc bàn trống bên cạnh, cô giờ này còn chưa vào lớp. Giáo viên điểm danh đầu năm, cũng không có tên của cô. Cái gì vậy? Không một ai quan tâm tên của cô không được đọc lên. Chẳng lẽ, cô đã báo vắng mặt hôm nay. Từ Ngạn đưa tay hỏi,

tại sao không có tên Lương Tư Du, liền nhận được thông báo như sấm bên tai

- Lương Tư Du? Em ấy đã đi du học rồi mà, các em không biết sao?

Cả lớp lại một lần xôn xao. Có nhiều người cười đến ngoác cả mồm vì cuối cùng cô cũng đi, thứ hạng của mình sẽ được lên một bậc. Có người lại mừng rỡ, cuối cùng cũng không phải nhìn thấy người mà mình ghét nữa. Có người lại không biểu hiện gì, cô có đi hay ở đây cũng chẳng quan trọng lắm. Đám Đại Vũ lại hơi bất ngờ, nhưng rồi cũng cười oang oang, còn nói tới nay nhất định phải mở tiệc lớn

Còn hần? Tạ Từ Ngan thờng thờng ngồi xuống ghế. Cô đi? Đi du học? Hồi nào? Tại sao hần không biết? Tại sao cô không nói với hần rằng mình sẽ đi du học? Tại sao bỏ hần đi mà không hề nói một lời tạm biệt? Lí do mà cả mùa hè cô trốn tránh hần là đây sao? Quả thực còn quá ngỡ, hần chưa thể tin được sự thật này

Từ Ngan tan học liền chạy đến nhà cô, nhà đã có chủ mới, hần nặn nặn cười rồi đi. Hần chạy đến siêu thị gần nhà cô, nói là Tư Du đã nghỉ làm hơn một tháng rồi. Hần lại chạy đến tiệm cafe, cũng nhận được câu trả lời tương tự. Tất cả mọi việc như xoay vòng xoay quanh đầu hần. Từ Ngan ngồi xổm xuống vệ đường, tai không còn nghe được âm thanh gì rõ ràng nữa

Chắc chắn là nói dối. Không lí nào Tư Du lại bỏ đi mà không nói một lời nào với hần. Không lẽ, đối với cô, hần vẫn chẳng là cái gì sao? Khiến cô không quan tâm, không muốn kể chuyện gì. Hần nhận ra rằng, cô chưa thật sự kể chuyện gì cho hần nghe cả. Khi đi cạnh nhau, hầu như chỉ là hần nói. Từ Ngan thờ dờ, chống tay lên cột đèn giao thông

Người hần mò hôi đã nhễ nhại từ lâu. Tất cả những nơi cô thường xuất hiện hần đều đã tìm đến, lại không thể nào tìm thấy cô. Cứ tưởng tượng, năm học này sẽ không được nhìn thấy cô, cả người hần liền mềm nhũn ra. Từ Ngan lê bước chân nặng trĩu trở về nhà. Rốt cuộc, hần chính là biết được cô đã đi du học, hơn nữa lại còn nghe được từ một người khác

- Từ Ngan, cuối cùng cậu cũng về nhà, đã đi đâu thế? - Hồ Huân đang ngồi gác chân lên ghế chơi game, thấy hần về liền kéo tay nói nhỏ - có phải đi tìm Lương Tư Du hay không?

- Từ Ngan, về rồi hả? - mẹ hần đang bận một tay trong bếp cũng nghiêng đầu chào - tối nay chúng ta ăn mừng con nhập học, có nên mời con bé Tư Du đến ăn một bữa không?

- Đúng đó, lâu rồi không đánh một ván với nó - ba hần đến giờ vẫn chưa chịu từ bỏ, vẫn một mực muốn đánh thắng cô

- Đã ra mắt gia đình rồi sao? Làm việc nhanh gọn đấy - Hồ Huân cười đều, nhét miếng táo vừa gọt bỏ vào miệng, tiếp tục chơi game trong khi đợi Hạ Phong làm xong thức ăn

Hần nhận ra, không khí trong nhà hần lúc nào cũng vui vẻ như vậy, nhưng bây giờ lại có sự hiện diện của cô. Có lẽ hần bị hoang tưởng chăng? Cô chẳng hề làm gì cả, lại cứ nhiên xâm chiếm vào đời sống của hần như vậy. Vừa mới người ngoại tin tức động trời đó, hần lại nhớ đến cô. Lương Tư Du kia, đã rồi đi mà không hề gặp mặt hần lấy một lần

- Sao vậy? - Hạ Phong sau khi đã kêu Hồ Huân và Từ Thiên ngồi vào bàn ăn mới nhìn hần hỏi - không gọi điện cho Tư Du sao? - bà nhớ, bình thường hần sẽ rất hào hứng với những chuyện như vậy mà

- Cậu ấy, đi du học rồi - giọng hần lí nhí như tiếng muỗi vo ve nhưng lập tức, liền biến không khí nhộn nhịp của bàn ăn trở nên lạnh lẽo. Hồ Huân đang ngón miếng gà vào miệng cũng phải ngừng nhai lại

- Sao, sao lại đột ngột như vậy? - Từ Thiên nuốt khan hỏi, nhìn vẻ mặt thất thần của con trai, có lẽ cũng chưa thể chấp nhận nổi chuyện này

- Chính con cũng không biết. Cậu ấy đi mà không hề thông báo một tiếng - Từ Ngan ngậm ngùi nói - mẹ, chắc là tối nay con không thể ăn cơm với mọi người được rồi

Từ Ngan cúi đầu một cái rồi đeo cặp lên lầu. Nhìn bóng lưng của hần rồi đi, ba người còn lại không thẹn mà thờ dài. Mỗi người có một suy nghĩ riêng, nhưng mà tất cả đều đang nghĩ cho hần. Có lẽ hần rất sốc, chính bọn họ cũng sốc kia mà. Thằng bé này, chắc hần đang nhớ bạn hần lắm, người bạn đầu tiên mà hần hào hứng kể với ba mẹ

Từ Ngan đóng cửa phòng lại, quăng cặp sang một bên, nằm sấp lên giường. Hần vùi đầu vào gối, cố gắng chà xát gương mặt mình thật nhiều. Cô thật nhẫn tâm. Luôn nghĩ đến cái kết không vẹn toàn nhất. Chỉ ít nếu cô nói, hần vẫn có thể thông cảm với cô, nếu đi, cả hai vẫn có thể liên lạc với nhau mà. Công nghệ thông tin hiện giờ rất hiện đại, còn sợ sẽ không gặp được?

Còn nếu cô chán, hần sẽ mua vé máy bay sang đó chơi với cô khi được nghỉ lễ, du lịch ở nước ngoài chắc hần cũng rất thú vị. Mà không, nếu cô nói, hần cũng không chắc mình sẽ suy nghĩ lạc quan như vậy. Còn nếu cô nói với gương mặt lạnh tanh, hần còn không chắc cô sẽ để tâm đến những lời hứa hẹn của hần

Nhưng cô không nói, chính là coi thường hần, xúc phạm hần. Hần kết bạn, không phải chỉ để ở cạnh nhau mới có thể trò chuyện với nhau. Hần kết bạn với cô, cũng chính vì thích tính cách thẳng thắn không vòng vo của cô. Có lẽ hần chưa bao giờ nói điều đó với cô, nhưng như vậy không có nghĩa cô liền xem thường tình cảm của hần

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Trái Tim Sắt Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

